

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 36 / Aralık 1984 / 2.-DM

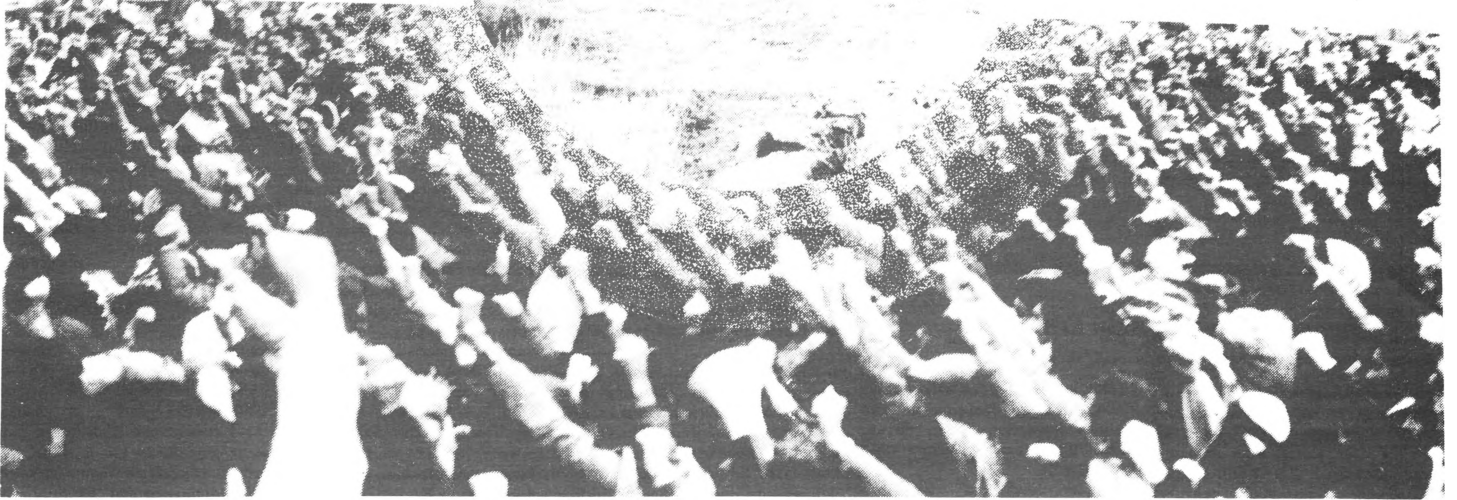
PKK KURULUŞUNUN 7. YILINDA DİRENİŞİ YÜKSELTİYOR!

«Dayatılan saldırılar ve bilinen zayıflıklar ne olursa olsun, asli görevlerimizi yerine getirmekten asla çekinmeyeceğiz. Bu konuda, başta Parti önderliği olmak üzere tüm partililer gerekeni sonuna kadar yapacaklardır. Önümüzdeki dönem mutlaka halk savaşı yolunda ilerletilecektir.»

«Halkın karşısına şimdi daha bir gururla ve alni açık olarak çıkıyoruz. Geçmişte henüz günü gelmemesi anlamında verebileceklerimizi verememiştik. Ama bugün açıkça ilan ediyoruz ve düşmana karşı da açıkça söylüyoruz: halk savaşımını dayatacak ve düşmanın üzerine acımasızca yürüyeceğiz.»

Yazısı Orta Sayfada

DEVİRİMCİ DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ YÜKSELİYOR!

15 Ağustos devrimci atılımıyla daha da yükselen direniş ve saldırı eylemleri devam ediyor. Kitleler artık hergün yeni bir saldırı eyleminin, ya da HRK güçleriyle sömürgeci-faşist ordu birlikleri arasındaki çatışmaların haberlerini alıyorlar.

Son bir aylık süre içerisinde de yine bu türden haberler duyuldu. Henüz ayrıntılı bilgi alınmış olmasa da kesinlik kazanan bu haberleri, bir ön bilgilendirme açısından da olsa vermekte yarar görüyoruz.

Kasım ayı sonları ile Aralık ayı başlarına denk gelen günler içerisinde, Kürdistan'ın Bingöl, Diyarbakır ve Erzinan illeri ile Siirt'in Şırnak kazasında bir dizi eylem gerçekleştirildi. Alınan haberlerde Bingöl'de bir askeri helikopterin düşürüldüğü ve çok sayıda askerin öldüğü; Şırnak'ta bir keskin olmak üzere daha fazla sayıda askerin öldürüldüğü, Erzinan'da düzenlenen karakol baskınında çok sayıda askerin imha edilip, silah ve diğer bazı askeri malzemelerin kamulaştırıldığı; Diyarbakır'da ise yaygın bir işleme yapıldı, bildiri dağıtıldığı öğrenilmiştir. Eylemlerin

halk üzerindeki etkileri artan bir coşkunluk olurken; sömürgeciler adeta çılgına dönmüşlerdir. HRK güçlerinin bu eylemler sırasında hiçbir kayıp vermemeleri ise, düşmanın korku ve telaşını daha da artırmıştır.

Bu haberlerin yanı sıra, diğer bazı çatışma haberleri de kamuoyuna yansımıştır. Bu haberlere ilişkin olarak da, silahlı kurtuluş güçleri tarafından bir açıklama yapılmamıştır. Bu nedenle ayrıntıları bilinmeyen son gelişmeler şöyledir:

8 Aralık 1984 gecesi Mardin ili ile Midyat ilçesi Sıcuti köyü Başruz mezarına yakın dağlık bir alanda Kurtuluş Güçleri ile sömürgeci faşist ordu birlikleri arasında uzun süren bir çatışma meydana gelmiştir. Çatışmada bir devrimci savaşçının şehit düştüğü söylenmektedir.

16 Aralık gecesi ile 17 Aralık sabahı ise Siirt'e bağlı Pervari kazasında Kurtuluş Güçleri ile yine sömürgeci-faşist ordu birlikleri arasında çatışmaların olduğu ve bu çatışmalarda, hangi tarafa mensup oldukları açıklanmayan üç kişinin öldüğü belirtilmiştir. Söz konusu haberi veren

BBC'nin Türkiye yayın servisi, aynı olaylarda Kurtuluş Güçlerinden bir kişinin da yaralı olarak yakalandığını söylemiştir.

En son alınan haberlerde ise, Elazığ'ın Karakoçan ilçesine bağlı bir mezrada çıkan çatışmada, biri jandarma astsubay çavuşu olan üç askerin Kurtuluş Güçleri tarafından imha edildikleri söylenmektedir. 18 Aralık 1984 günü meydana geldiği bildirilen bu çatışmanın da buvutları hakkında henüz detaylı bir bilgi gazetemize ulaşmamıştır.

İÇİNDEKİLER

Haber-Yorum

2-3-4

Şehitlerimiz

5

Partizanın Mektubu

6-7

Ulusal Direniş Gecesi

8-9-10

Bağış Kampanyası Sonuçları

11

PKK Kuruluşunun 7. Yılında

12-13-14-15

HRK Basın Bürosu Açıklaması

16-17

Sömürgeci Ordudan Fırar Eden

S. İnanc'la Röportaj

18

Sol'daki Tasfiyecilik, PKK'ye Karşı "Kutsal

İttifaklar" Bir Uyan ve Devrimci Görevler

19-20-21

S. GÖŞE ile Röportaj

24

ŞEMDİNLİ'DEN SON HABERLERİ

15 Ağustos eylemleri, Kürdistan halkı üzerinde tahmin edilenin de üstünde bir etki yaptı. Halk büyük bir sevince boğdu. Devletin ordu gücünü büyük bir sarsıntıdan geçirdi. Eylemlerin yarattığı ulusal ve uluslararası etkiler, bugüne kadarki geçen sürede ortaya çıkan gelişmelerde özgün biçimde ortaya çıktı. Tek cümle ile, Şemdinli ve Erhu eylemleri Kuzey-Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmeyi dünya kamuoyuna ileten bir mesaj olmuştur. Ulusal düzeyde ise, Kürdistan halkının bağındaki yurtseverlik duygularına ve özgürlük tutkusuna hitap etmiş, onu yeniden

canlandırmıştır.

Sömürgeciler, bu eylemler şahsında büyük bir darbe yediler. 15 Ağustos Şemdinli eylemi ardından iki gün ilçe düzeyinde "sokağa çıkma yasağı" uygulayarak, ölü ve yaralıları gizlice ve halkın görmesine meydan veremeycek bir biçimde helikopterlere bindirerek uzaklaştırdılar. Halk arasında çok sayıda subay ve askerin öldürülmüş olduğu söylentileri vardır. Kayıplar konusunda, Şemdinli eyleminden hemen sonra Türk ordusundan firar ederek devrimcilerle ilişkide geçen bir askerin söylediklerine göre,

Devamı 4. sayfada

KÜRDİSTAN ÖZEL

KÜRDİSTAN'DA ARTIK DİRENİŞ... DAHA FAZLA DİRENİŞ!

Burada, son dönemlerde Kürdistan'da yoğunlaşan bazı gelişmeleri açıklayarak, ilerici kamuoyunun dikkatlerini sömürgeci-faşist cuntanın uygulamalarına çekmek ve bunlara karşı devrimcilerin, demokratların ve tüm ilerici insanların mücadelelerini talep etmek istiyoruz.

Herkesçe çok iyi bilinen bir süreç bugün Kürdistan halkının güncel yaşamı haline gelmiştir. Geçmişten bugüne hergün, her saat halkımızın ensesinde soluğunu hissettiren sömürgeci-faşist barbarlık, vahşet ve katliamlar, akıl almaz boyutlardaki insanlıkdışı işkenceler ve yalan propagandalar, günümüzde artık bir çılgınlık noktasına varmıştır. Ancak geçmiş dönemden farklı olarak, bugün artık dört yıldan beridir sürdürülen bu vahşetin hesabı sorulmaya başlanmıştır. Partimiz PKK'nin fili öncülüğünde halkımız, tarihsel hesa-

bını sormaktadır. Yürütülen direniş mücadelesi artık dost ve düşman güçlerce açıkça görülür boyutlara ulaşmıştır.

Tarihinde ilk kez halkımızın siyasal-örgütsel direnişi ile karşılaşan ve önemli kayıplar vererek kof yapısı gözler önüne serilen Türk faşist-sömürgeciliği bu acizni gizlemenin yolunu halka kudurmuşçasına sürdürmekte görmekte ve eşi görülmemiş bir vahşilikle cinayetler işlemektedir. Şemdinli'de halka hitaben yaptığı konuşmada faşist çete başı Evren, "huzur operasyonlarımız sürmekte olup, halka zerre kadar zarar gelmemiştir" diyerek, halka ve dünya kamuoyuna açıkça yalan söylerken, sömürgeci kolluk kuvvetleri cinayetlerini işlemekte meşgulüdür. Aşağıda vereceğimiz örnekler bu cinayet ve baskılardan sadece birkaçıdır.

Devamı 2. sayfada

Soldaki Tasfiyecilik, PKK'ye Karşı "Kutsal İttifaklar" Bir Uyan ve Devrimci Görevler!

«PKK'nin önderlik ettiği geçmiş kısa süreli devrimci ulusal direniş mücadelesi, Kürdistan halkının gücünün ne kadar olduğunu en dolaysız kanıttır. Yurt dışında oluşturmaya çalıştığınız bütün tecrit çemberlerine rağmen, yeni dönemin üzerine büyük bir azim ve kararlılıkla yürüyen PKK'nin Kürdistan dağlarında ilk direniş kuvvetlerini tutuşturması, düşmanın ve onun her renkten işbirlikçilerinin gelişmenin önüne çıkardıkları hiçbir engelini, halkın özgücüne güven ilkesi temelinde yükselen devrimci kurtuluş mücadelelerini dizginlemeye yetmeyeceğini ortaya koymuştur. Siz Avrupa kapısını tutarak PKK'yi tam bir kuşatma içine aldığınıza inanırken, halkımıza açılan Kürdistan kapısının açık olduğunu unuttunuz. Devrimciler bu kapının kapatılmasına asla izin vermediler, yığınlarla bağlarını koparmadılar.»

Devamı 19. Sayfada

SERXWEBÜN'DAN

OKUYUCULARA!

Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sesi Serxwebün, Ocak 1985'te 3. yayın yılını doldurup 4. yılına girecektir.

Son bir yıllık faaliyet döneminde de Serxwebün, kuruluş amaçlarına bağlı olarak, Marksizm-Leninizmin yılmaz savunucusu olarak her türlü düşmanca faaliyete, teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğe karşı amansız bir mücadele yürüttü; Kürdistan devriminin ve halkının sorunlarına yer vererek güçlü seslerle yitirmeye ve nihai çözüm yolu olan devrim mücadelesine seferber etmeye çalıştı; ülke mücadelesini yükselten partizanların sesini kitlelere yansıtan ve her alanda bu seslere güçlü seslerle yanıt veren bir yayın organı oldu. Öz ve biçim olarak, leninist yayıncılık alanında seçkin bir örnek olma özelliğini sürdürdü.

Ancak, Serxwebün, bütün bu olumlu ve güçlü yönlerine karşılık, gelişmesinin son sınırına geldiği gibi bir anlayışa kapılmaktan uzaktır. 1982'de yayın hayatına başladığından bu yana, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize bağlı olarak sürekli güçlenen, etkinleşen ve kitleleşen Serxwebün, içine girdiği yeni dönemde çok daha güçlü bir düzeye yükselme göreviyle karşı karşıya olduğunun bilincindedir. Bu amaçla, geçmiş bir yıllık yayın hayatını irdeleyerek, buradan çıkardığı dersler ışığında yeni yayın hayatına daha güçlü başlamak arzusu içerisinde.

Serxwebün, her yıl olduğu gibi, bu yıl da geçmiş bir yıllık faaliyet dönemini okuyucularıya birlikte değerlendirmeyi, onların bu konudaki düşüncelerine başvurmayı halkımıza karşı sorumluluğunun bir gereği olarak değerlendirmektedir. Okuyucularımızın geçmiş bir yıllık süreçteki Serxwebün'a ilişkin düşünceleri, yorum, eleştirileri önerilerini gazetemize bir ay içerisinde bildirmelerini ve yeni yılda da Serxwebün'un ortak eserimiz olmasını istiyoruz.

Gazetemiz Serxwebün'u ortak düşünce ve çabalarımızla yeni yılda daha da güçlü kılalım!

Direniş... Daha Fazla Direniş!

Baştafaki 1. sayfa

Ülkenin muhtelif yörelerinden elimize geçen haberlerde, operasyonlar sırasında şimdiye kadar, tek suçları Kürt olmak olan masum insanlarımızdan altı kişinin çeşitli biçimlerde öldürüldüğü belirtilmektedir.

20.9.1984'de Silopi-Bilkan köyüne baskın düzenleyen 150 kişilik sömürgeci askeri kuvvet, yarattığı terör ortamında iki köylüyü öldürmüştür. Olay şöyle gelişiyor: Sömürgeci baskılara karşı tedbir amacıyla köyün dışındaki arazide yatmakta olan Halil Ömer Ahmed, Adil Hasan Ahmed ve C... isimli köylüler, sabahın erken saatlerinde yatıkları yerde askerler tarafından görülmüşler. Korkudan gözü dönmüş faşist komutan, hiçbir uyarıda bulunmaksızın, askerlere "ateş" emri veriyor. Uykudayken ateş yağmuruna tutulan bu üç köylüden Halil ve Adil olay yerinde katledilirken, yaralı olarak kurtulan C... ölen arkadaşının silahını alarak askerlerle çatışmaya giriyor. Üstün bir cesaretle savaştan bu köylümüş, bir askeri öldürüp diğerlerini de geri çekilmeye zorlayarak kurtulmayı başarıyor. Sömürgeci barbarlığın boyutlarını açıkça ortaya koyan bu olay, aynı zamanda şu soylu gerçeği de gözler önüne seriyor: Halkımızın bu vahşete ve köleliğe karşı biricik tavrı kararlıca direnmektir.

16 Ağustos 1984 tarihinde Cizre'de tutuklanan yurtsever bir muhtar işkenceyle katledilmiştir. "PKK'lilere yataklık ettiği" suçlamasıyla gözaltına alınan muhtar Mehmed ... günlerce süren hertürlü fiziki ve psikolojik işkenceye rağmen, polise dayatılan her ifadeyi reddederek kararlı bir direniş göstermiştir. Bu cesur tutum karşısında çılgına dönen faşist-sömürgeci cehennem onu alçakça katletmişlerdir.

Yine bu ay içerisinde, Batman-

Zıvazık köyüne yapılan askeri baskında, hedefine ulaşamayan sömürgeci kuvvetler, dağda davar güdücülüğü yapan bir çobanı katletmişlerdir.

Uludere-Seygirikan köyünde bulunan taburda, yörede tutuklanan halktan insanlara yapılan işkenceler sırasında iki kişi öldürülmüştür.

Günlerce sürdürdükleri operasyonlar sırasında amaçlarına ulaşamayan faşist-sömürgeci güçler, rastgele tutukladıkları savunmasız köylülere korkunç işkenceler uygulamaktadırlar. Yakaladıkları herkesi PKK'ye yardımcı olmakla suçlamaktadırlar. Uludere'ye bağlı Z..., R..., A..., N..., ve B..., köylerine yapılan baskıların sonucu 50'ye yakın köylü tutuklanmıştır. İşkenceler altında komalık hale getirilen bu insanlardan çoğu, silah veya para olarak alınan rüşvet karşılığında serbest bırakılmakta, ancak kendilerine yöneltilen suçlamaları ve istemleri reddederek direnmektedirler. Baskı ve direniş içi geçerek Kürdistan insanının günlük yaşamının bir parçası haline gelmiştir.

Ulusal arası alanda en çok "te-rörizm"den ve ona karşı mücadele eden dem vuran "masum" TC, islediği cinayetler ve halkımıza uyguladığı vahşet ve zulümle ikiye yüzünü bürken daha ortaya koymakta, ancak tüm çabasına rağmen gerçek terörün kendisi olduğunu gizlemeye muvaffak olamamaktadır. Terörizm denilince çoğunlukla, suikastlar ya da uçak veya kişilerin kaçırılarak rüşvet veya bazı siyasi ödünler karşılığında serbest bırakılmaları aklı gelir. Bunun en alarımı faşist cunta, halkımıza uygulamaktadır. İnsanlarımızı uydurma gerekçelerle yakalamak iligine ka-

PKK-Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin 17. kuruluş yılı dolayısıyla gönderdiği mesaj gazetemizde ulaşmıştır. Tam metniyle yayınlıyoruz.

FHKC GENEL SEKRETERİ
YOLDAŞ GEORGE HABBASH'A

Filistin Devrimci Direniş Hareketi, 60'lı yılların ortalarından beri emperyalizme, siyonizme ve bölgesel gericiğe karşı mücadelenin ön saflarında belirleyici bir rol oynamıştır. Filistin Kurtuluş Hareketi, bu yıllarda dünya sosyalist ve ulusal kurtuluş hareketlerinin bir parçası olarak doğmasına karşılık, bağında ve giderek önderliğinde, işbirlikçiliğe yatkın burjuva sağ unsurların etkisini de belirgin ve sürekli olarak taşımaktan kurtulamamıştır.

Hiç bir zaman işbirlikçilikten, dolayısıyla emperyalizm ve Arap gericiğine yaslanıp, Filistin meselesini çözmekten umudunu kesmemiş bu sağ önderliğin, bugün ABD emperyalizminin en halis iki uşağı olan kral Hüseyin ve Hüsnü Mübarek'le ve halkların celladı Saddam Hüseyin'le aynı mihrverde yer alması şaşırtıcı olmayıp, sınıf özünü bir gereğidir.

En son Amman teslimiyetçi ve bölücü meclis toplantılarında sergilenen gerçek, binlerce yurtsever ve enternasyonalist devrimcinin kanyıla yığılmuş Filistin devrimini alçakça tasfiye etmekten başka bir şey değildir. Bundan sonrası, artık tasfiye karar ve planların, teknik-pratik uygulamalarına hız verilecek Camp-David, Reagan planı doğrultusunda tasfiyeyi sahte bir bölgesel barışla tamamlamak olacaktır. Tabii Filistin devriminin güçlü enternasyonalist yönü gözönüne getirildiğinde, bölgede tüm halkların da direnişinin tasfiye edilmesinde, emperyalizm ve usakların, Filistin tasfiyeciliğini

sonuna kadar kullanacağı açıktır. Kısaca, devrimin lehine kazandırdıklarını misliyle ödettirmeye çalışacaklardır.

Böylesine kritik bir dönemde 17. yıldönümünü kutlayan Halk Cephesine önemli roller düşmektedir. Baştan beri Filistin Direniş Hareketinde şanlı bir rol oynayan Cephe ve Partiniz, sürekli olarak sağ önderliğin tasfiye komplolarıyla karşılaştırmaktan kurtulamamıştır. Bir anlamda Filistin Devriminde önderlik rolünü engellenecek, bugünkü teslimiyet noktasına gelinmiştir.

Görev bu noktada artık her türlü tasfiye ve teslimiyet adamlarına karşı, kararlı durmak ve sağlığın işine yarayacak uzlaşmaları da mahkum edip, tekrar silahlı devrimci-direnici alternatifini yükseltmektir. Bu temelde ulusal birliği koruyup, geliştirmektir. Sağ önderliği teşhir ve tecrit etmektir. Emimiz ki, devrimci yurtsever birliğin tek doğru yolu budur ve bu bir avuç işbirlikçi, devrimin sırtından beslenmiş gerici burjuva ve burjuva temsilcileri dışında, Filistin halkının gerçek kurtuluş yoludur.

Filistin halkıyla benzer bir kaderi yaşayan, bölgenin en mazlum halklarından olan Kürt halkını, siyonizmin barbarlığından geri olmayan, faşist-askeri Türk sömürgeciliğinin imhasından kurtarmak, Ulusal Kurtuluş Mücadelesini geliştirmek için görülmemiş zorluklarla savaşıyor ve kısa sürede güçlü haklı zemininden kaynaklanan gelişmesiyle bu güne gelen Kürdistan İşçi Partisi, enternasyonalizmin vazgeçilmez gereği olarak,

Filistin devrimine özveriye dayanan ilişkileri geliştirmekten çekinmemiştir.

Ama, aynı zamanda sağ önderliğin dar milliyetçi etkileri bu ilişkileri gelişip güçlenmesini engellemiş, Ankara'yı tercih edip, Amman ihanet meclisine, faşist Türk parlamenterlerinden dört kişiyi davet etmekten de geri durmamıştır. Bir müddet önce yine, aynı parlamentonun dört üyesi, siyonist meclis ve hükümetçe davetli olup Kudüs'te benzeri bir mecliste ağırlandılar.

Dolayısıyla bölgemizde devrimci yurtseverlik ve enternasyonalizm de birbirini geliştirip güçlendirmek görevine sonuna kadar bağlı kalmalıdır. Bu anlamda başta Suriye olmak üzere, bölgenin tüm ilericileri yönetimleri ve kurtuluş örgütleri, saflarını sıklaştırmak geliştirmek göreviyle karşı karşıyadırlar.

Yine, başta SSCB olmak üzere, Sosyalist sistem, halk kurtuluş güçlerini esas almak üzere, ilişkilerini karşılıklı geliştirip, güçlendirmek göreviyle yükümlüdürler.

Kürdistan İşçi Partisi, Kürdistan'da tekrar yücelttiği direniş mücadelesini daha da güçlendirerek, halklarımızın ortak kurtuluşunda tarihi rolünü oynamaktan geri durmayacaktır.

Bu düşünce ve inançla kuruluşunuzun 17. yıl dönümünü kutlar, başarı dileklerini ve yoldaşça selamlarını sunarım.

7.12.1984

PKK Genel Sekreteri
Abdullah Öcalan

dar soyulduktan ve işkenceden geçirildikten sonra ya öldürülmekte ya da korkunç miktarda para veya mal karşılığı salıverilmektedir. Uludere'nin A... köyünde yakalanan bir akrabasının bırakılması için Kror Yüzbaşısına giden bir köylü, şunları söylüyor: "Yüzbaşı bana, 100 000 (yüzbin) lira ile bir radyolu teyp getirin ki, akrabamızı bırakayım. Dediğimi eğer yapmazsanız, sizleri PKK'ye yataklık yapmakla suçlayıp, açıkça öldürecekmiş dedi." Bu, binlerce örnekten sadece birisi.

Geçmişten bu yana sınır kesimleri üzerinde çirkin emeller besleyen faşist sömürgeci, gelişen direnişle birlikte yeni planlar hayata geçirme hazırlığı içerisinde. Uludere mıntıkasında, bir köyden diğere (yöleki, çoğu köylerin arası yarım veya bir saatlik) gitmek, karakol komutanlarının iznine bağlanmıştır. Halkın mevcut ihtiyaçları karneye bağlanmıştır. Sınır yakın yerleşim alanlarında bulunan Aloş, Zevyan, Hodoni, Mergo Mire, Evil, Nerveh köyleri yerlerinden kaldırılıp 10 km. içeriye, özellikle tabur ve bölüklerin yerleşikleri alanlara mecburi iskan ettirilme tehdidi altında bulunmaktadır. Bu içgüç tehdit ve planlara karşı halk, mücadeleyi bir eğilim içerisinde. İki yıl önce bu köylerden bazı kesimler kaldırılmış ve halkın tepkisiyle karşılaşmıştır. O koşullarda halkın nefretleriyle karşılaşan sömürgeci, bugün içerisine girecekleri böylesi bir tutumda açık bir direnişle yüz yüze gelecektir.

Eylül ayında Uludere-Mehrep-Hoze mezarını basan sömürgeci askeri kuvvetlere karşı köylüler silahlı direnişle karşılık verdiler. Bu direniş karşısında hiç bir amaçlarına ulaşamayan sömürgeci, her zamanki vahşetlerini bu kez de mezarları Ferhan'e Tamer'e ait ve köm'ü yakarak gösterdiler.

1. 10. 1984 tarihinde, 15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından Kür-

distan'ın birçok şehir ve kasabasına "gezi"ler yapan askeri-faşist yönetime başı Kenan Evren'in ilk durağı Van oldu. Buradaki konuşması ile cunta şefi Evren, faşist Türk devletinin eylemler karşısında içine düştüğü aczi ve Kürdistan halkına karşı saldırgan ve tehditkar tutumunu açıkça ortaya koydu. Bir yandan, "Eruh ve Semdinli'de vuku bulan olaylar insallah bundan sonra olmayacak" sözleriyle dualara sığınıp acizliklerini gözler önüne sererken, diğer yandan da halk kitlelerini katliamlarla korkutup şöyle diyor: "muhtemel böylesi olaylar sonrası en ağır biçimde hesap sorulacak ve bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınılmayacaktır." Bu sözleriyle faşist cunta şefi, halkımıza karşı giriştikleri toplu katliamları ve sömürgeci terörü meşru gösteriyor ve halkı, içine girmiş olduğu ulusal kurtuluşçu yoldan tehditlerle vazgeçirmeyi hedefliyordu. Ancak, geçmişten bugüne baskı ve zulümle içi gelişen Kürdistan halkının direnişi, her türden saldırı ve entrikayı altıtmaya muktedir bir önderliğe sahiptir. Faşist cunta şefi, Semdinli'ye gelir gelmez, daha teri soğumamışken ve hem de yamabasında, koruyucularına karşı başarılı bir askeri eylem düzenleyen HRK güçleri, bir yüzbaşı, bir assubay ve bir er olmak üzere üç sömürgeci askeri öldürüp, hiçbir kayıp vermaksızın geri çekilmeyi başarıyorlardı.

Yaşanan devrimci gelişmelerin kendisinin geleceği açısından taşıdığı tehlikeyi çok iyi bilen sömürgeci devlet, olaylardan son derece ürkmekte ve tüm politik ve askeri güçlerini harekete geçirerek halkımıza karşı ilan edilmemiş bir savaş yürütmektedir. Düşman, karşısına dikilen gücün, hiç de sıradan ve kolay edilebilir bir güç olmadığını bilincindedir. Van'da üniversitenin açılış konuşmasını yapan faşist cunta başı, "düşmanlarımız bizden cüretkar ve cesaretlidirler. Biz de en

az bunlar kadar cüretkar ve cesaretliliğimize ki, onları (PKK'yi) atledebilelim" derken, bu gerçeği itiraf etmekteydi. Açık ki bu, korkunç boyutlarda bir acizliğin, gelecekte duyulan korkunun ve kendi kof yapılarının bir itirafıdır. II. Atatürk'ün, daha eylemler öncesinde "bitirdik, yokettik" derken, eylemler sonrasında sarfettiği bu sözler, yalancılığına açığa varmasını ve geçmişte tükürdüğünü yalamasını ifadesidir. Aynı zamanda, bu sözleriyle, halkın yükselen muhalefetine karşı, sömürgeci yapı içindeki tüm güçleri, kendi aralarında çelişkileri bir tarafta bırakmaya ve birlik olmaya çağırıyordu.

Halkımız da artık kendi siyasal gücünü kavramaya ve kendi gücüne güven duymaya başlamıştır ve bunun için de kesin direniş mücadelesine aktif olarak katılmaktadır. Ve zaten cuntayı bu kadar telaşa düşüren ve gözü dönmüşcesine saldırmaya yolaçan da bu gerçeği görmüş olmasıdır. Partimizin öncülüğünde Kürdistan'da ortaya çıkan devrimci gelişmelerin yolaçağı büyük gelişmeleri gören faşist-sömürgeci devlet, tüm içi ve dış dayanaklarını harekete geçirerek uyguladığı vahşi askeri ve siyasal baskı ve zorbalıkla kendi geleceğini biraz da olsa garanti altına almak istiyorsa da, bu artık nafil bir uğraştır. Halkımız lehine tarih kendi hükümünü vermiştir.

Halkımızı cepe-cevre saran karanlık, bugün ilk sınırlarla delinmiştir. PKK gibi güçlü bir siyasi-sosyal-politik önderliğe sahip bulunan Kürdistan halkı, her zamankinden daha umutlu olarak devrim sürecine girmiş bulunmaktadır. Partimizin önderliğinde açılan yeni dönem ve ulusal kurtuluş mücadelesinin en etkili aracı HRK'nin ilam ile birlikte gelişen eylemler bunun en büyük ifadesidir.

12.10.1984

CEZAEVLERİNDEKİ SON DURUM ÜZERİNE

Faşist Türk sömürgecileri, kitlelerin ve dünya kamuoyunun dikkatlerinin silahlı direniş hareketleri üzerinde toplandığı son aylarda, cezaevleri üzerindeki oyunlarını artırdılar.

En son olarak verilen radyo ve gazete haberlerinde, siyasi tutuklular ile diğer mahkûmların birbirinden ayrılacağı ve siyasi tutuklular için beş ayrı cezaevinin hazırlanacağı bildirildi.

Toplanacak olan siyasi tutuklular, yapılan bu hesaplara göre toplamdan izole edildikleri gibi, diğer tutuklu kitlelerinden de koparılması olacak ve haklarında bilgi edinmenin olanağı ve en yakında diğer tutuklu kitleleri engellenmiş olacaktır. Aynı zamanda adına ne denilirse denilsin, birer toplama kampı olan bu tutuklevhaneler, tümüyle izole edilmiş olarak tutulacak siyasi mahkûmların akıbeti de tümenden meçhul olacak ve sömürgeci-faşistler, kendi kanlı oyunlarını daha kolay sergileme olanaklarına kavuşacaklardır.

Daha cunta sonrası, hesapları yapılan ve zaman zaman kamuoyuna da yansıyan bu plan, psikolojik ve fiziki işkence uzmanlarının yürüttüğünde tamamlanmış bulunmaktadır. Şüphesiz ki bunların tümü zaten uygulanmaktadır. O halde, dünyanın gözünün içine baka baka hertürlü vahşeti uyguladıkları cezaevlerini insan katletme makinası haline getirdikleri halde, yine de böyle bir uygulamaya ihtiyaç duymaları noktasında düşünmek gerekmektedir. Çığırından çıkmış bir sınıf olan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, cezaevlerini daha düne kadar insanlığa kin ve düşmanlığını kustuğu, PKK şah-

sında Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini ve Türkiye Devrimci Demokratik Hareketini teslim almaya çalıştığı, halkımıza karşı ihanetin boy atıldığı bir alan haline getirmeye çalıştı. Ve bu amaçlarına varmak için hiç bir vahşi ve alçakça uygulamadan çekinmedi. Halklarımızın en değerli evlatlarını bu alanlarda boğazlarken, teslim aldığı ihanetçi takımı ise kitleler karşısında mücadelemize karşı yıkıcılık ve bozguna uğratma halkaları olarak kullanmak istedi.

Kürdistan ve Türkiye halkları ile dünya kamuoyu, bu oyunların neler pahasına bozulduğunu ve direniş bayrağının hangi direnişler temelinde yüksek tutulduğunu yakından bilmektedir. Başta Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlar olmak üzere, PKK'nin yiğit önder ve militanları günler, aylar ve yıllar süren direnişleri temelinde mücadele bayrağını daima yüksek tutmuş, insan hafızasını alamayacağı işkenceler karşısında, Partinin ve halkın onurunu çiğnetmek için kendi kanlarından bir siper örmüşlerdir. Cunta sonrası, devrimin onurunu en içgüç bir şekilde kırıltılmaya çalışıldığı alanlar olan cezaevleri, bu yoldaşlarımızın direnişi sayesinde ki, lekelişir bir biçimde korunmuş ve bu direnişler sayesinde sönmeyen devrim kıvılcımı bugün sürekli büyüyen bir alev olarak toplumu sarmaya başlamıştır. Cezaevi direnişlerinin halkımıza kazandırdıkları, hiç bir zaman gözden kaçırılmaması gereken, bugün sokaklarımızı süsleyen temel değerlerdir. İşte, cunta sonrası azgın baskı koşullarında, ölüm pahasına canlı tutulan bu umutları söndürmenin ve tam tersine düşmanı boğan bir mücadele şeli haline

getirmenin zorunlu olduğu, bizlerin de bunu gerçekleştirmeye çalıştığımız bir dönemde, cezaevleri üzerindeki hesapların yeniden ve daha derinliğine gündeme sürüldüğünü görmekteyiz.

Mahkemeler, önemli oranda sonuçlanmış ve yüzlerce idam cezası verilmiştir. Yine yüzlerce devrimci tutuklu müebbet ve ağır hapis cezalarıyla işkenceler altında tutulmaktadır. İçerde durdurulamayan direniş, dışarda da sürekli yükselen direniş eylemleriyle karşılık verilmektedir. Direniş şehitlerimizin emaneti ve vasiyetinin her ne pahasına olursa olsun korunup yerine getirilmesinde gösterilen kararlılık, halk kitlelerini de coşkun bir biçimde etkisine almış bulunmaktadır. Cezaevlerinin direnişi, dağlarda ve ovalarda yükseltelen direnişlerle bütünleştirilmekte, Mazlum, Hayri ve Kemallerin direnişine ve çağrılarına layık olunmaya çalışılmaktadır.

15 Ağustos ve ardından gerçekleştirilen eylemlerde, kitlelere götürülen ses, kanlarıyla Parti onurunu koruyan cezaevi direnişçilerinin sesidir. Ve aritki dağılmazda yankılanıp örgütlü bir mücadeleye dönüşen bu sesin boğulabilme olasılıkları da tümenden ortadan kaldırılmıştır. İşte düşmanın tümünden çılgınlığı nokta da burası olmaktadır. O, dışarda halk kitleleri üzerinde azgın bir terörle bu nedenle estirmekte, katliamlar bu nedenle dayatmakta, halkımızı işkence ve açlık altında bu nedenle ölüme terketmektedir. Çünkü artık, kendi hakimiyet ve sömürüsü için bu halktan alabileceği hiç bir şey kalmamıştır. Çünkü sessiz köleler, bugün ona karşı savaşan bir halk

Devamı 23. sayfa

İDAM CEZALARI ARTIRILIYOR!

Sonuçlanan Mahkemede Dev-Yol Militanlarının 13'üne İdam Verildi!

İstanbul Sıkıyönetim 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görüşülmesine başlanan davada 24 devrimciden 13'üne idam, diğerlerine de 1 yıldan 24 yıla kadar değişen hapis cezası verilmiştir.

İdamları istenen devrimcilerin adları şöyle:
A. Kemal Bıkmaz, Mehmet Bakar, Metin Çarmıklı, İsmail Akçora, Erol

Demir, Bülent Aydın, Cafer Kılıç, Engin Kırtıl, Mehmet Özdemir, Mehdi Düzova, Ali Şakir Çarmıklı, Cemal Güngör ve Hasan Özalp.

Bu davanın sonuçlanmasıyla 1 No'lu Askeri Mahkemede devam eden Dev-Yol davalarında toplam sayı 336'ya, idamları istenenlerin sayısı da 58'e ulaştı.

Hızla Yoğunlaşan İdam Cezalarına Bir Yenisi Daha Eklendi!

İstanbul Sıkıyönetim ve 2 No'lu Askeri Mahkemesinde devam eden 305 kişilik TKP/ML davasında, faşist mahkeme ölüm fermanlarını sıralarken, devrimcilerden bir bölümü de baskı ve işkenceleri protesto eden konuşmalar yapmış, giydirilmek iste-

nen tek tip mahkûm elbisesine karşı iş elbiseleriyle mahkeme salonuna gelmişlerdir.

Sonuçlandırılan davada biri bayan olmak üzere 59 devrimci için idam cezası istenmiştir.

TKP/ML Militanları İçin Açılan Davada 6 Kişinin İdamı İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim ve 2 No'lu Askeri Mahkemesinde görülen davaların yanısıra 17 TIKKO militanı hakkında yeni bir dava açılmıştır. "Yargılanan" devrimcilerden 6'sı için idam istenmektedir.

Yılların Davası Sonuçlandı!

14 Yıldır devam eden "15-16 Haziran İşçi Direnişi" ile ilgili dava, İstanbul Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde karara bağlandı. 26 kişilik davada 19 kişi serbest bırakılırken, 4 kişi af kapsamına girdi, 3 kişinin de dosyası düştü.

15 AĞUSTOS EYLEMLERİNE KARŞI SAVAŞANLAR KİMLERDİR?

tahribattan kurtulmadı, sadece kendi güçlerini değil, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bölge gericiğinin de olanaklarını ayağa kaldırmaya giriştiler ve avaz avaz bağırarak "son Türk devletinin, batının yakın müttfikinin, kardeş müslüman bir ülkenin" "büyük bir komployla karşı karşıya olduğunu" ilan ettiler. Tabii ki Ortadoğu'da ileri bir karakolunun sarsılması karşısında, ABD emperyalizmi, sesini yükseltmekte gecikmedi. ABD kongresi özel olarak yaptığı toplantıda, Kürdistan'daki eylemler ve geliş-

lerden biri olarak, faşist Saddam yönetimi, Kürdistan'daki eylem ve gelişmeler karşısında "kardeş ve müslüman" Kenan Evren yönetimini koşulsuz olarak desteklediğini açıkladı.

Bütün bunlar ve daha belirtemediklerimiz, 15 Ağustos devrimci atılımının hangi çevreleri tehdit ettiğini gösterdiği gibi, hangi çevrelerin de PKK ve onun geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaştığını ortaya koymaktadır. Bu anlaşılır bir şeydir. Çünkü PKK, Kürdistan halkının ve proletaryasının öncü gücüdür ve yürüttüğü savaş, sömürgecilğe, emperyalizme ve bölge gericiğine canalıcı darbeler vurmaktadır.

Ama bir de, kendine "komünist", "sosyalist", "devrimci", "yurtsever" vs. gibi yüce sıfatlar takan, bu maskeler altında, Partimize, ulusal direniş mücadelemize ve bunun şanlı bir sayfası olan 15 Ağustos devrimci atılımına karşı savaşanlar vardır ki, bu durum, bahsedilen güçlerin nemanem "solcular" olduğunu bir kez daha açığa çıkardığı gibi, bunların geçmişte gizleyebildikleri birçok ilişki ve bağlantıyı da ele vermektedir.

Başını TKP'nin çektiği revizyonist kanattan, sicilli teslimiyetçi TKP'nin önderlik ettiği işbirlikçi reformist çevrelere, bundan sözde silahlı mücadeleden yana olduğunu belirten T"K"P-"ML"den sosyal-şovenizmin gözünü ve ruhunu kararttığı oportünist kesimlere kadar, hep bir ağızdan ve değişik tonlarda, "bu olamamalıydı, 15 Ağustos eylemleri bir provakasyondu", "Erken oldu, fukocu, maceracı bir anlayışın ürünüdür" "Halkı katliama götürüyorlar" biçimindeki

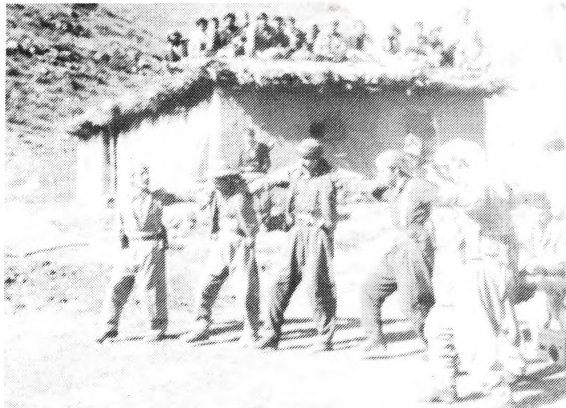
saldırılarıyla -başta resmi yayın organları olmak üzere- harekete geçtiler.

Bu bir tesadüf müydü? Bir yanda cunta ve onun borazanı basın-yayın organları, 15 Ağustos eylemlerini ve bunun yaratıcı gücü Partimizi, "teröristler, eşkiyalar, çapulcular" biçiminde tanıtmaya çalışıyor, diğer yandan ABD kongresi, "Güneydoğu'daki olaylar uluslararası terörizmin bir uzantısıdır" biçiminde karar çıkarıyor, öte taraftan ise Kürt küçük-ourjuva reformist-teslimiyetçi çevreler ve iflah olmaz Türk sosyal-şoven gruplar, "bu bir provakasyondu", "maceracı, fukocu anlayışın ürünüdür" teraneleriyle sayfalar dolusu yazıp-çiziyorlar. Tabii ki hayır! Bunu bir rastlantı olarak değerlendirmek, mevcut dil benzerliklerini, imla hataları olarak görmek asla mümkün değildir. Bu, proletaryanın devrimci savaşının gelişmesi karşısında çıkarları sarsılan büyük burjuvazi ile küçük burjuvazinin en tortu kesimlerinin, birlikte hareket etme zorunlu yasasının tarihi bir tezahürüdür 1848'in Fransız proletaryası, şanlı Haziran eylemlerine giriştiğinde, karşısında sadece büyük burjuvaziyi değil, aynı zamanda ara-tabakaları, bunlar içinde de en tortu kesimleri görür ve en büyük çarpışmaları onlarla yapmak zorunda kalır. Şanlı Haziran barikatlarının üzerine, büyük burjuvazinin topları, mermileri yağmakla kalmaz. Paris'in lümpenler kesimi, haydutlar, kalpazanlar, dolandırıcılar, şarap satıcıları, küçük tacirler ve dükkancılar da elde silah, hem de en önde proletaryanın direnişini bastırılmasına, onun kanını akıtmaya giderler. Ama burada bir noktanın

hiç mi hiç akıldan çıkarılmaması gerekir: 1848 Haziran eylemlerinde Paris proletaryası öndersiz ve örgütsüzdü. Ancak bugün 1984'in Kürdistan proletaryası, kendi öz örgütü ve önder gücü olan PKK'ye sahiptir... İşte bu durum, adı bahsedilen çevrelerin elde silah, Kürdistan proletaryasının hemen karşısına çıkmasını engellemekte ve bunları TC üniforması içinde savaşıma zorlamaktadır. Burada yine vurgulayalım ki, bu sahte solcular, kendi sınıflarını temsil etmekten uzak, büyük oranda sınıf dışı olmuş, kesimlerdir. Bu özgül olan diğer bir durum, bunların büyük burjuvaziyle oluşturmaktan oldukları birliğinde, daha savaşın ilk dönemlerinde gelişmeye başlamasıdır. Şu veya bu ülkede savaşın çok ileri dönemlerinde ve hatta zaferden sonra olan, bizim gerçekliğimizde daha erken cereyan etmektedir.

Evet, tesadüf olarak değerlendirmeyeceğimiz bu çevrelerin dil birliğini, en çarpıcı örneklerden birini de, eskiden bunlar gibi "solcu" olan, yine bugün bunlar gibi PKK'ye, HRK'ye ve 15 Ağustos devrimci eylemlerine saldıran ve bu temelde "Cumhuriyet" gazetesinde: fetva üzerinde fetva çıkaran Uğur Mumcu gibi "yazarlar" oluşturu. Daha eylemin ilk gününden itibaren "Türk devletine ve toprak bütünlüğüne karşı dışardan tezgahlanan bir oyunun sahneye konulduğunu" işlemeye başlayan -dikkat edelim TKP'nin-Sesi de eylemlerin daha ilk gününde, "bu bir provakasyondu" tesbitini yapmıştı- eski "solcu" Uğur Mumcu, "sağcıyla-solcusuyla" bütün çevrelere seslenerek, "bu vatanda kendilerinin olduğunu, bölücülüğe karşı ortak bir cephenin açılması gerektiğini" yazıp-çizdi. Eski "solcu" Uğur Mumcu bu tepitleri yaparken 84'ün yeni "solcuları" eylemleri "provakasyon" olarak tanımlıyor

Devamı 23. sayfa

Halkımız 15 Ağustos'u HRK savaşçılarıyla omuz omuza halaylarla selamladı.

sırayla Kürdistan'a seferler düzenlediler. Eylemlerin coşkunluğuyla umut ve cesareti yükselen halkımıza gözdağı vermeye çalıştılar. Türk ordusunun sarsılan prestijini onarmak için, göz yaşları içinde yeni reçeteler yazdılar.

Açık ki, TC'nin bu katil temsilcileri, sarsılan düzenlerinin yarattığı

meler karşısında TC'ye verilmesi gereken yardımları tartıştı ve "bunun uluslararası terörizmin bir parçası olduğu" yolundaki eski türkünün tekrarlanması için kendi ajans ve basın kuruluşlarına talimat verdi ve onları harekete geçirdi. Yine, bölgede kaderi, TC'nin kadherine çok yakından bağlı olan güç-

KÜRDİSTAN HALKI ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞINDA İKİ EVLADINI DAHA ŞEHİT VERDİ!

Her devrim mücadelesinin bedeli, daima bu uğurda döken kan ve fedakarlıklar olmuştur. Halkımızın kurtuluş mücadelesi de daha ilk adımların atıldığı günden bu yana, bu faturayı en ağır bir biçimde ödemektedir. Bin yıllık köle kaderimizi değiştirmenin başka hiçbir yolunun olmaması kayıplarımız karşısında yas tutmak bir yana, bizi her zaman giderek artan sayıda bu yolun takipçisi olmaya yöneltmiş ve çok genç bir hareket olmasına rağmen Kürdistan Ulusal Direnişi tümüyle bu şehitlerle örülmüştür.

1982 Parti II. Kongresiyle ilan edilen ve bugün geçen yıllar boyunca sürdürülen hazırlıklar temelinde pratik gerçekliğe dönüşen yeni dönem mücadelemiz de, kaçınılmaz olarak bu dönemi kanlarıyla yaratan şehitlerin üzerinde yükselecektir. Bu gerçek yurtdışı hazırlıklarının ülke zeminine taşınmasına yönelik ilk adımların atıldığı günlerde daha Hêzil çayında da kanıtlanmıştır. Halkımıza bağımsız ve özgür bir geleceği yaratma mücadelesine kendisini katık etme kararı verenler, mücadelenin bu gerçekliğine baştan beri hazır dırlar. Bu nedendir ki onlar, hergün binlerce kez öldürülen halkımızın onurlu bir yaşama kavuşturulmasına en öne atılmaktan çekinmemekte ve düşmanın üzerine yürürken onları ölçsüz cesaretle ulaştıran gerçek de bu olmaktadır. Şehit düşenler yine en önde, ikirciksiz, bilinç ve inançla savaşıyan dava adamlarıdır. Yürüttükleri mücadelenin halkımız için tek kurtuluş yolu olduğunu bilen halk kahramanlarıdır.

15 Ağustos şanlı direniş ve saldırı eylemlerini yaratan ruh, işte böyle bir ruhtur. Ölümünden yaşamı yaratmayı

bilen bir hareketin temsilcileri, savunucuları, militanları ve taraftarları olarak tüm bir bünyemizi sarmış olan bu ruh, mücadelede zaferimizin de temelini oluşturmaktadır. Bu anlamda tüm bir halkımızı saracak olan ruhtur.

Köleliğe karşı yeni bir yaşam yaratmanın savaşında, halkımız son 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri ardından da, mücadelede atılan adımların cesaret veren gururunu yaşarken, verdiği kayıpların acısını da en derinden duymaktadır. Halkımız ulusal direniş mücadelesinde yeni bir sayfayı açarken, iki şehit daha vermiştir. Düşmanın üzerine en kararlı yürüyüşle ilerleyen bu yoldaşlarımız önünde saygı ile eğiliyor, inanç ve cesaretlerinin sürdürücüsü ve güçlendiricisi olacağımızı bütün canlılığıyla belleğimizde olan anıları önünde yeniden beliriyoruz.

Bu yoldaşlarımızdan Kazım Demirtaş, 15 Ekim 1984 tarihinde Erzurum-Şenkaya'da sömürgeci faşist ordu güçleriyle girdiği çatışmada şehit düştü. Çetin Akkurt yoldaş ise, 24 Ekim 1984 günü Şırnak'ın Gundikê Melle köyü karakoluna düzenlenen saldırıda kahramanca çarpışarak şehit düştü. Bu saldırı eyleminde 4 asker öldürülmüş, 12 asker de yaralanmıştır. Ayrıca çok sayıda askeri araç ve silah da HRK güçleri tarafından kamulaştırılmıştır.

Şehit yoldaşlarımızı, daha yakından tanımak için kendi yazılarından da belirli bölümleri verdiğimiz aşağıdaki yazıları yayınlamayı gerekli görmekte ve bunu anılarına karşı duyduğumuz sorumluluğun da bir gereği kabul etmekteyiz.

HEY LÊ DAYÊ! HEY LAWÔ!

Hey lê dayê
hey lê dayê
Destê xwe zû bigre
bi lezine.
Yadigarê bavê min
çeka wî
Xeyîdîye dibin axê da
ji min ra bine.
Ji rex û fişkan
min bixemline.
Hogirên min çûn dilanê
ti bi serê delalê xwekî
wan hêstiran mebarine.
Min dereng nehêline.
Hat HRK,
girt deşt û çîya
bijar û gund
xweş mizgine.
De haydê dayê
haydê dayê
wê çekê ji min ra bine.

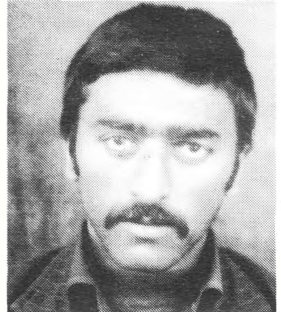
Herin lawo,
herin lawo
ez goriya wan çavên reş
nemênin win qet lipas
bighine servanên HRK
bila bazbidin jiber we
sitemkar û xûnîxwar
søyên liser laş.

Bese,
bese êdî
bila rabin
ji serê dayika şehidan
ev şarên raş.
Bi bêtiş û bê xeyal
bi serbilindî û qehremani
bi herikênin xwina xweyî geş.
Ziviri çerxa felekê lawo
PKK rêbere lipêş
bilind kir agirê şoreş
HRK mizgine, mizgin
mizgina rojên xweş.

4.9.1984
Rûbar

KAZIM YOLDAŞ ANIN BİZE YOL GÖSTERECEK!

1959 yılında Dersim ili Nazimiye ilçesinin Demirci köyünde dünyaya gelen KAZIM DEMİRTAŞ, orta halli bir ailenin çocu-

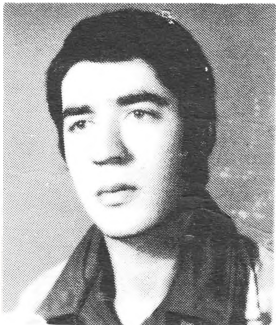

de de olsa) yaptığım ideolojik incelemeler sonucu katıldım" Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin saflarında yerini almakla birlikte devrimci çalışmalar içine girerek devrimci fedakarlık, çaba, azim ile Kürdistan halkına karşı olan görevini yerine getirmeye çalışan Kazım yoldaş, Hareketimizin geri çekilmesiyle yurtdışına çıktı. Yurtdışında kısa sürede

hazırlık dönemini başarılı bir tarzda tamamlayarak, yeniden ülke sathında devrimci direniş örgütlemeye doğrultusunda faaliyetlere başladı. 15 Ekim 1984 tarihinde, Erzurum-Şenkaya'da sömürgeci faşist ordu güçleriyle girdiği çatışmada, düşmana ağır kayıplar verdirerek devrimci direniş sergileyip, ölümsüzlüğe.

MUSA YOLDAŞ'I MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

ÇETİN AKKURT (Musa) yoldaş, 1961 yılında Mardin ili Kızıltepe ilçesi Atlıca köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya

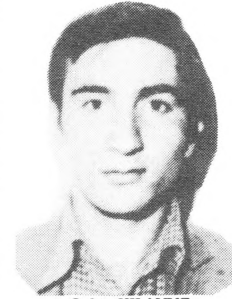
geldi. Çok genç yaşta aile geçimini sağlamada katkıda bulunmak için kendi emeğini satmaya başlamıştı. Olanaksızlıklar yüzünden okula gidemediğinden, okuma-yazmasının olmamasına rağmen, Kürdistan'da devrimci mücadelenin gelişmesiyle ülke gerçekliğini kısa sürede kavrayıp, mücadele içinde bizzat yerini aldı. 1978 yılında mücadeleye aktif olarak katılarak, pratik faaliyet yürüten Çetin yoldaş, Hareketimizin geri çekildiği dönemde, yurtdışına çıkarak kendi eğitimini tamamlamak için girdiği çabayı Partisine sunduğu raporunda şöyle dile getirmektedir:

"PKK Hareketine, (zayıf ölçüler-

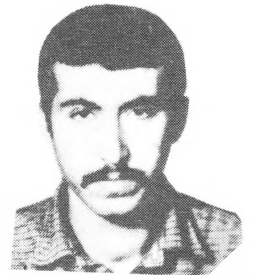
"Önümüzdeki dönemde Kürdistan'da geliştireceğimiz devrimci mücadeleye kendimi hazırlamaya çaba sarf ediyorum. Elbetteki bazı eksikliklerim vardır. Önemli eksikliğim teoriktir. Bunu gidermek için kitap okuyorum, çaba harcıyorum, bu eksikliğimin kaynağı okuma-yazma bilmememdir. Yurtdışında arkadaşların yardımıyla okuma yazmayı yeni öğrendiğimden kaynaklanmaktadır" diyor Çetin yoldaş, bir yanda okuma yazma öğrenip siyasi eğitimi tamamlarken, diğer yandan askeri eğitimi de tamamlıyordu.

Hazırlık döneminde eğitimi muelle oranda tamamladıktan sonra, ülkede PKK önderliğinde gelişecek devrimci mücadele içinde yerini almak için Çetin yoldaş, mücadele azmini başka bir raporunda şöyle dile getirmektedir: "Harekete daha iyi katkıda bulunmam için benim en büyük özlemim ülkeye gidip bizzat savaşmaktır. Benim Partiye önerim ancak bu olacaktır." Davaya olan bağlılığını ve mücadeleye azmini pratikte de hiç çekinmeden canını katk ederek gösteren Çetin yoldaş; 24 Ekim 1984 tarihinde HRK güçleri ile sömürgeci faşist güçler arasında çıkan çatışmada, düşmana ağır kayıplar verdirirken şehit düşüp ölümsüzlüğe.

HÊZİL ÇAYI ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

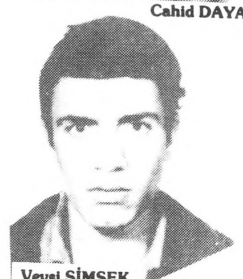
Şahin KILAVUZ

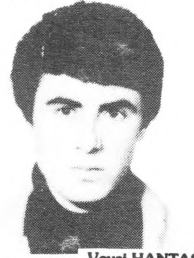
Cahid DAYAN

Fuat ERTÜRK

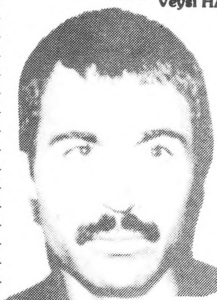
Veyel ŞİMŞEK

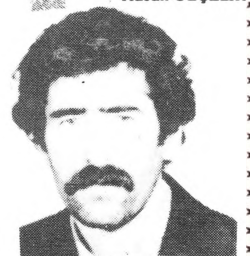
Veyel HANTAS

Hasan ÖZÇELİK

Musa İLK

M. Beşir AKSOY

Geçtiğimiz Ağustos'un 15'inde, Siirt'in Eruh ve Hakkari'nin Şemdinli ilçelerine kuruluş amacını, "faşist sömürgecilğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini silahlı yöntemle sürdürme" biçiminde açıklayan HRK (Hêzên Rizgariya Kurdistan) tarafından silahlı bas-kınlar düzenlendi. Mücadele sürecinin ilk adımlarını oluşturan ve aynı zamanda HRK'nin kuruluşunu ilan etme amacını da güden bu eylemler, tüm gizleme ve çarpıtma çabalarına karşın beklenen etkiyi yaptı ki, bu vesileyle, bölgenin olsun, dünya genelinin olsun değişik politik güçlerinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yaklaşım tarzı da pratik politikada somutluk kazandı.

Bu yönlü ilk tepkilerden biri TKP'den geldi. Gericilikle bir kez daha aynı paralele ortaya konulan talihsiz belirlemeyi, "TKP'nin Sesi Radyosu" haykırdı: "Eylem provakasyondur!" Diğer yandan BBC adeta dinleyicilerini hiçe sayarçasına bir yaklaşımla eylem haberi ile yorumunu verdi: Birinci haberinde, başkına uğrayan hükümet konağı ve ilçe hapishanesi, ikinci haberinde "banka ve cami" oluverdi! Bir sonraki haberine eklediği yorumunu ise; "Türk devletinin böyle bir saldırıya karşılıksız bırakmayacağını bilen bu örgüt men supları, nasıl oluyor da böyle bir eyleme cüret edebiliyor?" tarzında ifade edilebilecek bir soru ile noktalamaktaydı. Pekî, TKP'nin belirlemesi dışında ne anlama gelir bu?

"Eylem provakasyondur!" diyor "TKP'nin Sesi" ve ekliyor; "muhabirlerimizden henüz yeterli bilgi alamadık!" Oralarla muhabirlerinin olup olmadığını bir tarafta bırakalım, eksik bilgilenmenin olduğu herhangi bir konuda kesin hükme varmak ciddi bir örgütün tavrı olabilir mi? Elbette ki, hayır. Buna rağmen nasıl oluyor da TKP, kesin politik tavrı alabiliyor? O TKP ki, Kürdistan sorununda gerçekten ciddi! Bu durumda politik tavrı takinabildiğine göre, TKP'nin böyle bir gelişmeyi önceden beklediği kuşku götürür mü? Şüphesiz ki hayır. O halde, böylesine "hassas" bir örgüt, "provakasyon" olarak nitelediği bir gelişmenin öncesinde ne gibi önlemler almıştır dersiniz? Devrimci eleştirel bir yöntem kullanmadığına ve de kullanmayacağına (zira bu onun doğasına aykındır) göre, acaba hangi yöntemlere başvurmuştur? Bu soruları yanıtlamasını muhatbından beklemek gibi bir istemimiz yok tabii. Ve hemen ekleyelim ki, yaptığı (ve yapabileceği) tek şey, bir bütün olarak faşist Türk sömürgeciliğine yönlendirilen komplocu-tasfiyeci provakasyon çizgisini beslemek, desteklemek ve bu yolla devrimimizin ileri adımlarını önlemek, onu yoketmek faaliyetidir. TKP, tasfiyeciliğin sol içindeki uç noktası olarak, bu rolünü, çevresine topladığı Kürt küçük-burjuva soysuzlarıyla birlikte, yalnız Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı değil, Türkiye Devrimci Demokratik Hareketine karşı da oynamaya çalışmıştır. Bu tavrılarını, silahlı devrim hareketinin bu ilk pratik adımlarının atılmasından sonra da

Kopenhag'daki Uluslararası Af Örgütü Bülteni'ne basarak sürdürdüler. Amaçları, eylemi desteklediklerini duyurmakmış! Utanmazlıktan bundan daha iyi bir örneği olamazdı gerçekten.

TKP'nin Kürdistan'a ve KUKM'ne yaklaşımı öteden beri biliniyor. O, hiçbir zaman ne böyle bir ülke, ne böyle bir halk ve ne de bu halkın mücadelesini tanımıştır. Bugün de, KUKM, Ortadoğu'da sosyalist hareketin en ileri mevzilerini yaratmasına karşın, bu tavrı değişmemiştir. Böylece bu hareket, en hâsından bir burjuva uşağı olduğunun ve kendi burjuvaları adına "ülkenin bölünmez bütünlüğünü korumak ve kollamak" görevini üstlendiğini teyid etmiştir.

Bizim küçük-burjuvalarımız daha mı farklıdır? Pek de değil. "Bizimkiler" bu uşağılığı bir-iki el daha geriden takip ederler, hepsi o kadar. Bu, gerçekte onun sınıfsal oluşum tarzından kaynaklanır. Durumu şöyle izah etmek mümkündür; Alman emperyalizmi+feodal Osmanlı Sultanlığı → Türk burjuvazisi+Kürt feodal-komprador sınıfı → Kürt küçük-burjuvazisi. Böylesi bir ilişkilerin ürünü olarak ortaya çıkan bir sınıftan daha başka bir tavrı beklemek mümkün müdür?

Şu veya bu tarzdaki devrim düşmanlarının devrim karşıısındaki tavırları böyle olduğuna ve bu tavrı, 15 Ağustos eylemleriyle somutluk kazandığına, böylece gerek sömürgecilik sosyal-şovenizmin, gerek sömürgecilik küçük-burjuva teslimiyetçiliğinin devrim karşıısındaki "gizli" ittifakı şimdi açığa çıktığına göre; bu durumda devrimin tavrı ne olmalıdır? Açık ki, "savaşı geliştir-

meli miyiz?" sorusu devrimin kendisine yönelik olamaz. Bunu, sömürgeci basının ve yetkililerin "basit bir eşkiyalık olayı" edebiyatçı işlemlerinden dahi çıkarmak mümkün. Ayrıca, Kürdistan koşullarında devrimin yaşatılması zaten savaştır. Ama bu savaşın nasıl geliştirileceği, hangi alanlarda yürütülmesine ağırlık verileceği sorusunu, her devrimci gibi, her yurtsever Kürdistanlı da kendisine yöneltebilmelidir.

Sömürgeciliğin rengarenk uşakları, "provakasyon", "solculuk", "anarşizm" teraneleriyle saldırmıyorlar. "Solculuğun", anarşizmin ülkemiz koşullarında en fazla bireyler nezdinde ortaya çıkabileceği, bu tür siyasi uçları, ancak küçük-burjuvazinin az-çok "bağımsız" bir ortamdaki gelişiminin yaratacağı ve anarşizmin hiçbir zaman bir ulusu savaşın eşineği götürmeyeceği gün gibi ortadayken, ısrarla bu sıfatları kullanmalarının amacı nedir? Kendilerinin durağan teslimiyetçi yapılarına göre, biz "anarşist" mi oluyoruz?

Açık ki, bunun daha başka nedenleri var: Birincisi; bunlar düzeni savunmalarına "meşru" bir zemin hazırlamaya çalışıyorlar. Yarı'n82 Anayasasının aşkına yola düşerlerse buna şaşmayacağız. Bir diğeri; bunlar, bu alanda devrimci güçlerin zaafını yakalamaya çalışıyorlar. Onlar kendilerince şöyle hesaplar içerisinde: Sömürgeciliğin devrimci gelişme karşısındaki tavır şiddetten başkası olamaz. Gizli şiddet, esas olarak düşmanın bu günkü doğasına aykırıdır. 15 Ağustos eylemleri sonrası kendisini bir nebze frenleyebildiyse de bu, çok

özgül bir durumdur. Savaşın daha da gelişmesi durumunda yakıp-yıkacak, kitle katımlarına başvuracaktır. İşte, eğer devrim güçleri buna karşı yeterli tedbir ve örgütlülükle çıkmazlarsa devrim düşmanları o zaman kadehlerini "yaşasın provakasyon" diye kaldıracaklardır.

Sorun, bu noktada, halkın kendi savunmasının örgütlenmesinde düğümlenmektedir. Bu nasıl gerçekleştirilecektir?

Herşeyden önce halkı kendi kurtuluşu doğrultusunda köklü bir bilinç kavuşturmak gereklidir. Düşman onlarca yıllık egemenliği süresince ve özellikle de son beş yılda halk saflarında teslimiyetçi ve ihanetçi eğilimleri güçlendirmek, halk arasındaki suni bölünmeleri derinleştirmek için büyük çaba harcamış ve önemli oranda tahribatlar da yaratmıştır. Düşmanın yarattığı bu tahribatların etkilerini silmek, halk arasındaki birliği güçlendirmek ve halkı gerçek düşmana yönelmek için yoğun bir bilinçlendirme faaliyeti sürdürmek temel görevlerdir. Bu yapıldığında ve aynı zamanda da halk arasında düşmanın ajanlığını yapanlara karşı hertürden etkin mücadeleyle birleştirildiğinde, halkımız, gerçek düşmanını daha net görmeye başlayacaktır. Ona karşı etkin mücadele için de keşilebilecek ve teslimiyetçi eğilimler yerle bir edilebilecektir.

Güçlü bir bilinçlendirme faaliyeti ile gerçek düşmanını ve ona karşı mücadele yolunu öğrenen halk kitlelerini artık pratik savunma yöntemleriyle kendi savunmasını gerçekleştirmeye yönelmek zor olmayacaktır. Elbette ki, devri-

min silahlı kuvvetleri her köye bekçi olarak yerleşemeyecektir. Böyle bir önlem bugün için mümkün olmadığı gibi uygun da değildir. O halde halk kitlelerini mücadele içinde örgütleyerek kendi savunmasını gerçekleştirecek örgütlenmelere kavuşturmak temel görevlerdendir. Bunun için de halkı, düşmana karşı savaşımın yöntemleri temelinde eğitmek, örgütlemek, düşmanın halk içindeki ajan ve muhbirlerini etkisiz kılma, düşman faaliyetine yönelik istihbaratı güçlendirmek, düşman askerlerine yönelik propaganda yetkinleştirmek, yaşam araçlarının temin edilmesinde halkın, düşmana bağımlılığını ortadan kaldırmak ve devrimci kurtuluş birliklerinin askeri eylemlerini yaygınlaştırmak, daha üst boyutlara sıçratmak gereklidir.

Sorun kendi çözümünü de beraberinde getiriyor. Ülkemizin koşulları ve devrimimizin durumu bu çözümü kolaylaştırmıyor niteliktedir. Sorunu mutlaka bu yönüyle görmek, üstüne yürümek ve çözmek gereklidir. Mücadelelerin daha üst boyutlara yükseltilmesi için zorunludur bu. Eğer, sömürgecilğe karşı, savaş geniş çaplı olarak örgütlenip sürdürülmezse, savaş geliştirilmeye mümkün olmayacaktır. Oysa, savaş geliştirilmeye iştisrak ve her renkten devrim düşmanlarının devrimin ölüsü şerefine kadeh kaldırmalarını istemiyorsak, sorunların üzerine daha fazla gayret ve kararlılıkla yürümek vazgeçilmezdir.

- Her Cephede Savaşı Geliştirmek İçin İleri!
 - Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
 - Yaşasın Önderimiz PKK!
 - Yaşasın Askeri Örgütümüz HRK!
- Bir HRK Savaşçısı
2 Ekim 1984

DÜN BİZ KORKARKID JANDARMADAN...

Hangimiz jandarma korkusuyla uyutulmadık beşikte? Hangimizin annesi "Lorî, Lorî, bi niwe (razê) romî hatin!" dememiştir ve hangimiz küçükük beynimizi hareket geçirip romî (jandarmayı) düşünererek sımsıkı yummamışızdır gözlerimiz? Evet, hep hayal eder ve kafamızda jandarmaya korkunç şekiller vererek korkardık ondan. Pekî neden başka herhangi bir şeyle değil de, jandarmayla korkuturdu bizleri annemiz? Sömürgeciliğin kahrını çekmiş başka halklarda da acaba anneler işgalci ordunun askerleriyle korkutarak mı uyuturlardı çocuklarını? Okuduğumuz kadariyla, başka halklarda bu tür örneklerle fazla rastlayamadık, ancak yine de olabilir diyoruz.

Annelerimiz, toplumumuzun en fazla horlanan, baskı altında tutulan, hiçbir hukuki ve insani hakka sahip olmayan kesimdir. Daha beşikteyken bizi korkutma pahasına da olsa, onlar aslında bize düşmanımızı tanıtmaktaydılar. İhanete uğramış, teslim alınmış, parçalanmış, bilinçsiz, örgütsüz ve öndersiz bir toplumun çilekş anneleri "Lorî, Lorî, sus, uyu jandarma geldi" derken aslında sömürgeciliği ve onun yarattığı vahşeti anlatmaya çalışıyorlardı. Yüzyılların işgal ve istilalarını, sömürsünü, talanını, baskı, zulüm, işkence ve dehşetini anlatıyorlardı. Mecburi işkanlı, zindanları, köy baskınlarını ve meydan dayaklarını anlatıyorlardı. Tüm bunlar jandarma dipçisinin gölgesinde yapıldı. Ve işte bundandır ki, jandarma, korkulması gereken korkunç bir yaratıktı annelerimizin gözünde.

Pekî, annelerimiz, daha çocukken küçükük beynlerimizde jandarma korkusunu aşılamamış ol-

salardı, büyüyünce de bunların vahşetini görüp, korkmayacak mıydık? Büyüyünce de korkardık diyoruz. Çünkü, toplumumuz üzerinde süregelen bir pasifikasyon mekanizması işletiliyor. Jandarma baskısı ve zulmü halkımızın yaşamının bir parçası haline gelmiş, çocuk olsun, genç olsun, ihtiyar olsun, jandarma-

Köylülerimizden biri askere gitmiş. Ne var ki, sivil elbisesi bırakıp askeri elbisesini giyince kendisinden korkmaya başlamış. Hele bir de onu alıp kıtasına, yüzlerce askerin arasına götürdüklerinde bu korkusu daha da artmış. Öyle ya, her taraf asker dolu ve yanında bir tek köylüsü bile yok! "İşte şimdi ben

Bugün ise sömürgeciler korkuyor. Çünkü küçükük parmaklar bile tetikte artık.

dan çekmemiş birtek insanımız yoktur. Ve bunda anlaşılacak bir şey de yoktur. Çünkü, ülkemiz bir sömürgeci, hem de klasik bir sömürge, ve üstelik de Türk burjuvazisi gibi, talancı ve barbar bir burjuvazi tarafından sömürül-mektedir. Böylesi bir düşman karşısında eğer bilinçsiz ve örgütsüzsen, korkamamak mümkün değildir. Ençok jandarmada somutlaşan bu zulüm ve korku ile ilgili, toplumumuzdaki hemen her insanın yaşadığı örnekler vardır. İşte bunlardan yoremizde çokça anlatılan iki tane...

yandım; çevreyi bilmiyorum, dağa da kaçamam" diye düşünmüş ve başına gelecekları hayal ederek beklemeye başlamış. Ancak akşam kadar başına hiçbir şey gelmemiş, aksine, yanındaki askerler ona "arkadaş, hemşerim" diyerek hitap ediyorlarmış. Bir de akşam koğuştaki kendisine yatacak yer gösterdiklerinde şaşkınlığı ve sevinci artmış, sabah kalkarak kalkmaz da evine üç-beş kelimelik bir mektup göndermiş: "Ben çok iyiyim, emniyetiyeyim. Tam iki askerim ortasında yatıyorum!"

Yine, askere giden ve aynı bö-

luge düşen iki köylümüz, pazar günü şehre inmişler ve mahalleleri dolaşmaya başlamışlar. Tesadüfen o gün mahallelerden birinin pazarına rastlemişler. Pazar yerini dolaşırlarken, birisi hemen ortaya atılmış, "yahu biz şimdi asker değil miyiz? Askeriz tabii. Pekî, asker bizim orada -Kürdistan'da- her istediğini yapmıyor muydu? Yapıyordu. Pekî, biz niye burada istediğimizi yapmıyoruz?" diye arkadaşına sormuş ve hemen sağa-sola emirler yağdırmışlar, çeşitli şeyler istemişler, bağırıp çağırılmışlar. Pazar yerinde bulunan ahali bir an şaşkınlıkla durmuş ve ardından "bunlar sarhoş, vurun" diyerek başlamışlar iki köylümüzü dövmeye. İki asker gözlerini hastahane de açmış ve hemen birisi yakınmaya başlamış: "Yahu, bizim orada -Kürdistan'da- herkes askerden korkardı, asker sivilleri döverdi. Burada -Türkiye'de- ise, siviller askerleri dövüyor, bu ne biçim iştir!" demiş.

Evet, her şeyiyle tahrir edilmiş, korkutulmuş ve pasifize edilmiş bir toplumun çilekş anaları başka neyle uyuturlardı çocuklarını? Annelerimiz, Türk sömürgecilerinden daha vahşi, daha barbar ve daha korkunç bir yaratık görmüyorlardı ki, onunla korkutup uyutunsun çocuklarını. Yine, annelerimiz bizi bu korkuyla uyutmuşlarsa da aynı zamanda düşmanımızı da tanıtmışlardı. "Düşmanı tanı, tanı ki büyüyünce ona karşı mücadele edesin, kendini savunabilesin" demişlerdir. Gerçekten de bugün Kürdistan'da, TC'nin bir avuç uşağı dışında, TC askerini seven tek bir insan bulunamaz. Her Kürdistanlı ile TC askeri

Devamı 22. sayfada

BÖYLESİ YAŞAM!

Halkımız gibi, binlerce yıl yabancı sömürgeci egemenlikler altında acı ve ızdırapla inim inilen metlen, çağda yaşamına bir türlü fırsat verilmeyen, köle gibi kullanılıp varlığı yok edilme istenilen bir başka halk var mıdır acaba? Evet, dünya çapında sömürgeciliğin kahırından nasibini almamış çok az halk vardır, ancak Kurt halkı gibi, üzerinde en katmerli baskı ve yoketme politikalarının uygulandığı, eşi görülmeyen sömürgeci yontemlerin hayata geçirdiği başka bir halk yoktur. Klasik sömürgeciliğin bir sistem olarak tarihten silindiği bir çağda, hala böylesi bir konumu yaşamamış, omniyonlara varan nüfusuna rağmen halkımızın yok sayılmasının, lime lime parçalanmışlığının ve kendi varlığına yabancılaştırılmasının altında işte böylesi tanık olmamış bir sömürgeciliğin karanlık yüzü yatmaktadır.

Öncelikle ülkemiz, en vahşi saldırılarla zaptedildi, halkımız binbir türlü entrika, baskı, zor ve katliamlarla egemenlik altına alındı, köle-

leştirildi. Tarihi boyunca şu veya bu biçimde sürekli direnmiş olan halkımızı yoketmek için akılları durduracak sinsi planlar geliştirildi ve hala geliştirilmektedir. Bu planlar doğrultusunda ülkemiz önce iki, daha sonra dört parçaya bölündü ve her parçasına yabancı bir güç el koydu. Mayınlar döşenerek ve dikenli teller gerilerek halkımız arasında suni sınırlar çizildi. Böylece toprak ve nüfus olarak ülkemiz ve halkımızın birliği parçalandı. Toprak ve nüfus birliği parçalandıktan sonra halkımız üzerinde bu kez de ulusal kimliğinden soyutlama planları geliştirildi; halkımız araplaştırılmaya, farslaştırılmaya ve türkleştirilmeye çalışıldı. Yüzlerce yıldır yabancı egemenler, böylesi bir amaç peşinde koşuyor ve bu halayla yaşıyorlar.

Bu yabancı egemenlerin en vahşisi, en barbarı ve en çekilmez olan faşist Türk sömürgeciliği, en kısa ve etkili yolla amacına ulaşmak istemiş ve bundan dolayı da Kürt halkının ulusal ve toplumsal varlığını reddetmekle işe başlamıştır. Amacına

ulaşmak için ise, her türlü insanlık dışı uygulamayı mübah saymıştır.

Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan halkı üzerindeki sömürgeci egemenliğini sürdürmek ve Kürdistan halkını tarihten silmek için başvurduğu birincil ve temel uygulama, haksız ve gerici zor uygulamadır. Ülkemizin her karış toprağını işgal eden Türk devleti, stratejik konumundaki her dağa, ovaya, köye ve şehire binlerce askerini yığmış, sayısız polis, ajan ve ihbarcı şebekesi oluşturmuştur. En küçük bir kıpırdanma ve en basit bir demokratik insani istem kanla, sürgünle ve onlarca yıl hapisle bastırılmak istenmiş ve çoğu zaman bastırılmıştır da. Öyle ki, düşmanın zor güçleri, çocuklarımızın, annelerimizin ve babalarımızın, kısıacası tüm halkımızın gözünde korkulması, çekilmesi gereken "öcüler" durumuna getirilmiştir. Annelerimiz, çocuklarını asker korkusuyla uyutmak, insanlarımız her konuşmalarında, attıkları her adımda bu "öcüler" hatırlamak zorunda bırakılmışlardır. Kısıacası, ülkemizde bir tek gün yoktur ki, ızdırapsız, işkencesiz, ölümsüz geçmesin. Bu uygulamalar, ajan ve muhbirlerin işpionlarmaları ve jandarma ile polisin

günlük köy baskınlarıyla, meydan dayakları, çalırlar içerisinde süründürme, kadın ve erkekleri soyarak karşı karşıya dizme, saç ve bıyık çekme, çeşitli organlara ip bağlayarak çekme, aranan evlerde halkın değerli eşyalarını çalma, tehdit ve küfür etme, kadınları alıp götürme, şantajla para ve rüşvet alma, her gün karakola çağırarak işkenceden geçirme, işinden-gücünden alıkoyma, darpa öldürme, sakat bırakma, kurşunlama vb. vb. binbir şekilde sürdürülmektedir.

İkinci uygulama; halkımızın içine nifak tohumları saçarak birliğini bozmaktır. Sosyal ve toplumsal gelişmesi engellenerek ortaçağ karanlığında bırakılan halkımızın bağrında, aşiretçilik, mezhepçilik, partililik, ailecilik ve bireycilik gibi çağdışı anlayışlar sürekli kökleterek, halkımız adeta atomlarına kadar parçalanmıştır. Halkımız

hedefleyen Türk sömürgeciliği, onlarca yıldan beridir, dilimizi, kültürümüzü, her türlü gelenek ve göreneklerimiz yasaklayarak halkımızı ulusal benliğinden uzaklaştırmaya gayret sarfetmektedir. Bu amaçla hergün her saat, insanlarımızın beynine kendi kültürünü, kendi gelenek ve göreneklerini aşılamakta, "türklük şuurunu" egemen kılmaya çalışmaktadır. Okullarında, kültür kurumlarında, devlet dairelerinde ve ordu içinde sürekli Türk şovenizmini ve Kemalizm zehrinin insanlarımızın beynine akıtmaktadır. Bütün bu etkiler ve baskılarla halkımız kendi varlığını tanıyamaz ve kendi gerçekliğine yabancı duruma getirilmek istenmektedir.

Beşinci uygulama; burjuva yozlununun geliştirmesidir. Türk sömürgecileri, insanlarımızı kendi öz kurtuluş sorunlarından uzaklaş-

KÖYLÜ VE TARLA TAŞI

Yılın oniki ayı boyunca hiç durmaz köylümüz; çalışır, didirir. Doğaya savaş açmıştır kazmasıyla, küreğiyle. Açalıdır yamaçları, bayırları, ormanları, taşlık, kayalık alanları ekime. Açalıdır; her ne kadar zor olursa olsun ve her ne kadar ayların uğraşı bir ölçek arpa vermese de. Yine de açalıdır. Çünkü, açmazsa açtıktan kırılır köylümüz. Ve açmazsa, nasıl lüks içinde yaşarlar ağalar, beyler, burjuvalar, İstanbul, İzmir ve Ankaralarda. Ve üstelik nüfusu da giderek çoğalıyor, oğullar evlenip aynılıyorlar. Babadan, dededen kalma bir avuç toprak, giderek daha çok parçalanıyor, dilim dilim ediliyor. Tarla açmak öyle sıradan bir iş değildir; kol gücü ister, alın teri ister, uzun uğraş ister, ailece çalışmak ister.

Dağdan, ormanlık, kayalık bir alandan ve dar patikalardan geçiyoruz. Bakıyoruz, kuzma kürek ve balyoz sesleri birbirini kovuluyor. Merak edip kulak kabartıyoruz, nedir bu sesler bu kuytu dağda diye. Bir de bakıyoruz ki, orta yaşın üstünde bir amca ve yanında irili-faklı, kızıl-erkekli çocukları vuruyor da vuruyor dağa; dağı fet-hetmeye, devirmeye azimli. Yaklaşıyoruz. Çalışmayı durduruyorlar.

-Allah kuvvet versin amca!

-Sağol yeğen, siz de hoş geldiniz, buyrun.

Çocuklar durmuş masum masum bakıyorlar, bir bize, bir silahlarımızı. Gözlerindeki anlam çok derin, heyecanlı ve geleceğe umutlu... Korkmuyorlar artık silahlı adamlardan, kuytu bir dağda olsalar bile. Eskiden eşkiyalardan dolardı dağlarda; adam döver, kız kaçırır, bağ bozar, haraç alır ve soyadı halkı. Ama şimdi öyle değil. Devrimciler silahlı doluyor dağlarda. Onlar, halkın öze evlatları, onun malının, canının, namusunun koruyucularıdır. Halkın güzel geleceğinin kurucusu, savaşçılarıdır. Onlarla halk birbirinden kopmaz bir canın iki parçasıdır. Eskiden halk, eşkiyalardan korkar kaçardı, ama artık eşkiya dizginlenmiş devrimciler tarafından. Fakat bu sefer de devlet eşkiyası var; barbar, sadist ve korkak. Halk, eskiden beri devletten hep kaçındı. Devrim mücadelesi, ulusal kurtuluş mücadelesi başladığından beri, devlet-

ten daha çok kaçınıyor. Çünkü, sömürgeci devlet, adeta kuduz olmuş bir vahşi hayvana dönmüş. Nerede yakalarsa bir insanımızı, öldürse diye. Ve hele, Kenan Evren faşist çetesi iktidara el koyduğundan bu yana, ya "devrimcileri beslemişsin", ya "görüp de devlete yardımcı olmuyorsun", ya da "Kürtçüdür, bölücüdür, eşkiyadır, vatan ve millet düşmanıdır, komünisttir" denilerek öldürse dövlülür, savcı bırakılır, yıllarca dört duvar arasında tutsak edilsin. İşte bu nedenle hep kaçılır bu vahşilerden.

Yaklaşıyoruz, hal hatır soruyor ve çocuklara gülerek bir espiri yapıyoruz. Seviniyorlar.

-Hayrola amca, almışsın çocukları etrafına, vuruyorsun da vuruyorsun şu kayalıklara, taşlıklara. Dağı devirmeye mi niyetlisin acaba? Nedir sizi bu yorucu, bitirici işe iten?

-Yeğen, aslında biliyorsunuz durumumuzu, çilemizi. Hatta bizden çok çok iyi biliyorsunuz. Durumumuz bilmek sizin bir görevinizdir. Çünkü, sizler bu durumumuzu değiştirmek istiyorsunuz. Durumumuz bilmeseniz nasıl değiştireceksiniz, nasıl bize önderlik edeceksiniz? Onun için halimizi biliyorsunuz diyoruz. Çünkü epeydir buralardasınız ve kaç senedir Partinin (PKK) binbir zorlukla mücadele ediyor. Ama yine de anlatayım.

Biz ailece 7-8 nüfusuz ve askerde bir oğlum var. Köyümüz herşeyden yoksun. Yolumuz, suyumuz, elektrigiğimiz yok. Evlerimiz oturulacak halde değil. Topraklarımız, gördüğünüz gibi, taşlık ve verimsiz. İş aslana da yok ki çalışalım. Gerçi eskiden asker oğlumla, şu gördüğünüz küçüğü, bazen Türklerin şehirlerine giderlerdi ve zar zor beş-on kuruş getirirlerdi. Ancak şimdi, oğlum askerde ve onu da orada beslemek gerekli. Hayat çok pahalılaşmış, gidip çalışsan el kapisında, günlük ekmeğine yetmez ücretin. Sen bunları boşver yeğen, ağzımızdaki lokmayı dahi alıyolar. Nasıl mı alıyolar? Bak, bir kaç örnek vereyim; birincisi, gelip bizden silah istediler. Yoktu, gidip şurada-burada aradık bulamadık. Silah bulamadığımız için merkez yüzbaşısına altmışlır lira para rüşvet verdim. İkincisi; ağalar, karakol başçavuşu ve merkez yüzbaşısının adamları vasıtasıyla köyümüze fe-

sat ve fitne soktular. Köy kavgası çıktı. Birbirimizin kafasını, kollarını, kaburgalarını kırdık, hastanelik olanlar oldu. Artık her gün karakola, merkeze gitmen gerekiyor ve asker ikide bir köye geliyor. İşte tam da kurda layık sisl bir hava. Ve artık elinde-avucunda ne varsa vermeline karakol simsan ağaya, jandarmaya, onbaşidan, yüzbaşaya, albaya kadar hepsine, savcı ve hakim ve hatta mahkeme müstahdemine bile vermeline. Yoksa, rezil, kepaze ederler seni. Üçüncüsü; ürünlerimizin, hayvanlarımızın bu kadar ucuz olduğu, buna karşılık her gün gazı, beze, tuza, şekere vs. herşeye zam yapıldığı düşünürse, nasıl geçiniriz biz? Binbir hile ile elimizdeki, avucumuzdaki almaktadırlar. Peki biz ne yapalım? Eğer, ailece dişimizi tırnağımıza takmazsak, her zorluğu göğüsleyip bu sarp dağlara savaş açarak birkaç metre karesini ekime açmazsak, hepimiz kırılınz açlıktan. Yeğen, sen boşver bizim halimizi. Babalarımız, dedelerimiz hep bu çileyi yaşadılar. Biz de yaşayabiliriz, dayanamız da, lakin şu çocuklarımızın çilemini çekmemesini, torunlarımızın durumumuz yaşamamalarını istiyoruz. Bir gelecek kurmak gerekir onlara. Bazen cemaatlarda arkadaşlarımızı indirdim. Çok doğru söylüyorlar. İşte ben hazırım mücadeleye. Partie elimden gelen katkıyı, yardımı yaparım.

Bizler sustuk artık; ne ekleyebilir-dik ki amcanın konuşmasına.

Sabah ezanıyla kalkar Rüstem dayı. Uyanırır körpe çocuklarını alaca karanlıktan uykudan. Ve verir talimatını muhabereye gidecek komutan gibi: "Hamo, oğlum sen eşeği semerle; hanım, ekmeğimizi, suyumuzu hazır! Musa, oğlaktan otlatmaya götür, göz kulak ol, kaybetme; Fatma, kızım sen de kalk süyu omuzla. Aletlerimiz tamam mı acaba? Kuzma, kürek, balyoz, mani-vela, taş çekmek için zembil. Tamam çocuklar, haydi hızlanın, geç kalıyoruz."

Gelir ormana Rüstem dayı. Biraz eğimi az bir yamacı bulur bulmaz, sıvar kolları çocuklarıyla birlikte. Kazar da kazar, vurur da vurur balyozu, devircesine dağı. Açmak için birkaç metre toprağı ekime, kırılmasın diye çocuklar açlıktan...

Bin acı, bin umutla içiçder Kürdistan'da yaşam.

arasında husumet, güvensizlik ve kuşku, sınırsız bir şekilde geliştirilmiş, herkes birbirine düşman gözüyle bakar hale getirilmiştir. Sömürgeciler, ülkemizdeki dayanaklarını da devreye sokarak bu çelişkileri daha da derinleştirmekte, sonuçta insanlarımız, bir bahçe suyu, bir hayvan, iki çocuğun kavgası, bir tutam meşe yaprağı, bir kız kaçırma vb. bir çok basit olay için birbirlerini öldürmekte, mahkemelik olmaktadır. Kimse kimseye selam vermez hale getirilmiş; kardeş kardeşe, baba oğula, gelin kaynanaya, köylü köylüye ve en korkuncu da çocukları birbirine düşman ettirilmiştir.

Halkımız üzerindeki üçüncü uygulama; sömürü ve talandır. Türk sömürgeciliği Kürdistan'da öylesine bir sömürü politikası uygulamaktadır ki, neredeyse halkımızın damarlarındaki kanı sırınga ile alıp pazarlayacaktır. Ülkemizdeki ulaşım yolları ulusal birliğimizi engelleyecek ve talanı olanaklı kılacak şekilde yapılmıştır. Ülkemizin tüm ulusal zenginliklerini (petrol, kömür, madenler vb.) talan etmekte ve kendi metropollerine aktırmaktadır. Bunun yamsıra, halkımızın binbir zorlukla elde ettiği tarımsal ve hayvansal ürünleri köy pahasına elinden alıp götürmekte, temel gıda maddeleri ve fabrika mamullerine yapılan sürekli zamlarla halkımız açlıkla yüz yüze bırakılmaktadır. Faşist Türk devleti bununla da yetinmemektedir, işsizliğe mahkum ettiği insanlarımızı, metropollerine çekerek veya yabancı ülkelere satarak işgücünün en tortu işlerde hovardaca harcamaktadır. Adeta günlük yaşamın bir parçası haline gelmiş bulunan operasyonları sırasında halkımızın varını-yoğunu talan etmekte, şantajla, rüşvetle, vergilerle, hırsızlıkla ve orduya yardım adı altında halkımızın tüm varlığını sülük gibi emmektedir.

Kürdistan halkı üzerindeki dördüncü uygulama; asimilasyondur. Halkımızı Türkleştirerek yoketmeyi

tırnak ve daha kolay sömürebilmek için toplumumuzda sistemli olarak, fuhuş, kumar, içki, uyuşturucu madde vb. yoz alışkanlıkları geliştirmeye çalışmaktadır. Özellikle cunta sonrası dönemde buna hız verilerek, bizzat devletin sistemli bir politikası olarak geliştirmeye başlamıştır. Bu uygulama, özellikle devletin güvenlik güçlerinin ve özel ajanlarının teşvi ve fiili teşebbüsleri ile sürdürülmektedir. Bu alçakça uygulamayla toplumumuz bir ayyaşlar, serseriler toplumu haline getirilmek, kendi benliğine ve kurtuluş davasına yabancılaştırılmak istenmektedir.

Evet, belirtirizki bütün bu uygulamalar, Kürt halkını, ülke ve halk olarak yoketmenin araçlarıdır ve Türk sömürgeciliği tüm bunları günlük olarak Kürt halkının hayatının her alanında sürdürmektedir.

Biz PKK partizanları, bu gerçekleri hergün her saat halkımızla birlikte yaşıyoruz, faşist sömürgeciliğe karşı daha çok kimeniyor ve Partimiz PKK'nın gösterdiği kurtuluş yolunda daha büyük bir azım ve kararlılıkla yuruyoruz. Halkımız, sömürgecilerin uygulamalarına karşı öylesine bir kin ve öfkeyle dolmuş ki, çoğu zaman kendisine kurtuluş yolunu anlatmamıza fırsat veremeyerek, kendisi anlatıyor ve devrimci evlatlarından umut bekliyor.

"Biz" diyor halkımız "hep böyle mi kalacağız? Atalarımız bu kahrolası yaşam içinde ömür doldurdular. Biz de mi, çocuklarımız ve torunlarımız da mı bu çağdışı yaşam içinde ömür doldurup öleceğiz? Bakın halimize! Kayalıklı, ormanlıklar, her avuç toprağın bulunduğu her yamacı binbir zorlukla ertime açmışız. Bağ ve bahçe-cilikle uğraşmaktan belimiz kırılıyor, iki buklum oluyoruz. Günün yirmidört saati, uykuda dahi sarıyarak, çalışıyoruz. Bu sarp dağlarda yüzlerce hayvanı, binbir

ŞANLI ÖNDERİMİZ PKK 7. SAVAŞ YILINA GİRERKEN KÜRDİSTANLI EMEKÇİ KİTLELER TARAFINDAN GÖRKEMLİ BİR GECE EYLEMİYLE SELAMLANDI!

Kürdistan halkının ve proletaryasının öncü müfrezesi Partimiz PKK'nın 7. savaş yılına girişi Kürdistanlı emekçi kitlelerin coşkunun bir gece eylemiyle selamlandı. 1 Aralık 1984'de Köln Sport-Halle salonunda gerçekleştirilen geceye, yaşlısı, genci, kadını ve erkeği ile 7 bin civarında emekçi bir kitle katıldı. Salonu dolduran binlerce Kürdistanlı emekçi, Partimizin direniş

çizgisini etrafında yek vücut bir birlik oluşturdu; haykırdığı sloganlarla Partimizin şanlı direnişine sahip çıktı; sömürgeci faşist cunta ve onun her soydan uşaklarını kahretti!

Tamamen siyasal bir eylem niteliğinde olan gecenin en büyük özelliği, geniş bir Kürdistanlı emekçi kitlenin katılımıydı. Kitleler her türlü zorluğa göğüs gererek, bu büyük günde önderleri PKK'ye sahip çıkmak, direniş sloganlarını haykırmak ve dağda savaşan HRK birliklerinin gücüne güç katmak için, sabahın erken saatlerinden itibaren gecenin yapılacağı salon önünde toplanmaya başladılar. Saat 16⁰⁰'ya doğru sayılan gittikçe artan bir sayıyla eylem alanına ulaşan binlerce yurtseverin bir bayram yerine çevirdiği salon civarında oluşan coşkun hava ve kararlı ruh hali, "Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"nin nasıl bir eylem olacağını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermekteydi.

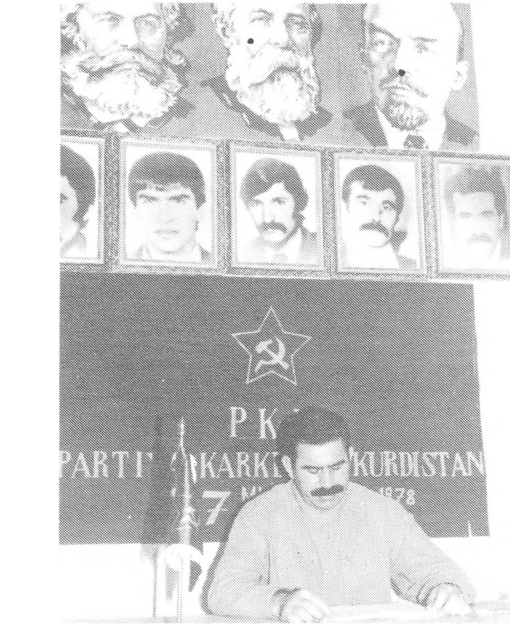
Burada hemen belirtelim ki, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine ve onun öncüsü PKK'ye düşman olan, başta faşist Türk cuntası olmak üzere, bunun Avrupalı dostları ve sol görünümü uşakları, bu eyleme geniş bir kitlenin katılımını engellemek için, günlerce süren sinsi ve adi bir propaganda faaliyeti yürütmüşlerdi. Akla-hayale gelmeyen yalan ve demogojilerle kitleleri korkutmaya

PKK'nin 7. kuruluş yılı binlerce yurtseverin coşku sloganıyla selamlandı.

ve böyle bir eylemi güçsüz bırakmaya çalışan bu çevrelere en kahredici cevabı, salonu savaş sloganlarıyla dolduran 7 bin Kürdistanlı emekçi vermiştir. Yürütülen yalan ve demogojiden ibaret propaganda, kitlemizin kararlılık ve sınıf kinini artırmamış, önderleri PKK'ye daha sıkı sahip çıkmalarını sağlamaktan başka bir işe yaramamış; kitlemizin attığı her direniş sloganı bu halk dışımanlığına indirilen birer tokat olmuştur.

Kitlemizin saat 16⁰⁰'dan itibaren gerekli disiplin kuralları çerçevesinde salona alınmasından sonra, program 16³⁰'da bir yoldaşın

Partimiz ve kitlemizi selamlayan kısa bir konuşması ve saygı duruşuyla başlatıldı.

Gece programının açıklanması sırasında, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, PKK'nin 7. kuruluş yıldönümüne ilişkin mesajının videodan verileceği belirtilmesi üzerine, kitleler, önderlerini yoğun alkış ve "Biji Serok APO", "Biji PKK" sloganlarıyla selamladılar. Programa girişte koro'nun direniş marşları arkasından, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, PKK'nin 7. kuruluş yıldönümüne ilişkin mesajı özetlenmiş bir biçimde ve yazılı olarak Kürtçe ve Almanca okundu. Bunun ardından mesaj görüntülü bir şekilde videodan kitlelere su-

zilediği mesajın bitimiyle salon, "Biji Serok APO", "Biji PKK", "Mazlum-Kemal-Hayri Halk Savaş Yolunda İleri" sloganlarıyla yankılandı.

Mesajın arkasından, 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerinden sonra, Türk ordusunun içine düştüğü korku ve paniği dile getiren ve bizzat cuntanın televizyonunca hazırlanan bir program kitlelere gösterildi. TC'nin sözümona, PKK ve HRK'yi "teşhir" için hazırladığı bu operasyon filmi, TC'nin zavalı ve barbar yönünü gözler önüne sererken, kitlemiz, faşist Türk sömürgeciliğine karşı taşan kin ve öfkesini "Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta", "Faşist Katillerden Hesap Soracağız" sloganlarıyla bir kez daha haykırdı. Bunu takiben, Partimizin, taktiksel olarak geriye çekiliş döneminde yürüttüğü siyasi ve askeri hazırlıklardan içeren bir tatbikat filmi ekrana yansıtıldı. Partimizin, 15 Ağustos gibi devrimci bir atılıma hangi temellerde hazırlandığını bir kez daha belgeleyen bu program, Kürdistan halkının silahlı direniş çizgisine olan sonsuz güven ve bağlılığını ifade eden "Mazlum-Kemal-Hayri Halk Savaş Yolunda İleri", "Yaşasın Hêzên Rizgarîya Kurdistan", "Yaşasın 15 Ağustos Direniş Ruhu", "Yaşasın Direniş, Kahrolsun Teslimiyet" sloganlarıyla karşılık buldu.

Gecedeki devrimci coşku, halkımızın öz kültürünü güzel figürlerle dile getiren HUNERKOM folklor grubunun oyunları da eşlik etti. Direniş kültürü alanında da sahip çıkan halkımız, kalabalık bir folklor ekibi tarafından sergilenen oyunlara yer yer katıldı. Bu coşku ortamı içerisinde bir yoldaşımız, PKK Hareketinin oluşum, gelişim ve mücadele tarihini değerlendiren ve içinde bulunduğumuz dönemde özellikle 15 Ağustos devrimci atılımının anlam ve önemini açıklayan; aynı zamanda çeşitli reformist-teslimiyetçi, sosyal-şoven çevrelerin Partimiz ve önderliği altında yürütülen ulusal direniş mücadelemize karşı yoğunlaştırdıkları düşmanca faaliyetlerini teşhir eden bir konuşma yaptı. Yapılan konuşma zaman zaman kitlemizin alkış ve sloganlarıyla kesildi. Siyasal konuşmanın ardından Ozan

Serdar, direniş türkülleri söyledi.

15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında yürütülen ve PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemeyi amaçlayan bağış kampanyasının sonuçları da gecede açıklandı. Bağış kampanyasının anlam ve önemi üzerinde yapılan kısa bir değerlendirme konuşmasından sonra, kampanya sonuçları bölgelere göre bütün yurtsever kamuoyuna duyuruldu. Kitlelerin Partimize olan aktif destek ve yardımlarını bir kez daha gözler önüne seren kampanya sonucu, kitlemizin, daha fazla destek ve sosyalist yanış şiarlarıyla karşılık buldu.

Bağış kampanyası sonuçlarının açıklanması ve yapılan kısa bir ödül töreninden sonra, geceye, Partimizin resmi davetlisi olarak gelen, çeşitli halklardan örgüt temsilcilerine söz hakkı verildi. Sırayla, Şili Sosyalist Partisi, El Salvador Ulusal Kurtuluş Cephesi, Peru Birleşik Sol Cephesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve THKP/C Acilciler grubunu temsilen konuşan arkadaşlar, Partimizin kuruluş ve mücadelesi üzerine görüşlerini belirttik, halkımız ve Partimizle olan dayanışmalarının anlam ve önemi

sadece zor ve onurlu ulusal görevlerle değil, aynı zamanda büyük ve anlamlı uluslararası görevlerle de yükümlü bulunan bir harekettir. PKK, günümüzde ulusal ve uluslararası alanda bolşevizmin temsilcisi, Marksizm-Leninizmin yılmaz savaşçısı ve uygulayıcısıdır. Ve hiçbir emperyalist baskı ve provakasyon, Onu ulusal olduğu gibi, uluslararası görevlerini de hayata geçirmekten asla alıkoymaz.

Gecenin, anlamlı bölümlerinden birini de geleceğin savaşçı neslini temsilen bir yurtsever çocuğun, Kürdistan halkına yaptığı çağrı oluşturur. Konuşmada, Kürdistan halkı şanlı önderimiz PKK'ye daha fazla destek vermeye çağılırken, aynı zamanda Kürdistanlı çocukların, büyüklerinden bağımsız bir Kürdistan'ı miras olarak devralma istekleri açıklandı. Bu konuşma, halkımızın ve Partimizin geleceğinde bugünün çocuklarının ne tür bir rol oynayacaklarını açık bir şekilde vurgularken, artık, silahlarını birbirine teslim eden bir neslin yetişmekte olduğu kamuoyuna bir kez daha ilan edilmekteydi. Bu çağrıya, Stuttgart çocuk korosunun hazırladığı direniş türkülleri eşlik etti.

Partimiz PKK'yi tanıtan, onun

Tiyatrodaki köylü sahnesi beğeniyile izlendi.

üzerinde durdular. Konuk örgütlerin temsilcilerinin yaptığı konuşmalar, kitlemizin dayanışmacı sloganlarıyla selamlandı. Bu konuşmalar ve arkasından çeşitli devrimci demokratik parti, örgüt ve kuruluşların, PKK'nin 7. yılını selamlayan yazılı mesajlarının okunması, geceyi uluslararası bir destek platformuna dönüştürürken, Partimizin her geçen gün artan uluslararası prestij ve saygınlığına da parmak basmaktaydı.

Bilindiği gibi, çeşitli düşman çevrelerin, uzun bir dönemden bu yana yürüttüğü, Partimizi uluslararası devrimci-demokratik kamuoyundan koparma çabaları söz konusuydu. Arkalarına kararlı güçleri alan bir takım reformist teslimiyetçi ve devrim kaçkını sosyal-şoven güçler, çeşitli yalan ve demogojilerle, komünist bir hareketi, uluslararası alanda tek başına bırakabileceklerini ve böylece, 12 Eylül faşizmine gerekli olan bir yardımcı yapabileceklerini zannediyorlardı. Ancak, bu zavalılar şunu hiçbir zaman unutmazınlar ki, doğuşu enternasyonalist bir nitelik taşıyan, bağırdı Haki KATİLER, Kemal PİR, Gürcan ÖZCAN gibi enternasyonalist savaşçıları yetiştiren, Ortadoğu'da onlarca evladını Filistin halkının kurtuluş mücadelesine şehit veren PKK, bugün

mücadele tarihini ve özelliklerini aktif eden Almanca konuşmaktan sonra, ozanlardan Çiya ve Zozan arkadaşlar, direniş türkülleriyle kitlelerin karşısına çıktılar. Kitlemiz, söylenen direniş türkülleriyle "Mazlum-Kemal-Hayri Halk Savaş Yolunda İleri", "Diyanbaki Onurumuzdur" sloganlarını haykırarak direniş liderlerinin anılarına bağlılıklarını dile getirdiler.

Partimiz PKK önderliğinde HRK tarafından gerçekleştirilen 15 Ağustos Saldırı ve Direniş Eylemlerinin yarattığı coşku ortamında yapılan gecede, 15 Ağustos eylemlerinin halkımız üzerinde yarattığı coşku, halkımızın önderi PKK'ye ve HRK Partizanlarına nasıl sahip çıktıklarını konu alan bir tiyatro da sergilendi. Tiyatroda, 15 Ağustos eylemleriyle birlikte, halkımızın gelişen umut ve cesareti vurgulanırken, aynı zamanda Türk ordusunun, HRK güçleri karşısındaki korku ve yılgınlığı da dile getirildi. Tiyatroda özellikle işkenceci zalim subayların, HRK savaşçıları tarafından ölüme cezalandırılması, kitlemiz tarafından yoğun alkışlarla ve "Biji Hêzên Rizgarîya Kurdistan", "Faşist Katillerden Hesap Soracağız" sloganlarıyla desteklendi.

Geniş bir kitle katılımı ile gerçekleştirilen, coşkun ve kararlı bir

1 Aralık 1984 günü F.Almanya'nın Köln kentinde düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi, bir çok örgüt temsilcisinin de katılımıyla adeta bir uluslararası konferans niteliğine kavuştu. Gecede birer konuşma da yaparak, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine olan dayanışma duygularını ifade eden Parti ve Cephe temsilcilerinin mesajlarından bazı bölümleri yayınlıyoruz.

Yoldaşlar;

Bu sıralarda ABD emperyalistleri Nikaragua devrimini yok etmeye, Guatemala ve El Salvador hareketlerini durdurmaya çalışmaktadır.

Somoza diktatörlüğünün yıkılışı, Guatemala ve El Salvador devrimci halk hareketlerinin doğuşu hangi nedenlere dayanıyorsa, Kürdistan halkının direnmesi de aynı nedenlere dayanmaktadır.

Kürdistan halkının tüm yaşamı baskı, işkence ve katliamlarla doludur. Bu halk, tarih boyunca çeşitli biçimlerde direnmiştir. Bu direniş bugün yeni bir döneme girmiştir. Bağımsızlık ve özgürlük, kendi kaderini tayin, barış ve sosyalizm için Kürdistan halkı, Kürdistan İşçi Partisi (PKK) önderliğinde ulusal kurtuluş savaşı vermektedir.

Emperyalizm ve onun kuklası faşist cunta, Kürdistan halkının bu direnişini kırma çabası içerisinde. PKK önderliğindeki HRK'nin kurulması ile Kürdistan halkı, artık aramızda barış ve özgürlüğün bayrağı altındaki kurtuluşa daha da yaklaşmış bulunmaktadır. Kürdistan'ın, emperyalistlerin jeopolitik çıkarlarını ne kadar sarstığı artık açığa çıkmıştır. (Lakin) bizzat Türkiye'nin bazı sol güçleri, Ankara'daki diktatörlerin uygulamalarını onaylamaktadırlar.

Salvador halkının, Ulusal Kurtuluş Cephesi Farabundo Marti önderliğinde emperyalizme ve diktatörlüğe karşı gösterdiği siyasal ve askeri başarı, dünyadaki baskılara karşı savaşın ve dünya barışı için verilen

savaşın bir parçasıdır. Devrimci ordu-muz güçlüdür ve geçen ay düşmana ve kukla orduya karşı gücünü stratejik

salırlarla göstermiştir.

Bu güç şehirlerdeki ve köylerdeki kitle örgütlerinde büyük bir güven yaratmaktadır. Onlar daha iyi bir hayat için mücadele içerisinde. Diktatörlük ve ABD emperyalistleri büyük yenilgilere uğradıkları içindir ki, bizi tasfiye etmek amacıyla güden görüşmeler önermektedirler. Biz, masaya, yalnız El Salvador halkı için, ama hiçbir zaman silahları elden düşürmemek kaydıyla otururuz.

Salvador halkı ve Ulusal Direniş

Cephesi Farabundo Marti adına, Kürdistan halkı ve önderini 7. kuruluş yıldönümü dolayısıyla kutluyoruz. PKK,

Ortadoğu'da öyle bir güçtür ki, artık bölgedeki devrimin vazgeçilmez bir faktörü durumundadır.

Emperyalizme karşı savaş, tüm dünya çapındadır. Bu savaşa zafere kadar sürdürülecektir!

— Ya Devrim, Ya Ölüm...

— Zafar Bizimdir!

El Salvador Ulusal Kurtuluş Cephesi Farabundo Marti

Yoldaşlar;

PKK'nin kuruluşuyla birlikte, Kürdistan devrimi görevini hegemonyası altına almak isteyen burjuva ve küçük-burjuvaların sonu gelmiştir. Kurulduğu yılla beraber proletaryanın

leri sömürüp, sömürülmesini daha da arttırıyorlar.

Tüm bu düşman güçlere karşı, bütün gücümüzle aralıksız savaşmalıyız.

önderliğini yaratan PKK Hareketi, halka ekmek, iş, adalet ve tüm özgürlükleri getirene dek mücadelenin garantisidir.

Yoldaşlar;

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, düşmanlarımız ortaktır. ABD emperyalizmi, halkları, saldırıları, atom ve kimyasal silahlarıyla tehdit etmektedir. O, Ortadoğu'da ve tüm dünyada barışı tehdit eden siyonizmdir, tüm kapitalist ülkelerde silahlı güçtür. Başta güçlü bir şekilde desteklediğimiz Filistin halkı olmak üzere, Arap halklarını kan ve baskıyla sömürüp işgal etmektedir.

Sosyal-demokrasi; işbirlikçileri aracılığıyla devrimci mücadeleyi ve halkı yolundan çevirmek istiyor. Aslında onlar reformist demojöllerle burjuva devletlerini destekliyor, işçi-

Şili halkı, faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinde yeni bir aşamaya geçmiştir bulunmaktadır. 11 senelik faşist diktatörlük boyunca, Şili halkının tüm kazandıkları, zorla tekrar elinden alınmış ve halk açlık ve sefalet içine sürülmüştür. Bugün ülkemizde sosyalizmin inşası için çaba harcandı. Bu kurtuluş yolunda halkımız yavaş ama güçlü adımlarla silahlı mücadeleyi geliştirmektedir. Bunu temel mücadele biçimi olarak ele alarak, devrimci güçlerle birlikte tüm gücümüzle halkımızın davası için savaşacağız.

Yoldaşlar;

Bu tribünden, ABD emperyalizminin Orta Amerika ve diğer ülkelere karşı saldırı hazırlığı içinde olduğunu belirtmek için verim. Reagan tarafından silahlandırılan ve desteklenen

Kuzey-Amerika hayvanları, Partimiz ve Nikaragua halkına saldırıya hazırlanıyorlar. El Salvador'un gerici Hristiyan Demokrat hükümetini silahlandıran bu hayvanlar, devrimci-demokratik güçlerin zafetini engellemeye çalışmaktadırlar. Emperyalizm, Honduras'ı Nikaragua ve Orta-Amerika halklarına karşı bir baskı üssü olarak kullanıyor. Eğer Yanke emperyalizmi, devrimci Nikaragua'yı işgal etmeye kalkarsa, sosyalist Küba ve bu parçadaki diğer halklar, Yanke'lerin işgallerine son verene dek savaşacaklardır. Onlara, yalnız olmadıklarını ve mücadelelerinin aynı zamanda bizim mücadelemiz olduğunu hissettirelim. Emperyalizm; kanlı ellerini Orta Amerika ve Nikaragua'dan çek!

Yeni Kaledonya yurtseverlerinin bağımsızlık mücadelesini destekliyoruz ve anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-ırkçı tavrımızın haklılığını vurguluyoruz. Aynı zamanda Fransız sömürgecilerine karşı savaşan Bask halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini destekliyoruz.

PKK'li yoldaşlar; Türk sömürgecileri ve yandaşlarına karşı mücadelede yalnız değilsiniz. Geniş bir uluslararası kamuoyu, sizi taniyor ve mücadelenizi destekliyor.

Yaşasın Halklarımızın Birleşik Mücadelesi!

Yaşasın PKK'nin Kuruluş Yıldönümü!

Yaşasın Şili Halkının Faşizme Karşı ve Sosyalizm İçin Mücadelesi!

Düşmanlarımızın Tümüne Karşı Birleşelim ve Hep Birlikte Savaşalım!

Şili Sosyalist Partisi Genel Sekreteri B. YANEZ

Yoldaşlar. PKK Sempatizanları;

Partinizin 7. kuruluş yıldönümü dolayısıyla Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adına sizlere dostluk ve mücadele selamlarımızı getirdim.

Partinizi ve halkınızı selamlar, onlarla ve onların kutsal mücadelesi ile dayanışma içerisinde olduğumuzu belirtirim.

Yoldaşlar;

Partinizin 7. kuruluş yıldönümü olan bugün, Kürdistan ve Filistin halklarının emperyalizm, faşizm, siyonizm ve gericiyle karşı olan savaşındaki zor bir gündür. Gün be gün faşizmin diktatörlüğü tarafından kanı akıtılan halkımızın, devrimci zoru kul-

lanması en doğal hakkı olduğu gibi, o, bu diktatörlüğü ulusal kurtuluş direnişini geliştirerek yıkacaktır da.

Bu dönem faşist Türk cuntası, Irak Kürdistan'ına bir saldırıya hazırlanmaktadır. Bir oradaki direniş güçlerine karşı olan bu saldırıyı nefretle kınıyor ve diyoruz ki, bizler direniş güçlerinin yanında yer alarak, faşist Türk cuntasına karşı sessiz kalmayacağız.

Yoldaşlar;

Filistin ve Lübnan halkı, bugün siyonizme karşı, Filistin ve Lübnan'da birleşik bir mücadele içerisinde. ABD yönetimi, Arap gerici, özellikle Mısır'ın Camp-David rejimi ve FKO'nun sağ kanadı yoluyla halkımızı yoketmek veya dize getirmek istemektedir. Bununla direnişimizi kırmak ve Camp-David'i geçerli kılmak istemektedir.

Filistin Ulusal Meclisinin, El Fetih Merkez Komitesi tarafından tek tarafı olarak bir araya getirilmesi, yalnız ve yalnız FKO'nun parçalanmasına ve halkımızın direniş ruhunun kırılmasına hizmet etmektedir.

Yoldaşlar, Arkadaşlar;

Kürdistan İşçi Partisinin 7. kuruluş yıldönümünü Peru Birleşik Sol Cephesi adına selamlıyorum.

Burada kısaca sizlere Peru halkının geçen çarşamba günü ulusal greve gittiğini söylemek istiyorum. Bu grev sivil diktatörlüğe ve onun halk düşmanı politikasına karşıdır. 5000 politik tutuklu, 3000'den

Değerli Dostlar;

7. Yılı böylelikle güçlü bir katılım ve kendi ülkesinde uluslararası plana kadar, gördüğümüz boylesine coşkun bir öyle ve mücadelesini faşizme, bölge gericiğine ve bütün devrim düşmanlarına karşı şanlı, şerefli yükselttiği bir dönemde karşılayan PKK'yi, örgütüm THKP-C (Acililer) adına coşkun dileklerle selamlıyorum.

Bölgemiz özellikle son yıllarda gericiğin her tonda oyunlarına maruz bulunuyor. Özellikle son dört yıl içinde gelişen mücadeleye karşı, bu mücadeleyi çeşitli biçimlerde çarpıtıma ve karalamaya yönelik faaliyetler alabildiğine sürüyor.

Ancak tüm bunlara karşı, Türk, Kürt ve çeşitli ulusal azınlıkları bağında barındıran ve bu anlamda tam bir zindan olan TC'ye karşı mücadele eden her güç, kendi kurtuluş mücadelesini boylesine bir zindandan kurtulma yönünde de geliştirmek durumunda, kılavuzluğunu edindiğimiz ustamız Marks'ın çok belirgin bir sözü vardır: hepimiz çok iyi biliriz; "başkalarını ezen ulus, özgür olamaz." Bu net belirleme, ülkelerimiz Türkiye ve Kürdistan gerçekliğinde de çok açık bir biçimde kendisini hissettirmektedir. Kürdistan halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik her baskı, her katliamcı girişim, her işkence bütün muhtevasıyla Türkiye'de yaşamını sürdüren halklara da azimle uygulanmaktadır. Olay bu ise, zindan haline getirilmiş Kuzey-Batı Kürdistan ve Türkiye devrimini gerçekleştirmeye yönelik bizler, karşı-devrimi alt-üst edecek güçlü çıkışları yaratmak durumundayız da aynı zamanda.

Bugün ender olarak gündemde bulunan ulusal sorunlardan birisidir Kürt ulusal sorunu. Tarihin çok gerisinde kalmıştır artık ulusal sorun, ama yüzyıllardır ezilen Kürt ulusu hala bu konumunda tutulmak isteniyor. Kürt sözcüğünü, Kürdistan sözcüğünü ağıza almak, TC'de bir suç. Ve buna karşı Türkiye komünistlerinin, Türkiye devrimci güçlerinin görevlerini gereğince yerine getirdikleri söylenemez. Bu durum, Kürt halkını ve beraberinde Türkiye devrimci güçlerini, emekçi güçlerini ezen faşizme önemli avantajları sağlıyor. Çünkü Türkiye devrimci güçleri, emekçi halkları enternasyonalist bir ruhla eğitilip örgütlenilmediği müddetçe, kendi kurtuluşlarına yönelik bir çıkışta yapamayacaklardır. Bu anlamda Kürt halkının kendi kaderini belirlemeye yönelik mücadelesini özellikle içinde bulunduğumuz aşamada yoğunlaştıran PKK'yi; boylesine bir durumda, Türkiye proletaryası ve emekçi güçlerini enternasyonalist ruhla eğitmeye sağladığı olanak nedeniyle de kutlamak gerekir.

PKK'nin pratiği, özellikle içinde bulunduğumuz yıl, yazdan bu yana, yani 15 Ağustos'tan bu yana ilk pratiği, bir şeyi çok daha açık biçimde ortaya çıkardı dostlar. Nedir bu açığa çıkan şey? Kürt ulusu, kendi kaderini belirleme yönünde, kendi özgür iradesiyle devlet kurma hakkı da dahil, çabasını yürütmeye yönünde uğraş verirken, bu mücadele karşısına çeşitli biçimlerde

Halk Cephesi, tüm FKÖ'lü örgütleri ideolojik tartışmaya, onları Suriye, Lübnan ve özellikle Sovyetler Birliği ile iyi ilişkileri çağırarak daha güçlü bir FKO yaratmaya davet ediyor.

Yoldaşlar;

Sizleri özellikle savaş anında daha iyi tanıdık. Sarsılmaz savaşan ruhunuz özellikle Beyrut 82'de ve daha sonraki dönemlerde de gördük.

Yaşasın Partinizin Kuruluş Yıldönümü Olan Bugün! Yaşasın Uluslararası Dayanışma! PFLP (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi)

fazla kayıp insan ve tarihin en derin ekonomik krizi ile bu emperyalist politikanın bedeli ödenmektedir.

Birleşik Sol Cephesi, Kürdistan halkı ve Kürdistan İşçi Partisinin mücadelesiyle dayanışma içerisinde.

Peru Birleşik Sol Cephesi

dikilenler de bu eylemlerde açığa çıktı, kendisini gösterdi. Tüm Kürt ulusunun mücadelesine sahip çıktığını söyleyenler, çeşitli insanlara sahip çıktığını söyleyenler, bugün; çünkü insanlardan bin kat daha ilerici, bin kat daha devrimci çıkış; çok daha kötü suçlamaya tabi tutuyorlar.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin kuruluş aşamasında Kemalizm; ruhlarla işleyerek Kürt ulusunun varlığını yıkıcı her yöntemi denedi. Bu anlamda Kürt halkının en doğal hakkı, en doğal istemi önünde çeşitli setler oluşturuldu. Bunun etkisi altında kalan, Türkiye devrimci güçleri sovenizmin geriliğinden uzun süre annamadılar. Arkamıza dönüp baktığımız zaman dostlar, utanç verici bir durumdu bu. Sizlerin karşısına çok daha başka bir biçimde, çok daha değişik bir anlamda çıkmak mümkün iken, dönüştürülen Kemalist etki altında kalış, su anda karıştırdı çok daha farklı biçimde çıkma olanaklarımızı elimizden aldı. Ama bizler; bundan böyle, bu işin böyle sürmesine olanak tanımayacağız. Tanımamak zorundayız çünkü. Son eylemlerin ortaya çıkardığı gerçeklik; Türk küçük-burjuvaları, Kemalizmin etkisi altında milletçiliği çeşitli biçimlerde lanse ederlerken; bunlardan daha fazla kraldan daha kralcı biçimde aynı düşünceleri savunun, hatta tabir yerindeyse Kürt örgütlerindeki teslimiyetçi kaçkın eğilim de, belirgin bir biçimde ortaya çıktı. Her iki yandan ortaya çıkan bu eğilimler, bu olumsuzlukları, her iki halkın dostça, güvenli, karşılıklı inancı pekiştirmiş bir biçimde oluşturacak ortak mücadeleye, elbette yerle bir edecektir. Sözü ettiğimiz bu eğilimler, uluslararası planda da destekler var. Uluslararası planda da destek görüyor bu eğilimler. Özellikle 2. Enternasyonal'in, yani sosyal-demokrat partilerin de doğrultusunda hareket eden güçler, Ortadoğu'da en önemli devrimci dinamik olan Kürt Ulusal Mücadelesinin bastırılmasına ve Türkiye devriminin yolundan sapıtılmasına yönelik faaliyetlerde, sözünü ettiğimiz kesimler her anlamda olağanüstü destekler sunuyor. Bunlar ne bizi korkutuyor, ne üzüyor, ne de üzüyor. Çünkü bizler, bütün bunları hesaba katarak çıktık yolumuza. Bu anlamda, PKK'nin 7. kuruluş yıldönümü, boylesine anlamı bir döneme denk düşmesi açısından da, çok şey ifade etmektedir.

Diyeceğim bir başka yan da, FKBD'C'de omuz omuza olduğumuz PKK'li yoldaşların, bugüne kadar ki, FKBD'C'ni yıldırmaya, yıpratmaya, dağıtmaya, karalamaya kampanyasında, ödün vermesizsin ilerleyişleri de karşılıklı güveni, karşılıklı dayanışmayı pekiştirdi ve geliştirdi. Bu, bundan böyle de sürecektir. Konuşulacak, değinilecek çok şey var ama, zamanınızı fazla almak istemiyorum.

PKK'nin 7. kuruluş yıldönümünü, bir kez daha canı gönülden kutlar, ulusal kurtuluş mücadelesini ve sosyal kurtuluş mücadelesini, Türkiye devrimci güçleriyle birlikte, omuz omuza yürüteceğimizi bir kez daha vurgularım.

THKP-C (Acililer)

Türkiye Komünist Partisi-Birlik, Filistin Demokratik Cephesi, ROJA WELAT, F.Almanya'da Kürdistanlı Öğrenciler Birliği, KSSE, SERXWEBÜN, HUNER-KOM, FEYKA-KURDISTAN...

PKK'NİN 7. KURULUŞ YILINDA ULUSAL DİRENİŞ GECESİ ULUSAL VE ULUSLARARASI ZEMİNDE MÜCADELENİN GÜCÜNÜ BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ!

PKK'nin 7. Kuruluş yılını kutlamak amacıyla düzenlenen **Ulusal Direniş Gecesi**, F.Almanya'nın Köln kentinde binlerce yurtseverin coşkun sloganlarıyla güçlü bir biçimde geçti. Bir çok gözlemci ve kitlelerimizin de üzerinde birleştiği nokta, Ulusal Direniş Gecesinin güçlü bir siyasal eylem olması idi. Biz de Ulusal Direniş Gecesini böyle değerlendiriyor ve bunu Kürdistan halk kitlelerinin PKK önderliğinde yükselen Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bizzat katılım ve desteklerinin somut bir belgesi olarak görüyoruz.

Ülkemizin direniş gücü olan PKK, 6. yılını da azgın saldırılarla boğuşarak, ama yine devrimin kızıl bayrağını yüksek tutmasını bilecek geride bıraktı. 7. yıl giriş, Kürdistan tarihinde peyven bir evrenin çoktan açılmış olduğunu da müjdeliyordu. Ve PKK, 7. yılında önüne koyduğu hedefleri açıklar, kitlelere kendi kurtuluş sorunlarına bütün güçleriyle sarılmaları çağını yaparken, uzun bir dönem hazırlıkları sürdürülen bir mücadelenin sabırsızlıkla beklenen sesini yankılandırıyordu. Bu sese kitlelerin vereceği cevap ne olacaktı? En alçakça karalama ve iftira kampanyalarıyla gerçeklerin boğulmaya çalışıldığı bir ortamda, arkaarındakiyle sürekli dayatmalarla bazılar, "dirnenmenin intihar olduğunu, Türk devleti gibi 600 bin kişilik ve her türlü donanına sahip ordu olan bir güce karşı yarımsız-desteksiz öne atılmanın akıl kârı olmadığını" söyler, PKK'nin "çığınca" eylemleriyle halkı da "katliama" götürceği yolunda propagandalar yaparken, PKK yalnız kalmayacak, içten ve dıştan dayatılan provakasyonla varlığı son bulmayacak mıydı? Hesaplar böylesine alçakça, ama aynı zamanda da korkunç bir zavalılığın ürünüydü. Ama işte insanlığın sefaletinin temsilcileri olan bu zavalılar, devrimlerin boğazlanmasının karargahı olan Avrupa'da devrime saldırmı "erdem"liliğini yaşamayı temel bir gaye edinerek, halkımızın boğazlanmasa pahasına kendilerine yaşam olanağı yaratmaya çalıştılar. Gericilik adına ne varsa her şey adeta yeniden hortlatıldı. Proletarya ve ulusal kurtuluş devrimlerinin çoktan galebe çaldığı bir çok külfenmiş düşünce yeni cıllarla piyasaya sürüldü. Sömürgeciliğin her alandaki saldırılarıyla her gün bin defa öldürülen, onuru sömürgeciliğin çizmeleri altında bulunan bir halka, "yaşamak güzel şey" sloganıyla direniş sirt çevirmesi, dirnememesi öğütleni ve direniş, yani halkımızın tek yaşam başına küfredildi. Bunlar da tıpkı Lenin'in hatırlattığı gibi, cenaze alanındaki lete tebsümle "günleriniz hep böyle mutlu olsun" diyorlardı. Sanki Kürdistan'da yaşamış içkenden ibaret değilmiş, sanki bu halk ölüme terk edilmiş değilmişcesine, bu siyasal zavalılar, "bakın ne kadar mutlusunuz, işte PKK ne mutluluğunuzu bozmak istiyor, herkese devrimciliği dayatıyor, dağlardan bahsediyor ve üstelik bunları sözde bırakmayarak eylemlere dönüş-türüp boğayı azdırıyor, o halde mutluluğunuzu bozmak istemiyorsanız PKK'yi desteklemeyin ve hatta ona yönelik yıkıcı faaliyetlerimizde bize güç verin" yaygalarıyla gelişen direniş öünü kesmeyi amaçlıyor ve bunun rüyalarını yaşıyorlardı. Şimdi belki de bunları nerede ve ne zaman söyledik diyenler çıkabilir. Biz onlara hemen, hiç gerilere gitmeye gerek olmadan son

bir yıldır çıkardıkları yayınlarına, dağıttıkları bildirilerine bakmalarını ve yaptıkları toplantıları hatırlamalarnı öğütleriz.

Bu güçlerin ülkede bir varlıkları olmadığından, bahsedilen tüm faaliyetleri de doğal ki, pinekledikleri Avrupa'da gerçekleşecekti. Avrupa'daki Kürdistanlı ve Türkiye'deki emvçiler, devrimci-demokratik çevreler Avrupa kamuoyu bu yolla faaliyetlerin yakın tanığıdır.

1984 yılı, PKK'nin 6. yılı, devrim kalesinin karşı-devrimin topatışları altında ele geçirilme faaliyetinin doruk noktasına ulaştığı ve bunun karşılığında da devrimi koruma görevinin kendisini en fazla dayattığı çok kritik bir evrede, bu adımları sağlam bir biçimde atmamak, ya da bu konuda düşülecek küçük bir tereddüt devrimden çok şeyi alıp götürmek için yeterlidir. İşte, başta Türk sömürgecileri olmak üzere düşman ve devrimden korku duyan küçük-burjuvazi dönemin bu hassas özelliklerin medet umarak ve bu dönemin kaçınılmaz zayıflıklarını temel alarak sonuca gitmeye çalıştılar. Devrim sayıfalarındaki militanlara ve kitlelere yapılan çağrılar tümüyle bu amaçlaydı ve pek tabii ki saldırıların hedefi de döneme direniş dayatan ve damgasını vuran PKK idi.

İşte ve dışta bu konuda her türlü faaliyet en azgın boyutlarda sürdürüldü. PKK ülkenin doruklarını işaret ettikçe, onlar "intihar" diye bağırıldılar. PKK cezaevlerinde ölüm pahasına direniş yükseltirken, onlar "intihar" diye bağırıldılar. PKK, ülkemizin genç neslini gelececekleri faşist-sömürgecilğin kanlı peçereleri arasında boğulmaktan kurtarmaları için bilincendirip, eğitip, örgütlerken, onları ailelere seslenerek "çocuklarınızı elinizden alıyordır" diye bağırıldılar. Genç nesle de seslenmeyi ihmal etmeyerek, "neden gezip eğlenmiyoruz, gençliği nizi yaşamıyorsunuz" dediler. Böylesine bir ihanet örneği dünya tarihinde görülmemiştir. Halka karşı bu ihaneti öylesine boyutlara ulaştırdılar ki, ilk halkası cezaevlerinde oluşturulan ve Avrupa'da da boyutlandırılmaya çalışılan provakasyon ve provakatörlere gizli ve açık destek verip, adeta bekledikleri an gelip çatmışcasına "sonun geldi PKK" diyen en akılalmaz tutumları içine girip, bunun propagandasını yaptılar. Ama işte zavalı-lıklarının en çok açığı çıktığı nokta da burası oldu. Çünkü kendi başlarına ayakta bile duramayacak kadar dengesiz ve hastalıklı bünyeye sahip olan bunlar, gelişen devrimci direniş karşısında bir kez daha -Türkiye'de CHP'ye yaslandıkları gibi- halkımızın köle ve acılı yaşamının sorumlusu güçlere dayanın ve buna rağmen onlardan yardım dilendiler. Kürdistan halkı üzerindeki katliamların sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal insanını desteklemeleri ve çekilen acılara bir son vermek için düşmanı teşhir eden ve ilerici insanlığı halkımızın bu yaşamının ortak sorumluları olan sömürgeciler ve emperyalistlere karşı halkımızın yanında olmalarını sağlamaya amaçlayan tek bir satır yazı yazmazken ve esas olarak da bu acıları dindirmek için kendi önlerine tek bir görev bile koymazken; emperyalizmin mikrofonlarından ve bildirilerinden PKK'ye

karşı birlik çağrılarını yayınladılar. Avrupa kamuoyunu PKK hakkında şartlandırarak, uluslararası emperyalizmin "terörizm" yaygalarına ve PKK'yi "terörist" ilan etme çabalarına materyal oluşturmaya, bunun soldan borazanlığını yapmaya başladılar. Bütün bunlar ne içindi? Halkımızın çıkarlarına olmadığı ve halkımızdan da en küçük bir destek görmediği açık. Gerisini kendilerinin izah etmesi, yani halkımıza hesap vermeleri gerekir.

Açık yüzleri bu kadar teşhir olmuş bu siyasal zavalılardan hâlâ bu kadar bahsetmeye gerek yok denilebilir. Bu bir anlamda doğrudur. Gerçekten de bunlar özellikle son bir yıl ve 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri ardından takındıkları tutum ve sözleriyle kendi künyelerini bir kez daha ortaya koydular. Ama biz buna rağmen, onlara suçlarını ağırlığını anlatmaya devam edecek ve bunun hesabını vermelerini isteyeceğiz. Bilinmeli ki PKK, aynı zamanda bir hesap sorma hareketidir. Halkımızın geleceğini de geçmişini gibi karartmak isteyenlere asla müsaade edilmeyeceği bilinmelidir. Halkımızın bir yıllık derin yaralarını devrime sarmaya çalışırken, emperyalizmin metropoller gibi mikrop yuvalarında kümelenecek kendi hastalıklarını direniş atak yapmaya hazırlanan tüm bir ulusal yapıya da buluşturmaya çalışan ve bunun için direniş öncüsüne saldırmayı vazgeçilmez görev kabul edenler, artık bunun rüyasını bile göremeyeceklerini, rüyaların kâbusa dönüştüğünü bugün açıkça görüyoruz.

Şanlı 15 Ağustos eylemleri, Kürdistan'da ve dost güçlerde sevinçle karşılanıp, büyük bir coşku yarattı, onları telaslarının neden arttığını artık söylemeye gerek kalmamıştır. 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri, herkesi nasıl da açığı çıkardı, görüldü. PKK'yi çok uzaktan tanıyan insanlar bile, bu güçlerin iddiaları karşısında öfkelerini dile getirmekten geri duramadılar. 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri bir ayna gibi herkesi yansıttı.

Tümüyle Kürdistan'da gelişen PKK önderliğindeki Ulusal Direniş Mücadelesinin doğrudan etkisi ve yönlendirmesi ile bilincelenip hareket geçen Avrupa'daki emvçilerimiz, 15 Ağustos eylemleriyle, PKK'yi daha yakından ve derinliği tanıma olanağına kavuştular. Bu alandaki faaliyetlerin kitleler arasındaki propaganda ve örgütlenme çalışmalarında gelişmeleri karşılayacak yeterliliğe ulaşmamış olmasından ötürü ulaşılacak çevreler de gelişmelerde daha çok ilgi duyar oldular ve hızla ilişki aramaya başladılar. Kendi içinden propaganda çevreleri oluştu. Tanınmayan bir çok insanın, saldırılara karşı PKK'yi ağırlık savunmaya başladığı görüldü. Bu durum diğer siyasal görüş tabanlarında da yaşanıyor. Örgütlerinin PKK hakkındaki karalamalarını izah etmekte zorluk çeken ve yine de bir "acaba" sorusunu kafalarında taşıyan dürist demokrat ve yurtseverler özellikle 15 Ağustos eylemleriyle gerçekleri daha açıklığına kavramaya olanağına kavuştular ve bu kez "neden" sorusunu saldırı yöneltene güçlere sordular. 15 Ağustos eylemleri ardından gelişmeler "provokasyon" diyen bir çok güç, kendi tabanından gelen bu sorularla karşılaştı ve kısa bir süre sonra hiç bir açıklama yapma gereği duymadan, hiç bir özleştirilme vermeden

sözümüne tutum değişikliğine yö-neldiler. "Provokasyon" sözü yayın-lardan yavaş yavaş çekilmeye baş-ladı. Ama, PKK'ye ve eylemlerine yönelik saldırılar için hemen başka kılıflar bulunmaktan da geri durul-madı.

Avrupa sahasında da kitlelerin artan ilgisi ve gelişmelere karşı ortaya koyduğu coşkun sempati neyi göstermektedir. Açıkça görülmüştür ki, Kürdistan'da direniş olayı, örgütlenmeyi yaratan temel-dir. Yılların propaganda faaliyet-lerinin yaratamayacağı gelişmeler, doğru siyasal çizginin yol gösterdiği devrimci eylemlilikle çok daha kısa bir sürede yaratılabilmekte ve kitle-leri kendisi etrafında örgütlemekte-dir. 1980 sonrası cezaevi direnişleri bunun en güçlü örneği olmuştu. Zin-danlarda en ağır işkence ve ha-karetlere büyük bir direnişle cevap veren ve ihaneti kendi kanlarıyla parçalayan PKK'li tutuklular, bu direnişleriyle ki, kitlelerle ör-gütsel bağın en zayıf olduğu koşu-larda bile halkla öncü arasındaki bağıların en canlı biçimde yaşaması-nın ve karartılmak istenen umut-ların bütün aydınlığıyla ayakta kalmasının temeli olmuş ve kendi direnişleri etrafında örgüt yarat-mışlardır. Cezaevi direnişlerinin uluslararası alandaki etkileri de daha az olmamış; halkımızın ulusal bağımsızlık mücadelesi ve karşı-mızdaki düşmanın karakteri tüm bir dünyaya da bu direnişler ile duyurulmuştur. Avrupa başta olmak üzere, dünyanın birçok ül-kesinde Diyarbakır zindanları ve buradaki direnişleri duymayan art-ık kalmamış gibidir. Kürdistan ve bu ülke bağımsızlık mücadelesi Mazlum, Kemal ve Hayri'lerle anılmaktadır. Binlerce insan yeni doğan çocuklarına bu isimleri tak-mıştır. Bu isimler dillerde türküş-miş, kitlelere yol gösteren bir savaş şian haline gelmiştir.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerinde de aynı etki, bu kez daha farklı boyutlarda, ama zindan-ların direnişinin üzerinde yüksel-miştir. Düşmandan, halkımıza ve onun en değerli evlatlarına uygula-nan vahşi işkencelerinin ve işlediği insanlık suçlarının hesabının sorul-ma zamanının geldiğini gören kit-leler, artık glememez hale gelen kin ve öfkelerini örgütlü bir müca-deleyle ifade edebilece olanağının doğduğunu görmenin coşkusuyla öcünün çağrılarında daha güçlü cevap vermeye başlamışlardır. Kür-distan'da yoksul yurtsever işçi-köy-lü ve emekçi kitleler 15 Ağustos adımını temel alarak, bu eylemlerin güç ve cesaret veren etkisi altında silahlanmaya, tüm olanaklarını ulusal direnişin gelişmesine sun-maya başlamışlardır. Zaten aç ve çıplak olan halkımızın elindeki son kırıntıların bile sömürgeci devlet tarafından gaspedilmesi olayı, ey-lemler sonrası estirilen azgın terör bunun açık bir ifadesi değil midir? Oyle ki bir çok yurtsever, HRK'nin çağrılarında cevap verilebilmenin gu-rurunu paylaşmak için silahlanma, sömürgeci orduya askerlik yapmak istemeyen onlarca genç silahlarıyla birlikte kurtuluş güçlerinin saf-larına katılmış, evlerde, köy oda-larında, okullarda ve kahvehane-lerde tartışılan tek konu 15 Ağustos ve PKK olmuştur. Burada söz ko-nusu olan açık ki, bazılarının iddia ettikleri gibi bir kaç eylem değildir. Tam tersine yıllardır sürdürülen siyasal-örgütsel faaliyetlerin silahlı eylemlerle bütünleştirilmesi, sür-dürülen örgütlenme faaliyetlerinin ulusal direniş mücadelesinin ge-

liştirilmesine hizmet eden çabalar olduğunun açık bir biçimde ortaya konulmasıdır. Siyasal faaliyetlerde yakın ilişkilerde bulunulan kesimler içinde olduğu gibi, en geniş kitleler bu eylemlerle, örgütlü bir mücade-leyle düşmana vurulacak darbelerin yaratacağı sonuçları pratik içeri-sinden görmüş, inanç ve bilinçlenme olayı bin kat daha artmıştır. Doğru siyasal amaçları, güçlü eylemlerle bütünleştirmeden hedefe varla-mayacağını, sözde söylenen en doğ-ru en güzel şeylerin bile eğer eyleme dökülmezse yazlaşıp gideceğini ve hiç bir anlam ifade etmeyeceğini halk kitleleri yaşamın çıplak gerçe-ğinden bilirler. Ve bu nedenle ki onlar, devrim adına bol meydanda konuşup, ama görev dayatıldığında köşeyi dönmeye çalışanları çok iyi tanır, kimin arkasından gidilip, kimin arkasından gidilemeyeceğini çok iyi bilirler. Doğru siyasal çizgi ve bu hatın gerektirdiği eylemler, daima kitlelerin desteğini bulmuş-tur. Böyle bir çizginin hayata geçirilmesi kitlelere büyük fedakar-lıkları yükleyip, o bazılarının kar-şısında korkuyla gözlerinin büyü-mesine yol açtığı gibi kızgın bir savaşla binlerce insanın ölümü ve sakatlanmasını da birlikte getirir, ölen binlerin yerine onbin-yüzbin-lerin savaşa atılmasını bu nedenle-dir. Halklar tarihin her döneminde kendi çıkarlarının nerede olduğunu bir öngörüyle de olsa bilirler. Savaş elbette ki halklara büyük acı verir, ama eğer bu savaş halklara yarın-larını kurmayacağına böylece savaşlardan da hiç bir halk kaçın-maz. Kendilerine bu yolu gösteren örgütlerin peşinden gider, bu örgüt-leri kendi kanlarıyla besler ve etrafında halkalamp harekete geçerler. Hiç bir demogoi, iftira ve sapırma çabaları da onları böyle bir yönelim-den alıkoymaz. Doğru bir siyasal çizgi ve eylem hattına sahip olan hareketler, kitleleşir ve kitlelerin bağrında büyürler. Kitlelere en zor-lu görevleri dayatmaktan çekin-me, gerektiğinde canları da dahil bütün varlıklarını ortaya koyma çağrısını en küçük bir tereddüte bile düşmeden yapar ve kitlelere da-nayan vahşi işkencelerinin ve işlediği insanlık suçlarının hesabının sorul-ma zamanının geldiğini gören kit-leler, artık glememez hale gelen kin ve öfkelerini örgütlü bir müca-deleyle ifade edebilece olanağının doğduğunu görmenin coşkusuyla öcünün çağrılarında daha güçlü cevap vermeye başlamışlardır. Kür-distan'da yoksul yurtsever işçi-köy-lü ve emekçi kitleler 15 Ağustos adımını temel alarak, bu eylemlerin güç ve cesaret veren etkisi altında silahlanmaya, tüm olanaklarını ulusal direnişin gelişmesine sun-maya başlamışlardır. Zaten aç ve çıplak olan halkımızın elindeki son kırıntıların bile sömürgeci devlet tarafından gaspedilmesi olayı, ey-lemler sonrası estirilen azgın terör bunun açık bir ifadesi değil midir? Oyle ki bir çok yurtsever, HRK'nin çağrılarında cevap verilebilmenin gu-rurunu paylaşmak için silahlanma, sömürgeci orduya askerlik yapmak istemeyen onlarca genç silahlarıyla birlikte kurtuluş güçlerinin saf-larına katılmış, evlerde, köy oda-larında, okullarda ve kahvehane-lerde tartışılan tek konu 15 Ağustos ve PKK olmuştur. Burada söz ko-nusu olan açık ki, bazılarının iddia ettikleri gibi bir kaç eylem değildir. Tam tersine yıllardır sürdürülen siyasal-örgütsel faaliyetlerin silahlı eylemlerle bütünleştirilmesi, sür-dürülen örgütlenme faaliyetlerinin ulusal direniş mücadelesinin ge-

15 Ağustos eylemleri, o çok güçlü gösterilen TC'nin ordusunun nasıl kof ve çürümüş olduğunu açığı çıkarmıştır. "Kahraman meh-Davami 22. sayfada

Ulusal Direniş Mücadelesiyle Dayanışma Komitesi'nin kampanya sonuçlarına ilişkin açıklamasını yayınlıyoruz.

15 Eylül-15 Kasım Tarihleri Arasında Yürütülen "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası" Sonuçlandı!

Partimiz PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemek amacıyla, 15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında düzenlenen, ancak, emekçilerin artan ilgi ve desteği nedeniyle 1 Aralık'a kadar devam ettirilen "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası'nın sonuçları 1 Aralık'ta Köln'de gerçekleştirilen "Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"nde açıklandı. Avrupa çapında, ikibuçuk aya yakın bir zaman yürütülen kampanyada, 720.384 DM. miktarda para ve çeşitli değerli eşyalar (altın, video, radyo, kamera, parka) Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine, emekçilerimizin somut desteği olarak sunuldu.

Açık ki, binlerce emekçinin katılımıyla yürütülen bağış kampanyasını sadece maddi sonuçlarıyla değerlendirmek yeterli olmamaktadır. Bu nedenle böyle bir kampanyanın ortaya çıkardığı gerçekleri yeterli bir şekilde izah edebilmek için, öncelikle bu tür bir faaliyete neden ihtiyaç duyulduğunun ve kampanyanın anlam ve öneminin açıklığa kavuşturulması da gerekmektedir.

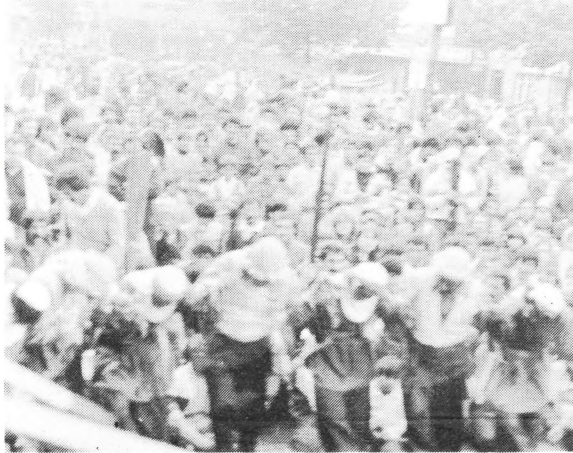
Partimiz PKK, önderlik ettiği Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşında, temel dayanak olarak kendi halkının öz gücünü seçen bir Harektir. Ulusal Direniş Mücadelemizin hayatın her alanında doğru ve sağlıklı temellerde gelişmesinin ana nedenlerinden birini de bu nokta oluşturur. Eğer bugün bir halk olarak kendi kaderimizi özgürce belirleme yolunda bağımsızlık şiarlarıyla hareket edebiliyorsak bunda, Partimizin öz gücü esas alan politikasının belirleyici olduğu açık bir gerçektir. Bir partinin veya ulusal kurtuluş hareketinin böyle bir politikayı esas alması, onu ve önderlik ettiği halkını çok kısa bir zaman içerisinde bağımlı bir duruma getirir ve mücadele, ülke özgürlüğünde yürütülen bir savaş olmaktadır. Bu nedenle, bu dış gücün vereceği yardıma bel bağlayan, gerçekliğine yabancılaşmış bir "mücadele" durumuna gelir. Böylece bir bağımlılık ise, o örgütün ve yürütme iddiasında olduğu mücadelenin kişilikli gelişmesine büyük zararlar verdiği gibi, mücadelenin başarıya ulaşması önünde de en önemli engellerden birini oluşturur. Dünya pratiğinde bunun çeşitli örneklerini görmek mümkündür. Bu konuda uzağa gitmeden, en açık örneği TKP pratiği gösterir. Daha mücadeleye atıldığı ilk dönemde, aldığı ağır darbeler sonucu, öz güce güven politikasını terk eden TKP, bütün umudunu dış yardıma ve desteğe bağlamış ve 60 küsur yıldır bir arpa boyu yolu katedememiştir.

Tabii ki, öz güce güvenin esas alınmaması, bağımlılığı sadece bir yönüyle değil, bir çok yönüyle ortaya çıkarır.

Kendi halkının gücüne güvenmeyenler, ideolojiden politikaya, örgütlenmeden eyleme, eylemden maliyeye kadar hayatın her alanında bağımlı duruma gelir ve mücadele üzerinde kendi insiy-

tiflerini yitirirler.

Günümüzde, özellikle Avrupa sosyal-demokrasisinin, sahte barış ve "dostluk" maskesi altında, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini, emperyalist çember içinde eritmek için yürüttüğü çeşitli çabalar söz konusudur. Bu çabalarında sosyal-demokrasi çok ince ve sinsi yöntemlere baş vur-

Kitleler yeni dönem direniş haberlerini böyle bir coşkuyla karşıyor.

maktadır. Bunlardan biri de ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini veya bağımsızlığını kazanmış genç devletleri mali alanda kendisine bağlamak; bu bağımlılık ağı içerisinde o halkın mücadelesini dizginlemek veya emperyalizmin kabul edileceği bir çözüm biçimini dayatmaktır. Latin Amerika, Afrika, ve Ortadoğu'da, Avrupa sosyal-demokrasisi bunun faaliyetlerini yürütmüş ve bazı örgütleri bu yolla kendine bağlayarak, öz kimliklerinden uzaklaştırıp, kendi politikasının basit birer aleti durumuna getirmiştir. İşte, günümüzde, Kürt küçük-burjuva reformist-teslimiyetçi hareketlerinin ve Türk küçük-burjuva sosyal-şoven güçlerinin başına gelen de budur. Bırakalım örgütsel çıkarlarını, sırf kendi kişisel çıkarlarını ve ailevi yaşamlarını "garanti" altına almak için Avrupa emperyalistlerinin önünde secdeye kapanan bu güçlerin "önder" kesimleri, (Bay Kemal Burkey ve Devrimci-İşçi kligi bunun en sivri örnekleridir) bugün diyetin karşılığını ödeme durumundadırlar. Onlara bir veren Avrupa emperyalistleri, bunları Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin üzerine saldırtarak yüz istemektedir. Bu gerçeğin derin bilinciyle hareket eden Partimiz, ideolojik-politik, örgütsel ve eylemsel alanlarda olduğu gibi, mali alanda da bağımsızlık bir politikayı ve öz güce güvenme şiarını esas almıştır. Doğuşundan bu yana hiçbir dış gücün desteğine bel bağlamadan mücadeleyi yürüten PKK, büyük yoksunluklar ve fedakarlıklar pahasına da olsa, bu doğru marksist-leninist anlayışından asla taviz vermemiştir. Yoksul Kürdistan halkının, aşından-ekmeğinden keserek desteklediği Partimiz, direniş savaşımızın mali alanında da izlediği bu tutarlı politikasıyla, bugün halkımızı öz gücün savaşı olan halk savaşı aşamasına getirmiştir.

İşte, 15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında Avrupa alanında yürütülen bağış kampanyası, böylesine bir bağımsızlıkçı politikanın ve öz güce güven anlayışının ürünü olarak ortaya çıkmış ve gerçekleştirilmiştir.

Tabii ki, bu tür kampanyalar, politik bir gücün, kitleler üzerindeki etkisini ve onlarca ne denli

haliyle eğitmekte ve binlerce Kürdistanlıyı eyleme kaldırmaktadır. Bu durum Partimizin doğru devrimci siyasal hattının, ulusal alanda olduğu gibi, uluslararası alanda da, bir eylem çizgisi olduğunu açık bir şekilde göstermekte, farklı tutum ve yaklaşımları mahkum etmektedir.

Bağış kampanyası çalışmalarını, 15 Ağustos devrimci atılımının yarattığı coşku ortamı içerisinde yürütüldü. 15 Ağustos saldırgan ve direniş eylemleri bütün Kürdistan halkında olduğu gibi, Avrupa alanında da Kürdistanlı emekçi kitleler üzerinde de derin yankılarda bulundu ve onları giderek artan bir sayıda ve daha sıkı olarak Partimizin direniş çizgisi etrafında bir araya getirdi. Yüzlerce yurtsever, bağış kampanyası çalışmalarında görev alırken, binlerce Kürdistanlı işçi, aydın, genç ve kadın fedakarlık örnekleri sergilediler. Parti sempatisi ileri işçiler, aktif olarak propaganda ve ajitasyon faaliyetleri yürütenlerin yanı sıra, ulusal kurtuluş mücadelesine çalışma günleri gerçekleştirdiler, öğrenciler harçlıklarını bağış olarak verdiler. Ve cefakar Kürdistan kadını, fedakar tutumlarıyla, geleceğini Partimizin geliştirdiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine gördüğünü bir kez daha dile getirdi.

Bağış kampanyası, sadece emekçi kitlelerin maddi desteğini almaya yönelik bir faaliyet değildi. Bu, aynı zamanda Partimizin direniş çizgisinin ve eylemlerinin kitleler üzerinde yarattığı sempati, saygınlık ve coşkuyla, daha yaygın ajitasyon ve propaganda faaliyetleriyle karşılık ver-

olmamıştır. Birçok alanda, kitleler ulusal kurtuluş mücadelemize açık desteklerini sunmak, direniş çizgisi etrafında bir araya gelip örgütlenmek için belli bir çaba içerisine girmiş ve dışardan hiç destek almadan kampanyaya kendiliğinden katılmışlardır. İşte, bu gerçek, bizler açısından iyi görülme ve bir eksiklik olan bu durum, önümüzdeki dönemde giderilmek zorundadır.

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası" diğer sol güçlerin tabanları tarafından da sıcak bir ilgiyle karşılanmıştır. Hatta bu güçlere geçmişte destek vermiş birçok yurtsever ve ilerici, maddi katkılarda bulunmuş ve ilişkilerin sürekliliği konusunda isteklerini belirtmişlerdir. Yine, kampanyamız, Avrupalı ilerici kişi ve kurumlarca da sempatiyle desteklenmiştir. Bu belirttikimiz çevreler üzerinde yürütülen yetersiz bir çalışma bile, bu çevrelerin Partimize duyduğu sempati ve saygının boyutlarının ne denli geniş olduğunu göstermiştir. Demek ki, bu konuda da eksikliklerimizi görmek ve önümüzdeki dönem bu çevrelere yönelik çalışmalara gerekli ağırlığı vermek, biz devrimci ve yurtseverlere düşen bir görevdir.

Bağış kampanyası çalışmalarını, biz devrimci ve yurtseverlerin pratik-örgütsel eğitimi açısından da bir platform rolünü oynamıştır. Bağış kampanyası çalışması bünyesinde, kolektif ve disiplinli çalışma, merkezîyetçilik ve insiyatif gibi kurallar daha yakından yaşanmış ve özellikle halk devrimciliğine ulaşmada hangi eksikliklerimize yönelmemiz gerektiğini açığa çıkarmıştır. Bu gerçeğin hareketle, önümüzdeki dönem, kendi eğitimimiz çalışmalarını merkezine almak, bağış kampanya çalışmalarının deneylerine de dayanarak güçlü devrimci kişilikler haline gelmek hedef alınmalıdır.

Sonuç olarak; ideolojik-politik, örgütsel ve eylemsel alanda olduğu gibi, mali alanda da bağımsızlık bir politikayı temel alan Partimiz, geçmişte olduğu gibi, günümüzde ve gelecekte de halkımızın engin fedakarlıklarına dayanarak mücadele yürütme durumunda olan bir Harektir. İşte, bu gerçeğin bir ifadesi olarak, 15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında Avrupa alanında yürütülen "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası", emekçi kitlelerin Partimiz önderliğinde gelişen ulusal direniş savaşına duyduğu derin bağlılık ve umudun açık örneklerinden birini oluşturur. Ancak, gelişen ve her geçen gün daha da yükselen direniş mücadelemizi daha gelişkin olarak desteklemek gerektiği de açıktır. O halde:

Bağış kampanyasının sonuçları Ulusal Direniş Gecesi'nde de açıklandı.

tılmış olması da değerlendirilmesi gereken bir diğer noktayı oluşturur. Bir çokları için kişisel belirtelim ki, bağış kampanyası çalışmaları boyunca binlerce emekçiye ulaşılmasına, ajitasyon ve propaganda yapılmasına rağmen bu, Partimizin emekçi kitleleri Ulusal Kurtuluş Mücadelemize aktif destek veren bir ruh

**PARTİMİZİN ÖNDERLİK
ETTİĞİ ULUSAL KURTULUŞ
MÜCADELEMİZİ DESTEKLEMEDE, HAYATIN HER
ALANINDA SOSYALİST YARIŞ RUHUyla DAHA DA İLERİ!**

PKK KURULUŞUNUN 7. YILINDA DİRENİŞİ YÜKSELTİYOR!

«Partimizin 7. yılına girişini tüm halkımız, dostları ve Partililerin şahsında gururla selamlıyor, eşsiz direnmeleriyle bizi bugüne getiren mücadelemizin en büyük yaratıcı kahramanları şehitlerimize şükranlarımızı ifade ediyoruz.»

GİRİŞ:

Partimizin resmen ilanında 6. yılı da geride bırakıp 7. yıla girerken, Kürdistan'da artık tarih değişti. Halkımız tarihi gelişmelerin arefesinde azgın düşmanlarla kuşatılı ama, henüz zayıf da olsa, kurtuluşun yüksek azmi ve çabasıyla dolu olarak yeni bir yavaşama doğru kararlı bir yürüyüşe geçmek istiyor.

PKK, doğuşuyla birlikte yeni bir tarihi aşamayı başlattı. Çok kısa olan geçmişine yüzyılları sığdırmakla da kalmayarak, yüzyıllarca sürebilecek gelişmelere de daha şimdiden damgasını vurmak gibi büyük bir şeref ve gurur sahibi oldu. Ve PKK, bu yolda hiç bir engel tanımaksızın büyük bir azimle yürüdüğünü kanıtlamış durumdadır.

7 yıldır elde silah mücadele verilmiştir. Kürdistan tarihinde bu kadar uzun süreli ve derinliğine gelişmeleri sağlayan bir hareketi ender tanık olunmuştur. Hem de bu gelişme, düşmanın gücünün en gelişkin, olumsuzluğun zirvede olduğu tarihimizin en kritik anında adeta sıfırdan işe başlanarak yaratılmış bir gelişmedir. Azgın şiddet ortamında kendini savunma temelinde ortaya çıkmıştır. Yaşamın her türlü sahte biçimlerine son vererek, devrimci yaşamın egemen kılınması için büyük bir direniş sergilenmiştir.

İnsan bilincine yüklenip, insan yeteneklerinin muazzam gelişme gücünü kullanarak, çok geçimci de olsa, ulusal-toplumsal kurtuluş doğrultusuna daha da pekişmiş adımlarla girmek, bazılarında zamanı erken bulan, son katliama bitercek ve hatta hiç bir gelişme umudunun olmadığı boş bir çaba olarak görüldü. Fakat, değerlendirmeler ne olursa olsun, halkımızın da, muazzam bir enerji ve çabayla büyük bir yola yönelmekten başka çaresi yoktu. Partimizin şahsında bu adımlar atıldı ve gerçekten de yüzyılları içine alan büyük gelişmeler yaşandı.

Bugün halkımızın karşısına daha açık yüzle ve cesaretle çıkmaya durumundayız. Bunda, rüstemizü ve dü-rüstlüğümüzü ispat etmiş büyük rolü vardır. PKK adına ilk yola çıktığında, karataş gibi sessiz, dilsiz ve yüksüz yığınlar ortasında dolarsın umutsuzluk çok egemendi. O günlerin derin utancı ve dehşetini, ancak o günleri yaşayanlar bilir. Ve zaten, bu utancın derinliğini duymamak, duyup da yaşamamak ki insanı her türlü soysuzluğa, devrimcilikte de yetersizliğe ve zayıflığa götürür. Bu nedenle biz, o günlerin dehşetini yeniden yeniden atarak ve kendimizi sürekli bu temelde eğitip-geliştireceğiz. Evet, bugün halkın karşısına yüzümüz ak çıkabiliyoruz; daha cesaretliliyiz ve daha çok görevleri başara-bileceğimize dair güven ve umudumuz fazla. Ama buna kolay gelinmedi. Bu tüm yönleriyle halka kavratılıp, gerekleri yerine getirilmedikçe, diğer çalışmalar pek fazla yarar getirmeyecektir. Bunun bilimsine geleceğin güçlü çıkarılması açısından zorunludur. Özden yoksun biçimsel çabalarla Kürdistan için fazla bir şeyin elde edilemeyeceği bilinmek zorundadır. Zaten böyle bir tutum içine girmek, ya bir iflah olmazlık ya da kişinin kendi kendisini kandırmasıdır. Fakat biz her zaman olduğu gibi, gerçeklerimizi tüm açı yönleri ve zorluklarıyla dile getirmekten çekinmeyeceğiz.

PKK, hakkında çeşitli çevrelerce bugüne kadar bir çok değerlendirmeye yapılmıştır. PKK'nin çıkışı son derece aceleci bir çıkış olarak değerlendiril-

miş; geleceği kestiremeyen plansız, dizginsiz gençlerin enerjisinin bir patlaması, ya da yurtsever heyecanların bir ürünü olarak görülebilmektedir. Fakat bu, büyük bir yanlışlıktır. PKK'nin doğuşundaki ruhu ve mantığı kavramak, bu gelişmelerin anlaşılmasının biricik anahtarı olduğu gibi, gelecekteki güçlü gelişmeleri daha şimdiden anlamının da zorunu bir gereğidir. Tabii, tarihsel gelişmenin ve güncel siyasal-toplumsal koşulların ürünü ve onu çağı gelişmiş bilinciyle kaynaştıran sentezi olarak PKK'yi anlamak için, düşmanın tanımını doğru ve yeterli bir biçimde yapmak da önemlidir. Belki de düşman bellidir, onu daha fazla anlatmanın ne önemi var denilecektir; ama bilinmeli ki, karşısında savaşılan güç tarihsel dış ve iç bağlantılarıyla bilinmeksizizin ona karşı nasıl bir savaş gücünün çıkarılması gerektiği hususunda da ciddi yanlışlıklar ve yetmezlikler içersine girmek kaçınılmaz olacaktır.

Nasıl Bir Düşmana Karşı Savaşıyoruz?

Bir devrimin en temel meselesi, dost ve düşman ayrımını doğru yapmasıdır. Şüphesiz ki, dost ve düşman güçlerin kimler olduğu bugüne kadar çokça defa belirtilmiştir. Ama hâlâ düşmanın bütün yönleriyle tanındığını söyleyebileceğimiz durum değildir. Onun her türlü yaşantısıyla ilişkisi içerisinden bugünkü yaşantımızdan ne kadar sorumlu olduğunu, geleceğimizi nasıl karartıp, bu karanlık içinde bizleri nasıl bitirmek istediğini, tüm niyetleri ve dayanakları ile birlikte dile getirmek gerekir. Yine özellikle güncel mücadelenin açığı çıkardığı -yeni- askeri, siyasi ve ekonomik özelliklerini görmemek de mümkün değildir.

Ama görüyoruz ki, Kürdistan'da, dost-düşman diye bir kavram bırakılmı- istenmemiştir. Düşüncede ve pratikte kabul edilen şey, tek taraf olarak hakim ulusun egemen sınıfı gerçekliğidir. Ve bu ülkenin ezeli sahipleri, bunu çok normal bir olay olarak kabul etmeye yatkın hale getirilmiştir. Bu temelde düşman çok rahattır. Bu alanda o, yalnız kendi çıkarlarını değil, azgın emperyalist tekelilerin, askeri ve siyasi mihraların işbirliği olarak onların da çıkarlarını yürütüyor. Halk ise, köleci bağlarla bağlı olma gibi bir konumda tutulmuş. Sömürgecilik ve faşizmin dayatmaları karşısında kendi tarafımızı ortaya koymamız gerçekten zayıf. Fakat yine de bunu göstermek gerekiyor.

Sömürgeci basın izlendiğinde görülecek ki, her gün ülkemizdeki gelişmelere ilişkin beyanatlardan geçilmemektedir. "Kimseye verecek bir kavgı topografyası yok", "yurdumuzun uzanan elleri kıracağı" vs. gibi de-meçlerle kulakları sağır eden bir sövenizm dalgası estirilmiştir. Türk egemen sınıflarının tarihi, günümüzde adeta yeniden hortlatılmasına kullunuyor. O, tarihte bir çok halkı katlettiği, baskı altında tuttuğu, sömürdüğü gibi, bugün de son av olarak elde tuttuğu halkımızı nasıl çiğneyip yutabileceğinin hesaplarını yapıyor. Ülke ve halk gerçekliğini avuçlarının içinde- dir. Geçmişte de hiç bir kural ve sınır tanımadan bu eylemi başka halklar için yaptığını söylüyor. Binlerce yıldır üzerinde yaşadığımız toprakları kılıçla aldığını söyleyerek, bu toprakların kendisine ait olduğunu iddia ediyor ve halkımız için kılıç artığı deyimi kullanıyor. Oysa bu topraklar kimin topraklarıdır; bu topraklara

kimler emek verdi; kim üzerinde doğdu-yaşadı ve yaşanılır hale getirdi. Tarih araştırıldığında bu bütün açıklığıyla görülecektir. Bir halk, her gün kılıç tehdidi altında ve onun insafına terk edilmiş olarak yaşayabilir mi? Her gün, her saat kılıç tehdidi altında tutulmak ve bunu yaşam olarak kabul etmek korkunç bir işkencedir. Ama, Türk egemen sınıflarının mantığı da budur. O öyle bir sınıftır ki, daha doğuşunda atı ve kılıcı kuşanarak, kendisinden daha ileri uygarlık alanlarına yönelip, korkunç saldırılar düzenliyor. Bu sınıfın, güneyde Hindistan'dan, doğuda Çin'e, kuzeyde Sibirya stepleri, batıda İran, Ortadoğu ve Balkanlara kadar nasıl yayıldığını tüm tarih kitapları yazmaktadır. Onlar, halkların topraklarına kılıçla yürümüşlerdir. Halkımızın yaşadığı topraklara girişleri de bu temeldedir.

Halkların topraklarına daha 10. yy'da girmeden bir barbar sürüşü gibi yayılan bu sınıf, diğer egemen sınıflardan ayrıcı özellikler taşıyor. Diğer egemen sınıflar, bir Yunanistan ve Roma örneklerinde olduğu gibi, köleliği yaratırken alt yapıdan üst yapıya kadar uygarlığı güçlü temellerini atmış, tarihe ileri anlamda bir takım değerler vermişlerdir. Bir köleci sınıf yükselmiştir ama, bu yükselişle birlikte insanlığı da muazzam bir gelişim- ne tank olmuştur. Bu, feodal uygarlığın doğuşunda da böyledir. Çin'de, Ortadoğu ve Avrupa'da feodalizm doğduğunda çok ileri bir merhal- eye teşkil eder. Fakat, Türk egemen sınıfı bunu söyleyememektir. O, daha doğduğunda at sırtındadır ve kendisini Batı Anadolu uygarlığına yakın- mak için görevli hissetmektedir. Hertürlü istilacı, işgalci ideoloji ve politikanın bir aracı olmak onun yaşam tarzıdır. Ve işte bunun içinde- ri, bir halkın yüzyıllardır üzerinde yaşadığı toprakları sırtısız kendisinin kabul ederek... "bir kavgı toprak ver- meyiz" diyor. Oysa bu bir kavgı toprak bile kime aittir. 10. ve 11. yy'da Kürdistan'da tek bir Türk yoktur. Ama buradaki Kürdistan ve Kürt halkı gerçekçi millattan çok öncelere dayanır. Halk- ların bir mozayığı olarak karşımıza çıkar. Asur ve Uratular'dan daha ötede giden ve günümüze doğru geldi- gimizde adı ve kültürü ile bilinen bir halktır. 10. yy'da dünyanın en eski

kültürlerinin temsil edildiği, toprağın ilki olarak tarıma açıldığı, başta sığır cinisleri olmak üzere bir çok hayvanın evcilleştirildiği, uygarlığın beşiği diye adlandırılan Mezopotamya'nın varol- duğu bir ülkedir. Halkların kültürünün adeta süzülme süzülme en gelişkin insanı değerlerinin birikimine yüç açtı bu ülkede tüm bunların Kürt halkı biçiminde bir şekillenmesi söz konusudur. Ama aynı zamanda, çok zengin bir birikimin çok yetersiz bir biçimde bir halk gerçekliği şeklinde karşımıza çık- ması olayı vardır.

Türk egemen sınıfları o dönemde ülkemizi istila etmiş, topraklarımız üzerinde devlet kurmuş ve kendilerini Selçuklular adını vermişlerdir. Daha 1040'larda bir Kürdistan eyaletinden de bahsedilir; buranın yarı bağımsız bir muhtariyet biçiminde Selçuklu İmparatorluğuna bağlanması, böylesine bir ittifakın oluşturulması gereğinden söz edilir. Daha sonra, Oğuz boyları'nın saldınlara yaşıyor. 10. yy'dan 15. yy'a kadar işe büyük bir vuruşma dönemi Timur'lar Cengiz'ler v.b.leri bu ülke üzerinde sahip olma savaşları verilir. Kılıçla çok kan dökülür ama, zengin uygarlığı içinde kılın sahipleri erimekten kurtulamazlar. "yeneler", "yenilirler". Topraklarımız üzerinde çeşitli Türk boyları ve aşiretleri yerleşik hayata geçerek, güçlü feodal gelişmeye yasar, dil ve kültürlerini geliştirir, belki egemen beylikler de oluştururlar. Fakat artık, Artukoğulları, Atabeyler ve benzerleri gibi Türk boyları arasında ziyade, Kürt boyları içinde eriyerek, egemenliklerini bu biçimde sürdürürler.

Osmanlılar işe, ancak 16. yy'n başlan- gıcında ve Kürt beylikleriyle -İdris-i Bitlisliyle- içine girdikleri ittifakla gelirler. Bugün de ilginç bir benzerlik yaşanmaktadır. Kürdistan'ın Türk egemenliği altına girmesi, Yavuz'un Şia devletine karşı Kürt beylikleriyle

girdiği ittifakla gerçekleşmiştir. Doğu'ya yayılmasında da yine, bu uzlaşmanın büyük rolü vardır. Kürdistan adeta tampon bir bölge olarak tutulurak, doğudan gelen tehlikeleri Kürt beylikleriyle önlenir. Bu dönem- de Osmanlıların tüm ulusal ve topl- lumsal gelişmeye engel olmak gibi bir durumu yoktur. Hatta, tüm impara- torluğun içinde en özgür olan halk konumu yaşamaktadır.

Kılıçla yaşayan Osmanlılar, yükse- len kapitalizm karşısında 18. yy'dan itibaren giderek batıdan sürülüp Bal- kanlara doğru çekilirken, artık feodal zor'un temsilcilerinin fazla başarılı olamayışları, kılıcın galibiyeti getire- memesi söz konusudur. Kapitalizmin zor'u feodalizmin zor'una galebe çal- ar. Ve tabii ki, o tekrar doğuya yöne- lecek, Balkanlar ve Anadolu'da sömü- rüyü yoğunlaştırarak kendisini ayakta tutmaya çalışacaktır. 19. yy. boydan boya, bu çapulcu sınıfın kendisini doyurmak için başvurduğu her türlü baskı ve talan ile buna karşı halkların yükselttiği direnmeye tanıklık. Daha çok vergi ve daha çok askere alınma denendikçe, o zamanın koşullarına göre çağdışı düşen bu uygulamalara karşı halkların direnişi de sürekli olmuştur. Batıda gelişen kapitalizme en yakın olan Balkan halklarının kurtuluşu 19. yy'ı kapsar. Doğuda hi- ristyan bir halk olan Ermeniler de erken uyanır ve direnirler ama, doğuda oldukları ve yalnız başlarına ilerleye çıkış yaptıkları için katledilme talih- sizliğine uğralar. Bilinen Abdülhamit politikacılığı da bu dönemin ürünüdür. Müslüman-feodal işbirliği ile Kürdistan'da "Hamidiye Alayları" oluşturul- larak, Kürtler ve Ermeniler arasında açıkça görüldüğü üzere halklar bir- birine kırdırılır. İmparatorluk, işbir- likçiliği tekrar güçlendirme temelinde ve onların önderliğinde Kürdistan'ı tam abluka altına alır. Ve böyle bir politika, 20. yy'da Türk burjuvazisinin temsilcileri olan İttihat-ı Terakki'ye devredilir. Yükselen yeni sınıf Türk burjuvazisinin elinde daha da etkin- leştirilen politika, böyle bir mirastır. Bu politika ile Ermeniler toptan tasfiye edilmiş, Rumlar batıya sürülerek deni- ze dökülmüş, doğuda diğer halklara karşı da aynı politika yürütülmüştür. I. Emperyalist Dünya Savaşında dağın imparatorluk içinde yenilgiyi ka- bul etmek istemeyen ve bu kez yeni bir despot -M.Kemal- önderliğinde yükselen bu sınıf, tümüyle aynı po- litikanın sürdürücüsü olmuş, bugün de kaderimizi belirleyen sınır bu temel- de çizilmiştir.

Bu sınıf devraldığı politika üze- rinde yükselir ama, geçmişin hatalar- ından da alınarak, daha gerçekçi biryaklaşım ulaşıma çabalarından da geri durmaz. İttihat-ı Terakki'nin Enver ve Talat Paşaları yutamayacak- ları kadar büyük bir lokmay hazırla- mak istemişlerdir. Fakat, çok cılız bir sınıf olarak Türk burjuvazisinin iç kütadaki toprakları yutamayacağı da açıktır. Ve bu açıdan onlar gerçekçi olmamakla suçlanırlar. Ama Mustafa Kemal, daha savaş yıllarında bu ger- çekten hareket eder ve Atrapların çik- ması, Ermeniler'in kökünün kurula- tılması, Doğu Trakya ve en yakın ada- ların sınırlar içinde kılması, Hatay, Halep ve Musul'un alınması gerekti- ğinden bahseder. İşte Türk burjuvazi- nin egemen bir sınıf olarak yükseldiği dönemde çizdiği Misak-ı Milli'nin ger- çek sınırları böyledir. Nitekim bugün de gazetelerde belirtilen alanlar için hak iddiaları ileri sürülmekte ve "sa- vundüğümüz sınırlar" diye gösteril- mektedir. Kısacası, Kürdistan ve Kürt halkını yutmaya, Türk burjuvazisi, daha doğusunda kesin kararlıdır. Bu lokma çinenip-yutulabilir kararı çoktan verilmiştir. Bu kararlardır ki, o bilinen doğu seferleri, katliam ve imhalar yeniden başlar. Çapulcu bir sınıf olarak Türk burjuvazisinin çı- karına en elverişli baskı ve sömürü politikası bu alan üzerinde geliştirilir. Ama, Türk burjuvazisi, kılıçla ortadan kaldırma biçiminde ki -kendi içine bir çözüm olan- bir çözüm de dayat- maz. Kürdistan, en çiyi sömürü malze- mesi sağlamsa gereken, insanlarını işe ve askeri gücünden yararlanılmasını gereken bir alan olarak görülür. Elbet-

te ki kılıç da kullanılır, ama Kürdis- tan'ın özelliklerinden ötürü bunun kendisi açısından fazla bir sonuç yaratmayacağı da görür. Varolanı kılıçla gaspeden bu sınıf, sanayii geli- ştirerek doğan bir sınıf değildir; tam tersine feodalizmin çiftliğinde büyü- müş, asker ocağında yetişmiş bir sınıftır. Asker özelliklere sahip olmak ve kılıca dayanmak; işte Türk burjuva- zisi bu çağdışı politikanın ürünüdür. O, bu çağdışı politikanın en görülme- miş biçimini Kürdistan üzerinde uygu- larken, Türk halkı üzerinde de diz- ginsiz bir şiddet uygulamaktan geri durmamıştır. Daha cumhuriyetin ku- ruluşunun hazırık yıllarında TKP'nin önderliğinin imhası gerçekleştirilmiş, demokratlardan eser bırakılmamış. Bu imha sonrasında TKP, artık iflah olmayacak ve Kemalizm sili bir kopyesi olarak kalacaktır. Yeşil ordu ve Çerkez Ethem'in sonunu belirleyen de yine aynı politika. Kürdistan'a da böyle giren Türk egemen sınıfları, yüzyıllardan beri sürdürdükleri işgal ve istilayı bu sefer tamamlamak isterler. Artık Kürdistan, burjuvazinin mide- sine göre utulacak bir lokma haline getirilecektir. Askeri, siyasi, ekono- mik abluka ve kültürel imhaya gündeme sokulur. En ufak başkaldırlar bile ezilir. Türk burjuvazisi gibi tarihin tüm baskıcı yöntemlerini ve aynı zamanda günün tüm kapitalist sömürgeci yön- temlerini özümsemiş bir sınıf kar- şısında, aksakallı Şeyh Said ve Seyit Rıza'lar ne yapabilir; son derece sinsî, kurnaz ve etkin olan kemalistler karşısında aşiret ruhu ve şeyhlike ne alabilirler? Lokmalar böyle oluca, elbette ki Türk burjuvazisi de bir sömürgeciği geliştirdiğini bile kabul etmeyecektir. O, "tek devlet, tek ulus, tek dil, tek kültür"ün büyük önemin- den veya bu konuda tek paylaşılmaz hakkının olduğundan bahseder. Her- şeyi bu zihniyetle bakar ve buna karşı direnen ne varsa asar, keser, yok eder! O, kendisine kılıçla her şeyi elde etme hakkını baştan tanımıştır. Sosyaliz- min doğuşunu özelliklerinden ve kapitalist-emperyalizmin bunalmın- dan da yararlanarak Kemalizm, diz- ginsiz terör ve sömürsünü kusatır. O bizim ortaçağdan kalma feodal aşiret reisleri ise çok kötü bir biçimde aldanır ve ezilirler. Daha sonra, ezilenlerin mezarını içine konulması işlemi baş- layacaktır. Bu durum, o dönemin gazetelerinde en açık biçimile ifade edilmektedir. Ağrı isyanı günlerinde gazetelerde yayınlanan bir karikatür bu gerçekçi yanılmaktadır. Ağrı dağın tepesine bir kulah geçirilir ve Ağrı mezar yapılır. Gazeteler hiç de giz- leme gereği duymadan mezara göm- düklerini açıkça yazar, burjuvazinin temsilcileri bunu açıklan söylerler. Ondan sonrası işe bilinmektedir. Karşılarında herhangi bir gerçekliğin olduğunu kabul etmezler. Halkımız, onları için, sadece sömürülmesi ve iste- nildiği gibi istismar edilmesi gereken bir yığındır.

Burada, İngiliz ve Fransız sömür- gelerinde görüldüğü gibi, sadece zen- ginlikleri alıp-gaspetme biçiminde bir sömürgecilik yoktur. Yeraltı ve yer- üstü servetleri gibi, insan yığınları da alınıp satılan, istenildiği gibi yararlanı- labilen bir servet yığını olarak görü- lür. Bu dünyada örneği görülmemiş bir durumdur. Diğer sömürgelede tüm- yüleri bir bağımlılık içerisinde de olsa halkların varlığı kabul edilir ve hatta kendi dilinden okulu olur, kültürünü koruyabilir. Ama, TC sömürgeci- ğinde bunlardan bahsedilememekte- dir. Burada çok değişik bir olayla karşı karşıyız. Çünkü Türk burjuvazisi, Kürdistan halkını Türk ulusunun ge- lişiminin köleleri, bir potansiyel kuvvet olarak görür. Gerçekten de, tarihte birçok kez denenen kılıçla tas- fiye etme biçiminde dayatılan bir çözüm bile katlanılabılır, ama, insan- ları sömürülecek bir koyun sürüsü gibi canlı tutarak, canı istediği zaman sağ- mak kesinlikle katlanılamayacak bir işkencedir. Ama, TC'nin halkımıza biçtiği yaşam da budur. Burada açığı çıkımayan en ilginç, ama en çarpık sömürgecilik biçimiyle karşı karşı- yayız.

"Asker memet", "hamal haso", "ırgat memo" edebiyatı altında en azgın baskı ve sömürünün dayatıldı-

2- HRK Basın Bürosundan kamuoyuna

FAŞİST SÖMÜRGEÇİLİK SARSILIYOR, HALKIMIZIN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ GELİŞİYOR!

PKK önderliğinde, büyük zorluklara karşın kahramanca yürütülen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, geçtiğimiz üç ay içinde önemli gelişmeler kaydetti. Faşist-sömürgeçiliği temellerinden sarsan güçlü bir mücadele süreci yaşandı.

Bilindiği gibi, devrimcilik maskesi altında hokkabazlık yapan bazı küçük-burjuva ukalalarının Kürdistan'da mücadele koşullarının olup-olmadığını tartıştığı ve mücadele koşullarının bulunmadığı sonucuna vardığı bir ortamda, sorumlu halk devrimciliğinin seçkin temsilcisi olan PKK, "daha güçlü bir mücadele" şiarıyla önemli teorik, politik ve pratik hazırlıklar yapmış, bundan üç ay önce "faşist teröre karşı devrimci direnişi geliştirme harekâtını" başlatmıştı. Harekât, bütünü içinde başarılı gelişmeler kaydetmiş, daha şimdiden önemli politik ve pratik sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Bu harekâtla birlikte eyleme geçen Kurtuluş Birliğimiz, faşist-sömürgeçilere vurduğu güçlü darbelerle harekâtın gelişimine hizmet etmiş ve halk kitlelerince en çok aranan güçler haline gelmiştir.

Geçen süreçte şu eylemler gerçekleştirilmiştir:

1- Daha önce açıklanmış olduğu gibi, 15 Ağustos 1984 gecesi, **21 Mart Propaganda Birliğimiz** Şemdinli, **14 Temmuz Propaganda Birliğimiz** ise Eruh ilçe merkezlerine girmişler ve saatlerce süren eylemleriyle ciddi birer devrimci güç gösterisi yapmışlardır.

2- 22 Ağustos 1984 günü, Yüksekova mıntıkasında operasyon birlikleriyle yurtsever güçler arasında meydana gelen çarpışmada, biri çavuş 2 komando eri öldürüldü ve birçoğu da yaralandı. Olayda yaralanan bir yurtsever, çemberi yararak kurtulmayı başardı.

3- 8 Eylül 1984 günü, Yüksekova'nın Sêwê köyü karakolundan silahıyla birlikte kaçan bir jandarma eri Kurtuluş Kuvvetlerine sığındı. Bunun gibi, Beytüşşebap, Şırnak, Eruh ve diğer birçok alanda birliğin den firar eden çok sayıda asker var; Kürdistan saatinde yüzlerce subay ve astsubay görevinden alındı, tutuklandı veya sürgün edildi; faşist ordu birlikleri içinde ciddi bir huzursuzluğun yaşandığı söyleniyor.

4- 17 Eylül 1984 akşamı Hakkari'nin Boye köyü yakınında pusu kuran **Şehit Cuma Tak Grubu**, ajan Nevzat Çiftçi'yi cezalandırmıştır. Bu kişinin cenazesi faşist-sömürgeçilerin askeri töreniyle kaldırılmıştır.

5- 19 Eylül 1984 günü, **Şehit Sait Grubu**, Çukurca ilçe merkezinde ajan-muhbir **Asker Baş'**ı vurmuştur.

6- 23 Eylül 1984 günü, Eruh'un Spiyan köyü yakınlarında, köy muhtarı ve mellesinin oluşturduğu ajan çetesi ile devrimci güçler arasında meydana gelen çarpışmada köy mellesi ağır yaralandı, olayda bir devrimci şehit düştü.

7- 1-2 Ekim gecesi, **Şehit Ferhat Kurtay Grubu**, operasyondan dönen bir devriyeye Şemdinli yakınlarında pusu kurdu. Pusuya düşen bir askeri araç tahrir edildi. Olayda **bir yüzbaşı, bir astsubay başçavuş ve biri de jandarma eri** olmak üzere toplam üç kişi öldürüldü. Olay yerinden çarpışmaya girmeyerek uzaklaşan askerlerin faşist subaylar tarafından tutuklandıkları ve öldürüldükleri söylendi. Eylem, faşist cellat Evren'in Şemdinli'ye geldiği günün akşamı gerçekleştirildi. Eylemde, 2 adet G-3 piyade tüfeği, 6 adet G-3 şarjörü, 101 mermisi, 1 adet MP-5 otomatik tabanca, 3 adet şarjörü, 90 mermi, 1 adet dürbün, 2 adet büyük kama, 1 matara, çadır ve diğer bazı eşyalar kamulaştırıldı.

8- 9 Ekim 1984 günü, **Şehit Cuma Tak Grubu** ile **Şehit Sait Grubu**'nun ortak eylemleriyle Çukurca'nın Şloka karakol devriyesi teslim alındı, devriyede bulunan 7 asker silahsızlandırıldı, askerlere HRK bildirisi verildi, kendilerini öldürmek istemediğimizi, Kurtuluş Kuvvetlerine katılmalarını, silah sıklamalarını, halka baskı yapmalarını istediğimizi içeren bir konuşma

yapılarak askerler serbest bırakıldı. Eylemde şu malzemeler kamulaştırıldı: 7 adet G-3 piyade tüfeği, 31 adet G-3 şarjörü, 514 mermi, 7 adet kütüklük, 2 miğfer, 1 kasatura ve 1 su matarası.

9- 9 Ekim 1984 günü, **Şehit Salih Kandal Grubu** tarafından Beytüşşebap yolu üzerinde pusu kuruldu. Pusuya düşen Beytüşşebap bölüğü komutanı yüzbaşı vuruldu.

10- 9 Ekim 1984 günü, Çukurca-Hakkari arasında, operasyon birlikleriyle Hareketimizin sempatizanı yurtsever güçler arasında meydana gelen çarpışmada 8 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

11- 10 Ekim 1984 günü, Uludere'nin Sêgırka köyü yakınlarında ajan-feodal Xalitê Omer yurtsever köylüler tarafından vurularak öldürüldü.

HRK savaşçıları bir dağ köyünde.

12- 24 Ekim 1984 günü, **Şehit Ahmet Kurt Grubu** ile **Şehit Salih Kandal Grubu**, birlikte Şırnak'ın Gundikê Melle köyü karakoluna saldırdılar. Çıkan çarpışmada 4 asker öldürüldü, 12 asker de yaralandı. Eylemde 3 adet G-3 piyade tüfeği teçhizatıyla birlikte kamulaştırıldı. Çarpışmada kahraman savaşçılarımızdan Musa yoldaş gösterdiği büyük başanlıklar içinde şehit düştü ve bir savaşımız da yaralandı.

13- Geçen süre içinde, **Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu** tarafından Siirt'in Şırvan ilçesi merkezinde bir gösteri yapıldı; kitlelere bildiriler dağıtıldı, afişler asıldı, müdahale eden askerlerle çıkan çarpışmada bir çok asker yaralandı. Ayrıca aynı alanda iki ajan-muhbir cezalandırıldı.

14- Geçen süre içinde, **18 Mayıs Propaganda Birliği** tarafından Hakkari, Van ve Başkale merkezlerinde gösteriler yapıldı; bildiriler dağıtılıp afişler asıldı; Başkale kaymakamının arabası yakıldı, birisi Van merkezinde olmak üzere aynı alanda 3 ajan-muhbir cezalandırıldı.

15- Geçen süre içinde, Adıyaman, Dersim, Bingöl, Şenkaya ve diğer birçok alanda, faşist-sömürgeci ordu birlikleri ile devrimci kurtuluş kuvvetleri arasında kapsamını yeterince bilemediğimiz çarpışmalar meydana geldi.

16- Geçen süre içinde, Kürdistan saatinde yüzlerce köyde propaganda toplantıları yapıldı; halk kitleleri devrimci-yurtsever bilinçle aydınlatılıp eğitildi; çok sayıda ajan-muhbir uyarılarak bundan vazgeçmeleri ve halka karşı suç işlememeleri istendi. Bu çalışmalar sonucunda onlarca muhbir, devrimci kurtuluş kuvvetlerine teslim olarak faşist-sömürgeçiliğe uşaklık etmeyecekleri konusunda söz verdiler.

Kurtuluş Birliğimizin yürüttüğü tüm bu faaliyetler, Kürdistan ve Türkiye'de yeni bir devrimci yükselişin yolunu açmıştır. Artık gelişmeler bu yolda olmaktadır. Devrimci operasyonlarımız sürmektedir ve yeni atılımlarla daha da gelişecektir.

Devrimci direnişi geliştirme harekâtı

faşist-sömürgeçiliği ciddi bir biçimde sarsmıştır. Faşist-sömürgeçiliğin çok yönlü oyun ve kompolarını bozmuş, umutlarını boşa çıkarmış, yalanlarını açıkça göstererek maskesini düşürmüş, çağdışı, gerici ve insanlık düşmanı karakterini ulusal ve uluslararası kamuoyuna göstermiş, güçlü bir darbe olarak sömürgeçiliği acz içine sokmuştur.

Harekât süresince devrimci eylemlerin yoğunlaştığı alanlarda önce kukla hükümetin yansıını oluşturan bir heyet, daha sonra faşist ordunun başı, faşist şef Evren, kukla hükümetin başı, faşist rejimin partilerinin heyetleri ve ikinci kez faşist ordunun başı sırasıyla mekik dokumuşlardır. Devrimci harekâta karşı faşist-sömürgeci savaşı bizzat planlayan bunlar, hemen hemen aynı şeyleri konuşmuşlar, davranış

bazı stratejik yerleri tutmaya, yoğunlaştırdıkları operasyonları ile halka karşı faşist-sömürgeci savaşı geliştirmeye çalışmışlardır. Köyleri basmış, halk kitlelerine meydanlarda işkenceler yapmış, çeşitli biçimlerde birçok yurtsever insanı katletmiş ve yüzlencesini de tutuklamışlardır. Ama kendileri açısından çaresizliğin ürünü olan bütün bu uygulamaların üç aylık sonuçları ortadadır. Bunu bizzat kendi açıklamalarında da görmek mümkündür. Hiçbir barbarlık ve vahşet Kürdistan halkını korkutamamış, tersine daha çok mücadeleyi kıldırmıştır. Devrimci güçler, bütün saldırıları boşa çıkararak eylemlerini daha da geliştirmiş ve sürdürmüşlerdir. Sonuçta kum torbaları ve hendekler arkasına sığınan, karakollarında anahtar deliklerini bile kapatan ve korkudan gece nöbetlerini tutamaz hale gelen faşist ordu birlikleri olmuştur.

16 Ağustos'tan itibaren NATO ve ABD generalleri Türkiye'ye akın etmişlerdir. Sözde demokratından faşistine kadar bütün emperyalist çevrelerde "batı dünyası için Türkiye'nin taşıdığı önem" ve Türk ordusunun daha iyi silahlandırılması gereği üzerine daha sık konuşulur ve faşist rejim "demokrasiye geçişin mükemmel modeli" olarak övülür olmuştur. Bütün bunlar, ulusal kurtuluş mücadelemizin gerçeğe vurduğu güçlerin kimler olduğunu ve Kürdistan halkına karşı faşist-sömürgeci savaşı gerçeğe kimlerin planladığını, düşman kampın kapsamının nasıl olduğunu açıkça göstermiştir.

Faşist-askeri yönetim, Kürdistan halkına karşı yürüttüğü sömürgeci savaşı bütün politikalarının eksenini yapmıştır. Bu, iç politikada olduğu gibi dış politikada da böyledir. Suriye, Irak, İran yönetimlerine ve tüm sosyalizm güçlerine bir yandan yalvarılıp bir yığın taviz vaadinde bulunulmuş, öte yandan bu güçler açıkça tehdit edilmişlerdir. "Olaylar dış desteklidir, militanlar dışarda eğitim görmüşlerdir" denilerek komşu yönetimler ve sosyalizm güçleri açıkça sorumlu tutulmuşlardır. "Uluslararası terörizme karşı dünya çapında mücadele" yaygarası alıp yürümüştür. Türk diplomatları Riyad, Kahire, Bağdat, Tahran arasında mekik dokuyup durmuşlardır. Türk ve Irak yönetimleri Kürdistan halkına karşı ortak mücadele planları yapmışlar ve güçlerini birleştirmişlerdir. Faşist Türk sömürgeçileri Kürdistan'ın diğer parçalarına yönelik açık işgal tehditlerini bulunarak gerçek yayılmacı emellerini göstermişler ve diğer parçalardaki halkımızı korkutmaya çalışmışlardır. Devrimci eylemimiz, daha şimdiden dış politik ilişkilerde birçok gücü yeni biçimlen-

ve konuşmaları ile büyük bir suçlu durumunda olduklarını açıkça göstermişlerdir. Hepsini de yakmak, yıkmak ve asımtan sözetmişler, Türklük üzerine konuşmuşlar, sömürgeci savaş yöntemleri üzerine görüşlerini açıklamışlar ve "eşkiyaya en kısa zamanda gereken dersin verileceğini" belirtmişlerdir. Ama devrimci eylemler ve halk kitlelerinden gördükleri tepki karşısında umdukları bulamayarak öfke ve acz içinde alandan ayrılmışlardır. Bunların hepsini faşist cellat Evren'in durumunda ifade etmek mümkündür. Kürdistan'a büyük bir öfke, umut ve korku içine gelen faşist şef, planladığı işlerin bir kısmını yapamamış, zaman zaman kuyruğuna basılan kedi misali kükrerecek bol bol asımtan sözetmiş,

en son Kars'ta yaptığı konuşmalarda ise, aslında ciddi şeylerin olmadığını, basit bir durumun var olduğunu" söyleyerek bir haftalık çalışmasını böylece bir hiç olarak değerlendirmeye acz içine düşmüştür.

Devrimci eylemlerimiz karşısında büyük bir panik yaşayan faşist ordu birlikleri, birçok alanı boşaltmak, karakollarını kaldırmak ve bazı merkezlerde toplanmak zorunda kalmışlardır. Daha sonra eylem alanlarına aktarılan onbinlerce silahlı güçle

melere yönelmek ve yeni adımlar atmak zorunda bırakılmıştır.

Faşist-sömürgeçilik, devrimci harekâtımız karşısında kendi varlık sorununu gündeme getirmiş ve açıkça tartışmak zorunda kalmıştır. 1925'de çıkarılan isyanları bastırma ve Kürdistan'ı askeri işgal altına alıp sömürgeleştirme yasaları yeniden uygulamaya konularak başlangıca dönmüştür.

Henüz altı ay yaşamadan yeni bir hükümet bunalımı ve yeni bir hükümet sorunu gündeme gelmiştir. Onlarca halkın egemenlik altında tutulması temeli üzerinde kurulan yüzelli yıllık Türk meclisi, Kürdistan sorunu üzerinde kendi varlık durumunu açıkça tartışmış ve tartışmaya sokmuştur. Bütün bunlar, faşist-sömürgeciliğin yaşadığı sarıntının boyutlarını, onun çağdışlığını ve gayri meşruluğunu açıkça göstermiştir.

Faşist-sömürgecilik, devrimci eylemlerimiz karşısında durumunu gözden geçirmek ve yeni savaş yöntemleri uygulamak zorunda kalmıştır. Mevcut durumuyla ordusu iş yapamamakta, faşist subayların emri altındaki askerler halka ve devrimci güçlere silah sıkmak istememektedirler. Bunun karşısında faşist-askeri yönetim, özel eğitilmiş faşist birlikler, paralı katliam ceteleri örgütlemeye çalışmaktadır. Ayrıca Kürdistan'daki hain, gerici, lumpen güçleri örgütlemek, silahlandırmak, halkın ve devrimci güçlerin karşısına bu ajan milis ceteleriyle çıkmak istemektedir. Bu konudaki zayıflıklarını, her köye muhtarları aracılığıyla beş-on tufek bırakıp köylülere savaşmakla sorumlu tutarak kapatmaya çalışmaktadır. Böylece "savaşı Kürdistanlaştırmak" istemektedir. Yeniden "mecburi iskan" adıyla sürgünleri gündeme getirmiştir. İran, Irak ve Suriye sınır boyunca onlarca km.lik alanları boşaltmaya, mayın ve yasak askeri bölgeler oluşturmaya, geçitleri ve yolları mayınlamaya, sınırları gece aydınlatma bombalarıyla ve gündüz uçak ve helikopterlerle havadan denetlemeye, sınır karakollarını yeniden inşa etmeye çalışmaktadır. Kürdistan'ın her tarafında stratejik alanları boşaltıp yasak bölgeler haline getirmeye, köylerin bir kısmını sürgün ederken diğerlerini de kendisi için uygun alanlarda ve büyük köylerde toplamaya hazırlanmaktadır. Böylece "stratejik köy" planını uygulamak istemektedir.

Bütün bunlar, Kemalizmin ve Pentagon'un çokça uygulanmış planlarıdır. Tarihi olmuş kemalist planlar, ancak o geri yapıda başarıyla uygulanma özelliğine sahiptirler. Dünyanın ezilen halkları Pentagon'un bu vahşi planlarını onlarca defa yerlebir etmeyi başarmışlardır. Faşist-sömürgeciliğin atalarından ve efendilerinden miras aldığı bütün bu planlar artık Kürdistan'da da işlemecektir. Kürdistan halkı, çağdaş dev-

bir merkezinde Türkiye'nin bir kurumuna giderek ve kendilerinin bu eylemlere karşı olduklarını söyleyerek ölen subay ve astsubayları için faşist yönetime başsağlığı dilemişlerdir. Yine bazı güçler de, büyük bir telaş içinde, devrimci eylemlerimizi "zamanıdır", "acele ettiniz", "bizi mahfettiniz" vb. sözlerle karşılamışlardır. Belliki devrimci eylemlerden rahatları bozulan ve siyaset tacirliği yapamaz hale gelen güçler çılgınca devrimci mücadeleye karşıt bir konuma geçmektedirler.

Biz, büyük zorluklar içinde, her türlü zorluğu göğüsleyerek halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini bir nebe ileri götürmeye ve faşist-sömürgeci düşmana gücümüz oranında darbe vurmaya çalışırken, geride Avrupa çıkışlı bildiriler dağıtılmıştır. Elinize geçtiği kadariyla beş grubun (TKSP, PPKK, KUK, Rizgarî ve Tekoşin) imzasını taşıyan bu bildirilerde, esas olarak, "PKK'nin terörist, maceracı ve hatta provakatör bir örgüt olduğu" belirtilmekte, halkımızdan ve ilerici kamuoyundan PKK ile ilişkilerini kesmeleri istenmektedir. Bu bildirilerin yazılmasında perde arkası güç olan bazıları ise, istedikleri yere sürebilecekleri iyi piyonlar bulduklarını görerek iştahlanmakta, PKK'ye karşı savaşımın böyle piyonların gerisine gizlenerek sürdürmektedirler.

Yazgıda bugünleri görmek de varmış! Stockholmda parababalarının kucağında oturmak ve işbirlikçilik yapacakları Ecevitli-İnönülü günlerin geri gelmesini beklemek değil de, Kürdistan satında büyük bir cesaret, inanç ve fedakarlıkla, canını dişine takarak ve oluk oluk kan akıtarak faşist-sömürgeci düşmana karşı savaşmak provakatörlük mü! Besbelli ki bu baylar, işi bu denli alçaklığa kadar vurdurmuşlardır. Halkımızın çıkarlarına ve kurtuluş mücadelesine bu kadar karşıt olabilmişlerdir. İlerici kamuoyu bu uşakları iyi tanımalıdır. Halkımız, bunların gerçek yüzlerini çok iyi görmüştür ve kurtuluş mücadelesine verdiği nefesi içinde bunları boğup yokedecektir.

İmza sahibi baylar kendi durumlarını iyi değerlendirmelidirler. Bundan onbeş-yirmi yıl önce sömürgecilikten daha bol paralı memurluk istemenin adına "devrimcilik" deyip halkı aldatmak mümkündür, ama şimdi bu mümkün değildir. Bundan onbeş-yirmi yıl önce solculuk adına işbirlikçilik yapılabilir ve halkın davası satılabilir, di-

ğunu açıkça görmüştür. Halkımızın, dünya halklarıyla özgür ve sağlam temellerdeki dostluk ilişkileri, onlarda büyük bir sempati ve yakınlık uyandıran bu mücadelenin gelişmesi ile kurulup güçlenecektir.

Devrimci eylemimiz, uluslararası alanda olduğu gibi ulusal düzeyde de büyük bir yankı yapmıştır. Kürdistan'ın kurtuluşu adına mücadele ettiklerini söyleyen siyaset

tacirlerinin tersine, devrimci eylemimiz halkımız tarafından büyük bir coşkuyla karşılanmıştır. Öyleki, halk kitleleri, yüzlerce ölemini duydukları şeye ulaşmanın kıvanç ve heyecanıyla yaşamışlardır. Büyük çoğunlukla devrimci eylemlerimize kendi öz eylemleri olarak sahip çıkmışlar, bunu en dinamik evlatlarını mücadeleye seferber ederek, mücadeleye maddi ve manevi yoğun destek vererek ve Kurtuluş Kuvvetlerine sahip çıkarak açıkça göstermişlerdir. Şu gerçek bir kez daha kanıtlanmıştır ki, eğer halkımızın desteği olmasa bizim bir adım atılmamış bile olanaksızdır.

Böyle yüzyıllarca süren sömürgeci kölelik ve faşist barbarların vahşi uygulamaları halk kitleleri üzerinde derin bir korku ve tedirginlik yaratmıştır. Ama beklenenden daha hızlı bir biçimde kitleler bu etkiden kurtulmakta, kendi kurtuluş sorununa giderek daha çok ilgi duymakta ve kurtuluş mücadelesine sahip çıkmaktadır. Halk kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesini omuzlayacağını ve faşist-sömürgeciliğin karşısına dikileceğini açıkça göstermektedir.

Bu durumu iyi bilen sömürgeci düşman vahşice halk kitleleri üzerine saldırmakta, binbir çeşit yöntem uygulayarak kitleleri mücadeleden uzak tutmaya çalışmaktadır. Halk kitlelerini daha sıkı bir askeri-siyasi denetim altında tutmak, ajan-muhbir örgütlenmesi genişletmek, kitleler içinde gerici-liği ve parçalanmışlığı geliştirerek halkın ulusal kurtuluşu birleşmesini engellemek, kitleleri birbirine düşürüp güçsüz kılmak, köyleri ve kasabaları boşaltarak halkı taşınan toprağından sürgün etmek istemektedir. Besbelli ki faşist-sömürgeciliğin bütün bu oyunlarına karşı uyanık olmak ve bunları bozmak gerekir. Bu yolda büyük bir güç ve sabırla sonuna kadar çalışacak olan Kurtuluş Birliğimiz, buradan, çeşitli nedenlerle sömürgecilik hizmet eden ve halka, devrimci mücadeleye zarar veren güçleri, halka karşı daha fazla suç işlemeyen olumsuz konularını görerek, halkın ve kurtuluş mücadelesinin saflarına geçmeye; yurtsever halkımızı, sömürgeciliğin bütün istemlerine karşı kıkmaya, direnmeye, sömürgecilerin zorla verdiği görev, silah vb. ni kabul etmemeye, sonuna kadar direnerek köyünü, toprağını asla terketmemeye, sömürgeciliğin ve uşaklarının körükleyip yaygınlaştırdığı kabile ve aşiret çatışmalarını, kan davalarını gidermeye, halkımızın iç parçalanmışlığına karşı çıkarak faşist-sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesinde, bizi kurtulsa götürcek olan bu kutsal davada birleşmeye ve güçlerimizi mücadeleye seferber etmeye çağırır!

Cezaevlerinde yükselen devrimci direniş dışında, dört yıldan beri faşizme en uzun süreli ve en güçlü karşı koyuş olan devrimci harekâtımız, 12 Eylül faşizminin herşeye kadar ve karşı konulmaz bir güç olduğu yolundaki küçük-burjuva efsanesini yıkmıştır. Artık Kürdistan ve Türkiye'de faşizme ve sömürgecilığe karşı biriken güçlü muhalefet potansiyeli hızla pratik mücadeleye düzeyine yükselcektir. Ve böylece, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye Demokratik Devrim mücadelesi bu yolda ve önümüzdeki dönemde yeni bir gelişme ve yükselme evresi yaşayacaktır.

Devrimci harekâtımız, Kürdistan ve Türkiye'de gerçek devrimci mücadele yolunu, pratik mücadele hattını açıkça göstermiştir. Faşizmi ve burjuva düzeni yıkmayı değil, bu düzen altında yaşamayı öngören her türlü reformist, teslimiyetçi, pasifist anlayışı yerlebir etmiş, emperyalizmin ve faşizmin devrimci harekate dayatmış olduğu her türlü tasfiyeci, komplocu ve provakasyon çabalarını yıkmıştır. Türkiye'de faşizme karşı her türlü devrimci ve demokratik mücadele ile Kürdistan'da faşist-sömürgecilığe karşı ulusal kurtuluş mücadelesi devrimci eylemlerimizin gösterdiği doğru yolda yürütülecektir. Artık mücadele etmek isteyen her devrimci ve yurtsever için, hangi yolda yürünmesi, nerede ne yapılması ve nasıl çalışılması gerektiği pratik uygulama ile gösterilmiştir.

Geçen süre içinde yürüttüğümüz mücadele, devrimci pratik çalışma açısından ciddi bir deney olmuş, paha biçilmez pratik dersler ortaya çıkarmıştır. Devrimci çizginin doğru taktiklerle pratik uygulamasının yapılmasında, çalışma tarzımızın geliştirilmesinde, doğru örgüt ve mücadele biçimlerinin belirlenmesi ve pratiğe başarıyla uygulanmasında, çeşitli düzeylerde örgüt sorunlarının çözülmesi ve doğru bir kitle çalışması ile halk kitlelerinin örgütlenmesinin başarılmasında, kısaca tüm pratik-örgütsel çalışmanın geliştirilmesinde koşullara uygun doğru devrimci yol ve yöntemler pratikte kendini göstermiştir. Bu, devrimci mücadele yürütmek isteyen militanlar için son derece önemli bir durumdur. Geçmiş mücadelenin pratik dersleri üzerinde, ortaya çıkan yeni pratiğin derslerini de özümseyen devrimci militanlık, başarılı ve yenilmez devrimciliğe ulaşacaktır.

Onurlu ve haklı bir davanın koşullara uygun pratik savunulması olarak ortaya çıkan devrimci harekâtımız, bütününde başarılı olmuş ve yeni, önemli bir politik ve pratik durum yaratmıştır. Türk sömürgeciliğinin gayri meşruluğu ve halkımızın ulusal kurtuluş davasının haklılığı, böyle bir pratik eylemle, uluslararası ve ulusal düzeyde bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Devrimci çalışmanın ve mücadelenin etkisiyle uyanmaya ve bilinçlenmeye başlayan halk kitleleri, her geçen gün artan sayıda gücüyle mücadeleye atılmakta ve kendi kurtuluş davasına sahip çıkmaktadır. Gelecek bu gelişmelerle belirlenecek ve halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi faşist Türk sömürgeciliğini yerle bir edecektir.

*** Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!**

*** Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!**

15 Kasım 1984

Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) Basın Bürosu

rimci bilimin rehberliğinde savaşarak bütün gerici planları parçalamayı ve zafer kazanmayı mutlaka başaracaktır.

Devrimci direnişi geliştirme harekâtı, sadece faşist-sömürgeciliği sarsmakla kalmamış, onunla birlikte her türden işbirlikçi ve uşağı soğuk terler döker hale getirmiştir. Devrimci mücadele ortamı yaratarak, her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi, reformist, pasifist ve sağ anlayışa ölümcül bir darbe vermiştir. Bunun verdiği can haviyle olacak ki, devrimci eylemlerimiz ardından, daha bunların niteliğini bile öğrenmeden sahte solcu bazı güçler hemen "provakasyondur" diyebilmişlerdir. Kendilerine devrimci ve yurtsever diyen Kürdistan'ın gedikli politikacıları, bazı avukat, yazar ve yanmağa takımı, toplu halde, daha faşist Evren bile açıklama yapmadan, Avrupa'nın

ama şimdi bu yapılamaz. Şimdi, Kürdistan halkı, PKK önderliğinde kendi çıkarlarını görebilmekte ve en azından siyasal tacirliği yerlebir edecek kadar bu çıkarlarını savunabilmektedir. Bu açıdan, Kürdistan halkı ve onun kurtuluş davası üzerine söz söyleyenlerin şimdi dikkatli olmaları gerekiyor. Herkesin ağzından çıkan kulaklarının iyi duyması, ne söyleyip ne yaptığını iyi ölçmesi gerekiyor. Artık bunun zamanı gelmiş ve hatta geçmiş bulunuyor.

Devrimci harekâtımız uluslararası kamuoyunda büyük bir yankı yapmıştır. Dünyanın dört bir yanında ilerici, demokrat insanlık Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden söz etmiş, faşist Türk sömürgeciliğinin gerçek yüzünü daha iyi tanımış, Kürdistan halkının haklı davasını ve bu dava uğruna savaşmakta kararlı oldu-

Sömürgeci Ordudan Silahıyla Fırar Ederek HRK Güçlerine Katılan S. İnanç Anlatıyor:

Hêzên Rizgarîya Kurdistanî birlikerî tarafından 15 Ağustos 1984 tarihinde Erub ve Şemdinli'de gerçekleştirilen direniş eylemleri, bir bütün olarak sarstığı faşist Türk devletinin ordusu üzerinde de büyük etkiler yaratarak, sömürgeci orduyu derinden sarstı. Çok sayıda subay ve askerini öldürülmesi, bazılarının yaralanması ve bazılarının da partizanlarca rehin alınması üzerine tam bir panik ve telaşın egemen olduğu sömürgeci orduda çözümler ve kaçışlar da hızlanmaya başladı.

Yıllardır "vatan, millet, sakarya" edebiyatı ile beyinleri yıkanan ve tüm kamuoyuna "cesaret ve savaş gücü" öve öve bitirilemeyen "kahraman mehmetçik", partizanların karşısında tam bir acizlik içine düşmekten kurtulamadı. Bir çoğu ellerinde silahlarıyla saklanacak yer ararken, yine birçoğu da yükselen direniş mücadelesinden güç alarak sömürgeci ordunun saflarını terketmeye başladı.

Her dönemde ve özellikle de faşist-sömürgeci cuntanın başa gelmesinin ardından, halkımıza karşı eli kanlı bir celtalar güruhu olarak cinayetler işleyen, insanlarımızı, köy meydanlarında ve zindanlarda insanlıkdışı işkenceler uygulayan sömürgeci ordu saflarında bulunan sayısız halk çocuğu, zorla ötek edildikleri bir insanlıkdışı uygulamalarla duydukları nefretle faşist ordunun saflarını terketmenin özlemi içerisindeydi. 15 Ağustos eylemleri bu konuda da bir umut ışığı olmuş, bu özem içerisindeki çok sayıda asker, ya silahlarını alarak partizanlara katılmış, ya da sömürgeci katillerin, partizanlara karşı silah kullanma yolundaki emirlerine uymayı reddetmişlerdir. Nitekim emirlere uymayı reddeden çok

sayıda askerin sömürgeci tarafından öldürüldükleri bildirilmektedir. Ayrıca sömürgeci ordu saflarında büyük çalkantıların olduğu, çok sayıda subayın tutuklandığı, görevlerinden alındığı ya da görev yerlerinin değiştirildiği ve yine askerler arasındaki kaynaşmanın giderek hızlandığı da gelen bilgiler arasındadır.

HRK savaşçıların, sömürgeci ordu saflarındaki askerlere yönelik propaganda ve ajitasyonları ve eylemlerde özellikle subaylara yönelmeleri, amaçlanan etkileri yaratmış, daha şimdiden çok sayıda asker silahlarını alarak sömürgeci ordu saflarını terketmeye başlamıştır. Bu, bir ilk adımdır ve giderek daha geniş kesimleri kapsayacak. Sömürgeci faşistler, zorla askere alarak halkımıza karşı suçlarına ortak ettikleri halk çocuklarını daha fazla amaçlarına hizmet ettiremeyeceklerdir. Tüm halkımız için bir umut ışığı olan devrimci mücadelenin yükselen dalgası, sömürgeci ordu saflarında da etkisine alarak, giderek daha çok askeri, halka yöneltilmiş silahlarını gerçek düşmana, sömürgeci-ler çevirmeye zorlayacaktır. Bu etki Kürdistanlıları olduğu gibi, halkına karşı sorumluluk duyan Türkiyeli askerlerin de önemli bir kesimini saracaktır. Gelişmeler daha şimdiden bu sonucu vermeye başlamıştır.

15 Ağustos eylemleri ardından sömürgeci ordu saflarını terkederek HRK güçlerine katılan çok sayıda askerden biri olan Yüksekova'nın Şewê köyü karakolundan jandarma eri Selahattin İnanç'la yapılan röportajı yayınlıyoruz.

Soru- Kaç yılında askere alındınız, acemi birliğinde nerede bitirdiniz?

Cevap- 6.3.1984'de Van 21. Jandarma er eğitim taburuna geldim ve dört ay aynı yerde kaldım. Acemi eğitimi orada bitirdim.

Soru- Usta er olarak nerede askerlik yaptınız?

Cevap- Van'da acemi eğitimi bitirdikten sonra, 18.7.1984'de usta er olarak Hakkari'nin 3/118. Seyyar Jandarma Tabur Karargah ve Destek Bölüğüne alındım.

Soru- Hakkari'nin neresinde askerlik yaptınız?

Cevap- 10. Seyyar Jandarma Bölüğüne bağlı olan Çukurca'nın Uzundere nahiyesindeki takımda görev yaptık. Orada iki hafta askerlik yaptıktan sonra, yabancı dil olarak Fransızca'yı bildiğim için, Irak'ta tutuklanmam 5 Fransız ve 2 Türk mühendisin tercümanlığı için tekrar Hakkari 3/118. Seyyar Jandarma Tabur Karargahı ve Destek Bölüğüne alındım.

Soru- HRK savaşçıları tarafından Şemdinli'ye eylem düzenlendiğinde siz nerede askerlik yapıyordunuz ve olayı nasıl duyduunuz?

Cevap- Şemdinli olayını ben, yukarıda belirttiğim adreste duyudum. 16.8.1984 Cuma günü, Hakkari Alay Komutanı, tabur ve alayın tüm askerlerini eğitim alanında toplayarak benim de içinde olduğum askerlere hitaben şu konuşmayı yaptı: "Evladlarımız, elinizdeki silahı belinizde taşıyınız diye vermedik, bu silahı Türk düşmanlarını öldürmeniz diye verdik. Zaten sizin de göreviniz bu değil mi? Siz buraya hayvan gibi yiyip, içip, yatmaya gelmediniz. Siz buraya, Türk vatanımızı içerden ve dıştan gelecek tehlikelerden korumak için geldiniz. Siz, vatanınızın ölümünden korkmayan kahraman birer mehmetçisiniz. Ama üzülmek belirtim ki, dün gece 4 terörist Şemdinli taburunu basmış ve 1 asteğmenimiz, 1 assubayımızı, 1 uzman çavuşumuzu ve 1 uzman erimizi öldürmüş. 5 subayımızı da ağır yaralayarak sağ-salım kaçmayı başarmışlardır. Bizim mehmetçik dediğimiz askerlerimiz ise, onların saldırılarını yalnızca seyretmişiz. Hiç biri de bir tek mermi sıklamış, hatta bazıları elindeki silahı alıp saklanmak için delik aramışlar. Siz düşmandan ve silah kullanmaktan korkamıyorsunuz, silahınızı çok iyi kullanmasını bilmelisiniz. Bunun için, bundan sonra her yerde atış eğitimi göreceksiniz" vb. Alay komutanı uzun bir süre daha konuştuğundan sonra, tabur komutanı Yüzbaşı Hamit Kaya ve el jandarma komutanı yüzbaşı ...'da içinde bu-

lundağ yüksek rütbelilerle bir gizli toplantı yaptı. Ayrıca, akşama doğru tüm rütbelilerin katıldığı geniş bir toplantı daha yapıldı.

Soru- Şemdinli olayı hakkında, radyo, televizyon, gazete ve halktan haber ve bilgi alabiliyor muydunuz?

Cevap- Hayır, kesinlikle haber alamıyorduk. Çünkü komutanlar, hangi yoldan olursa olsun, bilgi almamızı hemen yasakladılar. Hatta, askerlerin bir araya gelip olayı tartışmaları da yasaktı. Hemen şunu belirtelim ki, bazı askerler gizlice haber alabiliyorlardı gibi, olay hakkında kendi aralarında da konuşuyorlardı.

Soru- Peki, daha sonra ne oldu?

Cevap- Daha sonra, Partizanları yakalamak ve karakolların savunma gücünü arttırmak için şu taktiklere başvurdular:

1- Eski karakolları yeni güçle takviye etmek;

2- Yeni karakolların stratejik alanlara kurmak;

3- 150 kişilik gezginci komando timleri oluşturmak. Bunun için, Hakkari'nin tüm jandarmasını, ayrıca Ankara, Malatya ve Van'dan getirdikleri tüm indirme ve piyade komandolarını Çukurca, Yüksekova ve Şemdinli alanına sürdüler.

Soru- Siz hangi alanda operasyon yapan birliklere katıldınız?

Cevap- Ben Çukurca alanındaki operasyonlara katıldım. Amacımız; partizanlar hakkında yerel ihbarcılardan bilgi alarak, ya da önceden gelip gittikleri bilinen evlere, köylere ve dağlara baskınlar düzenleyerek ve pusu kurarak partizanları yakalamaktı.

Soru- Hangi köylere baskın düzenlediniz?

Cevap- Sayısını kesinlikle bilemiyorum, ama biz çok köy bastık. Bunlardan hatırlayabildiklerimiz; Teyar köyü (ismi kürtçedir) Kurudere, Pirinçken (bunlar türkçe isimleri) ve ayrıca Yüksekova'nın Sewi ve Bürve (isimleri kürtçedir) köyleridir.

Soru- Halka ne tür baskılar uyguluyordunuz?

Cevap- Özellikle partizanlarla ilişkisi olduğuna ihbar aldığımız köy ve ev ahalisini dövüyorduk rastgele. Daha çok kaba dayak, tekme, tokat, küfür, eziyet çekirme tarzında işkenceler uyguluyorduk.

Soru- Gözlerinizin önünde köylüler dövüldüğünde askerlerin tavri ne oluyordu?

Cevap- Genel olarak, halka baskı yapmak istemiyorlardı. Fakat komutanlarımız emrettiğinde baskı yapmak zorunda kalıyorduk. Bu durum, bizi rahatsız etse de ses

çıkarmıyorduk. Bir köylüye işkence yapıldığında, hepimiz için eke komutanı küfrediyor ve komutanın emriyle dayak atan askeri de kınyorduk. Hatta bazıları gizlice kavgaya ediyor ve bizi komutanı söylememesi için de tehdit ediyorduk. Köylülerin ağlaması ya da incinmelerinde çıkardıkları sesler hep kulaklarımızda çınlıyordu. Komutanlarımızın onları suçsuz yere dövüklerini biliyorduk ve hiç birşey yapamadığımız için de bunalmış düşünüyorduk.

Soru- Peki, dövüldüğünüz köylülerden size partizanlar hakkında hiç bilgi veren oldu mu?

Cevap- Hayır, kesinlikle hiçbir sıradan köylüden sizin hakkınızda bilgi alamadık. Zaten bir çoğu bizi gördüklerinde ya kaçıyor, ya da hemen gözlerimizin önünden kayboluyorlardı. Yakalayıp tokatladıklarımızdan bir çoğu da doğrudürüst türkçe bilmiyorlardı. İster işkence ile, isterse tatlı dille konuşulurmuş iktensin, konuşturulmuyorlardı.

Soru- Bastığınız ya da basmadığınız köylerden komutanlarınıza bilgi veren hiç bir ihbarcı ismi biliyor musunuz?

Cevap- Çukurca'da kaldığımız sürece, Çukurca bölük komutanı Üstteğmen Abdurrahman Keçeci'ye, hangi muhtan oğlu olduğunuzu bilmediğim Yalçın isimli, beyaz bir reno sahibi ile mavi bir reno'su olan Ahmet (bunlar Çukurcalı) isimli biri bilgi veriyorlardı. Ayrıca, Uzundere nahiyesinde oturan Hamdi isimli Bolu'lu bir kişi de ihbarçılık yapıyordu. Bu kişi, Abdurrahman Keçeci tarafından Uzundere'ye yerleştirilmiştir. Görevi, fuhuşu geliştirmek ve ihbarçılık yapmaktır. Bunların dışında başkaları olup olmadığınızı bilemiyoruz.

Soru- Operasyonlar esnasında hareket tarzınız nasıldı?

Cevap- Genellikle gündüz hareket ediyor, arabaların gidemediği yerlere yayan gidiyorduk. Geceleri, tehlikeli görülen yol, köprü, geçit vb. yerlere pusu kurardık. Gece sabaha doğru, baskın düzenleyeceğimiz köyün etrafındaki stratejik noktaları tutuyorduk, günle birlikte çemberi daraltıyorduk. Bazı askerler de tek tek evlerde arama yapıyorlardı.

Soru- Operasyonlarınız nereye kadar devam etti?

Cevap- Çukurca merkezinden başlayarak yolumuz üzerindeki tüm köyleri aradıktan sonra, Yüksekova'nın Sewi köyüne gelip karakol kurduk. (Burası sınır üzeridir.)

Soru- Sınır üzerinde gece gündüz nasıl nöbet tutuyordunuz?

Cevap- Gündüzleri daha çok

ra, ah çekerek, "yalnız hayvanlar mı, kırsı sert basarsa ve hele erken gelirse, biz de kışın açlıktan öleceğiz. Çünkü hiç bir ihtiyacımızı bu yıl karşılayamadık" dedi.

Soru- Şemdinli eylemi, askerler üzerinde ne tür bir etki yaratmıştı?

Cevap- Herşeyden önce, şunu belirtelim ki, hepimiz çok korkuyorduk. Ya sizinle karşılaşırsak ne yapacağımızı hep düşünüyorduk. Kendi aramızda, sizinle (PKK Partizanlarıyla) karşılaştığımızda kendimizi gizleyerek ölümünden kurtarmayı kararlaştırmıştık. Sizin bulunma ihtimalinizin fazla olduğu yerlere gitmekten korkuyorduk. Komutanın emriyle gitmek zorunda bırakıldığımızda ise, çok açıkça ses çıkararak yavaş yavaş yaklaşuyorduk. Ve yine, herhangi bir karşılaşmada, eğer siz bize ateş etmezseniz sizi göremezlikten gelmeyi, eğer çatışma çıkarsa da sizi fazla kızdırmamak için havaya ateş etmeyi kararlaştırmıştık. Tüm askerler, Hakkari'ye geldiklerinden dolayı çok şanssız görüyorlardı kendilerini. Hatta, Hüseyin isimli İzmirli bir asker, Çukurca'ya geldiğimizde; "dağlarda APOCULAR beni öldürecek, ben kendimi burda öldürürüm, bari cenazem aileme gitsin" diyerek intihara kalkıştı. Kendi kendisini yaraladı, ancak ölmeden hastahaneye kaldırıldı.

Şunu da belirtelim ki, aranızda kaldığımız bu kısa sürede sizin sık sık duyduğum "eğer asker bize ateş etmezse, biz de ona ateş etmeyiz. Daha çok subayları, o da kötülerini hedefliyoruz" sözlerini duyuya, bir çok asker size ateş etmez. Hatta bazıları gelip size katılırlar. Askerin en çok korktuğu özellikleriniz, çok iyi atıcı olmanız, birbirinize çok bağlı olmanız ve elinizdeki silahın kalasnikof olması gibi özelliklerdir. Askerler birbirlerini taklirhen sürekli, "oğlum rahat dur, APOCULAR kleşle adam biçiyorlar" diyorlar.

Soru- Ordu içerisinde ne tür çelişkiler var?

Cevap- Askerler, genellikle halk çocuğudurlar, subay ise, genellikle ezen ya da orta tabakalardan geliyor. Sınıflararası çelişkiler çok daha net, gözle görülür biçimde askeriyeye yansıyor. Örneğin; komutan hiç iş yapmaz, arabasını gitmediği yerlere atla gider, asker ise sırtında yüklerle gider. Bu, farklı sınıflardan geldiğimiz gösterdiği gibi, kimlerin hizmetine zorla koşutluğumuzu da açıkça gösteriyor. Rütbeliler arasında da özellikle asteğmenlerle assubaylar (çavuşlar) arasında çelişki vardır. Asteğmenler ordu mensubu olmadıklarından dolayı, askerlere ve halka daha çok yakınlık duymakta ve diğerlerinden uzaklaşmaktadırlar.

Okuma-yazması olmayan Kürt gençler, çok horlanıp dövülürler. Özellikle Şemdinli eylemlerinden sonra bazı Türk askerler ve özellikle de subaylar, Türk askerlere kötü davranmaya başladılar. Çoğu kez suçsuz yere baskı, işkence ve eziyet ediyor, kırıcı, alaya alkış sözler sarfediyorlardı. Kürt askerler, subay ve bazı askerler, Kürt köylülerini dövelerken için eke kızıyor, onlara karşı kin ve nefretleri artıyordu. Ancak hiç birşey yapamıyorlardı. Askerler arasında bazen kavgalar oluyor. Örneğin; biri Kürt, biri Türk iki asker dövüşünce, Kürtler Kürdün, Türklere Türk'ün tarafını tutuyorlar. Kürt askerler, bilimsizce de olsa, Kürt bir örgütün bu eylemleri yapmasına seviniyorlardı. Bazı Türklere de seviniyorlardı. Özellikle de tüm askerler subayların öldürülmesine seviniyorlardı.

29.10.1984

SOLDAKİ TASFİYECİLİK, PKK'YE KARŞI "KUTSAL İTTİFAKLAR" BİR UYARI VE DEVRİMCİ GÖREVLER

FUAT BAWER

12 Eylül faşist askeri darbesinin üzerinden dört yıl aşkın bir zaman geçti. Tezgahtan darbeden bu yana, faşist karşı-devrim, işbirlikçi-teknelci kapitalizmi bunalım içinde yaşatmak amacıyla faşist diktatörlüğü kurumsallaştırmanın yoğun savaşını sürdürüyor. Bunun karşısında Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin sergilediği manzara son derece olumsuz ve vahim bir görünüm arz ediyor. Bugün bu hareket erkenden atlatılmasının yolları ve araçları pek ortada görünmeyen derin bir bunalımın içine sürüklenmiş bulunuyor. Denilebilir ki, ilk şekillenmeye başladığı günlerden bu yana burjuva kuyrukçusu bir rotada seyretmekten bir türlü kendisini kurtaramamış olan bu hareket, günahlarının bütün kefareti tam da şu an ödemek zorundaymış gibi, tüm tarihsel olumsuzluklarının en ağır sonuçlarını adeta günümüzde yaşıyor. Yurt dışında bulunan Türkiye'li bir çok sol grubun kendisini aklısına neredeyse gönüllü bir biçimde tettiği tasfiyecilik hareketi, deyim yerindeyse, faşist karşı-devrimin amaçlarına yakın amaçlarla yola çıkmış ve bu vahim bir tutumla, faşist yönetimin Türkiye zemininde çıplak şiddet yöntemleriyle devrimci hareketin "kökünü kurutma" doğrultusundaki azgınca çabalarına eşlik ediyor. Faşist cuntanın zindanlara doldurduğu devrimci-demokrat tutuklular üzerinde uyguladığı teslim alma ve ihanet zorlama politikası sonucunda, bir kısım grupların lider kadrolarının önemli bir bölümünü çekmek istediği yöreye ıttırmayı başarması, kendi açısından olumlu yansımsı yurtdışında da buluyor. Cezaevlerinde faşist uygulamalar karşısında bu türden bir ekip direnişen vazgeçer, direniş çizgisini "provakasyon çizgisi" olarak damgalar ve hatta cunta şefinin başında yer aldığı koruya katılarak devrimci mücadelelerin geçmişine ve komünizme veransın edenler, yurtdışındaki bazı sol çevrelere de, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin yıllarca yerinde saymasını bütün vebalini Marksizim-Leninizmin üzerine yığıyor. Geçmiş sürecin ve anın bütün olumsuzlukları yargılanarak bunalımdan çıkış yolu aranacağı ve bu amaçla cesur pratik adımlar atılacağı yerde, özünde hiç bir zaman devreye sokulamamış olan Marksizim-Leninizm sanık sandalyesine oturtuluyor. Azgın karşı-devrimci sert baskı yıllarının, "ortalamaşıyla ve bir eğilim olarak rüzgara kapılıp ya bir alışkanlık haline getiren son derece öndüce ve son derece verimsiz Türkiye aydını" (1) meydana getirdiği en rezile türünden örnek ruh hali, davayı inkar, kaçkınlık, teslimiyet ve ihanet eğilimi, abartmaksızın denilebilir ki çok sayıda parçalarla bölünen sol'un bir çok grubunda rahatsızlık gözlemlenebilen bir tablo oluyor. Mevcut durumda sol'un kendini yenileyerek bunalımı atlattırmaya çalışması hayatı bir zorunluluk iken, bunun için en küçük bir çabadan bile ısrarla kaçınılıyor. Devrim unutuluyor, unutturulmaya çalışılıyor ya da geri plana itiliyor. Bunun yerine faşizmin işbirlikçisi burjuva partilerine kuyrukçuluğa soyunuluyor. sözümona onları ilerde kuracakları "sivil toplum" un sonda yer alınması, "sivil toplum" a yeniden dönmek için hesapları yapıyor. Sol içinde esas olarak egemen duruma geçen oportünizm (reformizm ve revizyonizm) devrimci-demokratik hareketle düşünsel, politik ve giderek örgütsel bağlarını koparıyor; tüm sol üyedeğine alarak kendisiyle birlikte çürütmeye çalışıyor. Yaşanan dönem faşist rejime karşı mücadelede birlik ve ittifaklar sorununun öne çıkmasına ve çözümünü ertelenemeye bir görev haline getirmesine rağmen, uyduruk gerekçelerle cepheleşme ve ittifaklar sorununun çözümünün önüne sayısız engeller çıkarılıyor. Daha da kötüsü; bu doğrultuda atılan olumlu adımlar işlemeze hale getirilmek isteniyor. Oluşturulan her türlü birlik provake ediliyor. Kısacası 12 Eylül faşist rejiminin sert rüzgarları, tarihten ders çıkarmakta bir hayli yetersiz olduğu kanıtlayan Türkiye Sosyalist ve Demokratik Hareketinin dibinde birleşmiş olan tarihsel "bütün camırları hayata kaldırıyor". Ve yine Lenin'in deyişiyse, "camur intikamını alıyor".

Genel çerçevesini kısaca çizmeye çalıştığımız sol'un bu olumsuz tablosunu tamamlayan başlıca unsurlardan biri de, sanki bütün köklüklerin kaynağı PKK imiş gibi, azgın bir PKK düşmanlığının yeniden hortlatılması oluyor. Ama bu tamamlayıcı unsurun yeni bir şey olmadığı da bilinen bir gerçektir. Böyle bir politikanın devlet kaynaklı olduğu, 12 Eylül öncesinde de işbasına gelen, bütün TK hükümetlerinin PKK'ye devamlı bir birbiriyle yarıştıkları ve bunu devlete sahip çıkmanın en temel kistaslarından biri saydıkları bugün artık sağır sultan tarafından bile öğrenilmiş bulunuyor. Gerçek bu iken, bu politikanın -PKK düşmanlığının- değişik biçimler altında da olsa sol tarafından hala kullanılması aslında durumu epeyce anlamlı kılıyor ve birazcık düşünen beyinlerde oluşan soru işaretlerinin sayısını biraz daha artırıyor. Henüz gelişmesinin başlangıcında bulunduğu yıllarda, halk adına ortaya çıktık-

larını iddia eden bazı güçlerin Partimize yönelttikleri iftira, kıskırtma, engellemeye provakasyon yöntemleri, günümüzde daha da azgın bir tarzda sahneye konulmak isteniyor. Hem de bu dost-düşman ayırımının son derece belli olduğu, safların iyice berberleştiği, cezaevlerinde, ülke düzeyinde ve yurtdışında yaşanan somut mücadele pratiğinde kimin ne olduğunun bütün çıplaklığı ile açığa çıktığı bir zamana denk düşüyor.

Gelinen aşamada niteliği artık herkes tarafından anlaşılmış olan sömürgeci faşist bir devlet, halkın gerçek temsilcilerine karşı her alanda resmen ilan edilmemiş bir savaş sürdürmesinde asılacak bir şey yoktur. Çünkü emekçi halka ve onun devrimci öncülerine karşı boyutları çizilmemiş korkunç bir saldırı, zulüm ve zorbalığın zincirlerinin boşanması, faşist barbarlığın doğasının bir gereğidir. Hele halkımızın düzene karşı yönelmiş en basit bir muhalefet eylemini bile amansızın boğmaya ve içen ve varlık nede-nini zaten buna dayandırarak faşist bir yönetimin başına türlü davranması asla beklenemez. 12 Eylül faşist askeri darbesinin tezgahtan gerekçelerinden birisi ve en başta geleni de bu değil midir? Sömürgeci-faşist yönetimin, işbirlikçi-teknelci kapitalizmin ömrünü bir müddet daha uzatmak ve Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini biraz daha uzun süreli kılmak için, her türlü devrimci-demokratik muhalefeti -hem de en vahşi yöntemlerle- ezmek isteyeceğini, haklı bir davanın temsilcilerini kendi kendilerine karşı savaştırmaya çalışacağını ve adeta gelenekselleşen sol'un kendi tasfiyesini yeniden gerçekleştirmek için büyük bir çaba harcadığını kim gözlemzlikten gelebilir? Karşı-devrim açısından halkımızın umut ve ölemlerini en sancısız bir biçimde ipe çekmenin yolu bu değil midir? Kendisine karşı savaşçıları düşmanın niteliğini biraz olsun kavrayanlar için, bunlar elbette beklenmedik yöntemler olamaz. Eğer sol'un geçmiş tarihsel deneyimi hakkında birazcık bilgi sahibiyse ve biraz olsun tarihten dersler çıkarabiliyorsa, hiç bir devrimci, sanki hiç kullanılmamış yöntemler ilk defa piyasaya sürülmüş gibi şaşkınlıkla düşemez. Ama yine de insanı hem şaşırtan hem de öfkeliendiren şey, bugün doğrudan faşist Türk devleti tarafından kullanılan bir çok yöntemin, sol içinde yer aldıkları iddia eden kimi gruplar tarafından da gündeme getirilmesi olmasındır. İsrarları üzerinde durulması, teşhir edilmesi ve lanetlenmesi gereken şey budur.

Halkın dostları geçinlenler ve halk adına konuştuklarını iddia eden güçlerin bu tutumlarında ısrar etmeleri ve geçmişte olduğu gibi bugün de faşist sömürgeçliğe karşı mücadelede ileri adımlar atmakta alıkonulması için PKK'ye karşı "kutsal ittifaklar" oluşturmaları ve "yeni haçlı seferleri"ne hazırlanmaları kendilerine izah muhtaçtır. Şurası bir gerçektir ki, burjuva liberal muhalefetin kuyrukçuluğu istenilen için, PKK ile içine girdikleri her ilişki, altından kalkamayacakları kadar ağır "boyunlarına asılması bir değirmen taşı" gibidir. Geleceğin "sivil toplum"nda yer edinemeyenler, meşruiyetlerini halktan değil faşizmin işbirlikçisi partilerden almaya çalışsalar, "sivil toplum" un müstakbel kurucusu burjuva muhalefete yaranmak için PKK'ye karşı düşmanlığı körüklemek zorundadırlar. Yıllardan beri girdikleri devrimcilik savaşında bir türlü başarı sağlayamayanlar ve üstelik sınıfta kalmayı başları unsuru sayanlar, sol'daki tasfiyecilik geleneğinin bozulmaması için -çünkü bu gelenek yıkılırsa yıllardan beri birleşmiş olan bütün suçları açığa çıkacak ve yakalanan halklarımızın elinden kurtarılacakları-, devrimciliği adına devrimciliği geliştiren ya da geliştirmek isteyen güçlere saldırıyorlar. Bu noktada doğru devrimci tutumu ortaya koymanın zorunluluğu da kendisini dayatıyor.

Biz bu yazımızda durumu böyle olan bir sol'un genel hatlarıyla tarihsel ve güncel durumu içinde izahını yapmaya, bunun PKK aleyhtarlığı ile somut bağlantılarını ortaya koymaya çalışacağız.

Türkiye Sol'undaki Tasfiyecilik ve Provakasyon Eğiliminin Tarihsel Kökenleri ve TKP Tasfiyeciliği!

Türkiye Komünist Hareketinin doğuşu, büyük Ekim Devriminin zaferine yakından bağlı olan bir olaydır. Türkiye'de ilk komünist gruplar, Ekim Devriminin dolayısı etkisi altında İstanbul'daki işçi hareketi içinde, işgalle birlikte Türkiye'yi içine düştüğü onur kırıcı durumdaki kurtarmak isteyen milliyetçi aydınlar arasında ve Anadolu'da şekillenmeye başladı. Anadolu'da ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi, bu mücadelede komünistlerin de örgütlü bir biçimde katılmaları ve önderliği ile geçirmeleri zorunluluğunu dayatınca, çeşitli komünist grupların tek bir komünist partisi

inçinde birleştirilmesi ertelenemez bir görev haline geldi. En sonu 10-16 Eylül 1920'de Bakü'da bir araya gelen İstanbul, Anadolu ve devrim Rusya'sındaki komünist grupların temsilcileri, mevcut komünist grupları birleştirerek **Türkiye Komünist Partisi'ni** (TKP) kurdular. Parti kurulduktan hemen sonra, yükselen ulusal kurtuluş hareketinin dışı emperyalizme, içte işe toprak ağalarına ve kompradorlara karşı devrimci-demokratik muhtevasını geliştirebilmek için, bizzat harekete katılma doğrultusundaki çalışmalarını hızlandırdı.

Ama Ekim Devriminin etkisi sadece komünist hareketin gelişimini hızlandırmakla da sınırlı kalmadı. Bu devrimin eskiden "halklar hapishanesi" olarak tanımlanan Çarlık Rusya'sında her türlü bağımlılık ilişkilerine son vermesi, özgür ve eşit ulusların gönüllü birliğinin somut ifadesi olan SSCB'ni kurması, dünyanın bütün ezilen uluslarının güçlü bir üyeliğine yolaçtı. Dolayısıyla Ekim Devriminden çok yakından etkilenen bir hareket de, işgal sürecini yaşayan Türkiye'de gelişmeye başlayan ulusal kurtuluş hareketi oldu. Türk milliyetçileri, ulusal kurtuluş hareketi içinde örgütleme ve merkezi güç oluşturma rollerini özellikle Ekim Devriminin zaferinden aldıkları cesaretle oynadılar. "Eğer Ekim Devrimi etkeni olmasaydı, daha henüz savaşın ortasında Anadolu'da bir ulusal kurtuluş mücadelesi içine girmek mümkün değildi. Anadolu'da köylü hareketlerini ve çete savaşını bastırmak geldiğinde, üzerine aldığı görevi başarılamayacakları, yani padişahlığın ve emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda köylü hareketlerini bastırmayacakları anlaması, ama bu hareketleri burjuvazinin çıkarları doğrultusunda kullanılabileceğini görmesi ve bu işe girişmesi, daha çok kuzeyde Çarlık Rusya'sı yerine yükselen devrim Rusya'sından aldığı cesaretle mümkün oldu" (2)

Kemalist hareket, daha ilk ortaya çıktığı andan itibaren Lenin'in Rusya'sının yakın desteğini almasına rağmen, burjuva sınıf çıkarlarını koruma konusunda son derece hassas ve özel, dev komünistlerden gelebilecek tehlikelere karşı alabildiğince dikkatli davrandı. Komünistlerle ortak bir cephe kurmaktan ve iktidarı paylaşmaktan ısrarla sakındı. Türkiye'de burjuva önderlikli bir demokratik hareketin olmayışı ve işçi sınıfı önderliğindeki demokratik hareketin ise zayıflığı, komprador-burjuvazi, toprak ağaları, orta ve küçük-burjuvazinin çıkarlarını ifade eden bir blok anlamına gelen Kemalizmin, daha başından beri tam bir anti-komünist, azgın bir işçi-köylü düşmanı ve anti-demokratik bir hareket olarak şekillenmesinde rol oynayan etkenler oldu. Genç Türk burjuvazisi hiç beklemediği ve aklından bile geçirmede olduğu bir anda, kendisini Mustafa Kemal'in şahsında kitlelerin aşağıdan yükselen devrimci dalgasının tepesinde oturur durumda buldu. Kemalizmin bu niteliği TKP tarafından hemen hemen hiç dikkate alınmadı. Kemalizmin köklü bir tahlihle dayanan doğru bir siyasal tavır geliştireceği yerde, TKP daha çok Kemalizme ulaşma yolları aramaya yana gitti. Aynı parti, o günün koşullarında görevinin demokratik devrime karşı ve demokrasi güçlerine düşman olan kemalist bloka karşı kendi özgücüne, işçilere ve köylülere dayanarak ve küçük-burjuva demokratlarını yanına çekerek, ulusal kurtuluş tatarlı bir anti-emperyalist ve demokratik devrim doğrultusuna yönelmek olduğunu unuttu. Bu ulaşmak mantığının sonucudur ki, Mustafa Kemal'den alınan yazılı bir güvencesi yeterli bulan Mustafa Suphi ve TKP Merkez Komitesi üyesi öndört devrimci, yine Mustafa Kemal'in yönergesiyle boğdurularak Karadeniz'in sularına bırakıldı. Ama TKP, bundan hiç ders çıkarmadı. Düşüncede olduğu kadar politikada da liberalizmin en küçük bir kırıntısını bile içermeyen Kemalizme yorulmak bilmez bir çabayla sürekli liberalizm cilasını vurdu. Altmış yıl boyunca karşıdakinden hiç bir karşılık beklemezsiniz, karışınca muhatap bile alınmazsınız ve hatta karşıtı böyle bir talepte bile bulunmadığı halde körörsene Kemalizmi destekledi. Günümüzde bile TKP'nin hala kitleleri faşizmin işbirlikçisi bir parti olan SODEP'e oy vermeye çağırması, 1984'ün TKP'sinin 1920'li yılların TKP'si ile tamamlanma özdes olduğunu, aynı ulaşma mantığına sadakatle bağlı kaldığını bir kanıtı değil midir? 12 Eylül darbesi sonrasında eski burjuva kuyrukçusu anlayışında ne denli sebatkar davrandığını kanıtlamak istersene liberalizm atfedtiği bir partiyi desteklemesi, devrimin üstüne sünger çekerek faşizmin işbirlikçisi partilere kuyrukçuluk yapmaya soyunması, eğer anlayışlıysa TKP için gerçekten de utanç verici bir tablodur. Şimdi bu özdeşliğin nerede yattığını barmak gerekir.

Mustafa Suphi ve TKP'nin öteki seçkin kadrolarının kemalistler tarafından oynata getirilerek katledilmeleri, zaten çok genç olan ve bir yığın hastalıklı unsuru bünyesinde barın-

dıran partisi son derece güçsüz düşürdü. Mustafa Kemal de, onbeşlerin topluca imha edilmesi olayındakine benzer yöntemlere başvurarak komünistleri kendisi için bir tehdit unsuru olmanın uzağında tutarken, öte yandan sahte komünist partisi kurduracak kadar ileri gitti. Bununla kendi iktidarına yönelmesi muhtemel bir ilerici muhalefetin yine kendisine bağlı olan örgütlere kanalizasyonunu sağlama, varsa böyle bir muhalefeti açığa çıkarmaya ve denetimi altına almaya çalıştı. Komünizmi, bir inanç sistemi olarak değil de, Türkiye'yi onur kırıcı emperyalizmin açık işgal koşullarından kurtararak bağımsızlığa götürebilecek bir araç olarak değerlendiren TKP'nin yönetici kadrolarının önemli bir bölümü, ulusal devrim tamamlandıktan sonra, kendilerini özüde amaçlarına ulaşmış varsaydılar. İkinci adımı atılmasına, yani demokratik devrim sürecine girilmesine fazla ihtiyaç duymadılar. Bunların büyük çoğunluğu eskiden soven milliyetçi, turancı örgütlerin saflarında yer almışlardı. Bu nedenle Kemalizmin sınırlı sıkıştırılman karşısında, bu partinin kadrolarının çoğunluğu dünyada hemen hemen ilk kez kendilerini gönüllü bir biçimde tasfiye etme geleneğini başlattılar. Komünist Enternasyonal saflarında yer alan komünist partileri içinde, bünyesinde milliyetçiliğin geliştirdiği ilk parti olma onursuzluğu denilebilir ki, TKP'ye nasip oldu.

TKP'nin Komintern'deki temsilcisi olan Şefik Hüsnü Deymer'in verdiği yanlış ve eksik bilgilere rağmen, bu partinin Kemalizme tam bir kuyrukçuluk yapma anlayışı Komintern'in dikkatlerinden kaçmadı. 30 Haziran 1924 tarihinde yapılan Komintern'in Beşinci Kongresinde konuşan Ukrayna delegesi D.Z. Manuilski, TKP'yi şiddetle eleştirerek, "gerçekten proletarya ile burjuvazinin sınıfsal işbirliği yapımlarını savunan aydınkıcı yoldaşlarımızın yanlışları yeni değildir... Eski Avusturya imparatorluğunun Ukraynalı sosyal-demokratlarının ve Avrupa'nın Polonyalı sosyalistlerinin tutumunu hatırlayan herkes, Türk yoldaşlarımızın yanlışının köklerinin İkinci Enternasyonal'ın bütün sosyal-patriyotik (sosyal-soven) ideolojisinde olduğunu anlayacaktır" (3) demektedir. İşte her iki dönem TKP'si arasında kökdeşlik buradadır. Elbette, 1924 yılında bu yana akıd giden yarım yüzyıl aşkın süre içinde birçok şey değişti. Ama Komintern tarafından TKP'ye yakıştırılan sosyal-soven damgası geçerliliğini günümüzde kadar bütünüyle korudu. İkinci Enternasyonal'ın yakasına yapışan lanet, TKP'nin de yakasını bırakmadı. Ve ne yazık ki, TKP, alına sürülen bu kara lekeyi silmek, yakasını bu lanetten kurtarmak için en küçük bir çaba bile harcamadı. Sınıfsal içeriği bir yana bırakılsa bile, Kemalizmin resmi (ve egemen) ideolojisi olduğu bir toplumda, onun sol'dan kuyrukçusu olmakla bir adım daha ileri gidilemeyeceğini bir türlü anlamadı, anlamak da istemedi. Böylelikle 1925'lerde partinin devrimci öğelerden arındırılmasıyla başlayan TKP tasfiyeciliği, ardından Kemalizme tam bir usakça kuyrukçuluğa dönüştü. Partinin giderek işçi sınıfı ile hiç bir organik bağı kalmadı ve tipik bir reformist küçük-burjuva aydınlar kulübü haline geldi.

Sonraları, TKP'nin üst düzeydeki yöneticileri olan Şevket Süreyya Aydemir ve Vedat Nedim Tör gibi unsurların partiden ayrılarak oluşturdukları KADRO ekibi ile resmi TKP yönetimi arasında da özünde ciddi bir ayrılık yoktu. Aralarındaki tek farklılık, Kemalizmin sol temsilcilerinin farklı örgüt biçimleri ile varlığını sürdürmesiydi. Sol Kemalizm, bir yandan TKP içinde, öte yandan KADRO ekibinde temsil edilmekteydi.

Yalnız dikkat edilmesi gereken başka önemli bir nokta daha var: Manuilski'nin ağzından Komünist Enternasyonal 1924 yılında TKP'yi sosyal-soven olarak değerlendiren, onun işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kuyrukçusu haline getirmesi, sınıf işbirlikçiliği somut gerçeğinden yola çıkmaktaydı. Ama TKP'nin tasfiyeciliğinin salt bununla değil, Kürdistan halkının varlığını inkar edilmesi, Kemalizm tarafından geliştirilen ulusal imhaya çok yu-mulması gerçeğiyle de arasında çok sıkı bir ilişki vardır. TKP, Kürdistan'da gelişen direnme hareketlerine karşı katkısız bir sosyal-soven tutum takındı. Halbuki bu parti, eğer Kürdistan'da gelişen ayaklanmaların gerici önderliğini yıkarak, onları halk ayaklanmalarına dönüştürebilse ve bunu Türkiye'de doğru bir çizimde geliştireceği demokratik devrim mücadelesiyle birleştirerek kemalist diktatörlüğe karşı yönetilebilseydi, bu diktatörlüğün yıkılması mümkün olabilirdi. Ama o, Kemalizmin ayaklanmaları bastırmak amacıyla Kürdistan'da giriştiği en insanlık dışı soykırım ve katliamları, "Doğuda hortlatılan irtica"ya karşı "kapitalist uygarlığın savunulması" olarak değerlendirdi. Adeta varanmak istemesine bir anlayışla, Kemalizmin Kürdistan'daki insan kasaplığı faaliyetine destek verdi. Öyle ki, Kemalizm böyle bir destek talebinde

bulunmadığı halde, o, bunu yaptı. Kısacası TKP, kemalist sömürgecilerin Kürdistan'daki her türlü imha eylemine alışık tuttu.

Gerçi 1930'larda Elazığ'da tutuklu bulunan Dr. Hikmet Kuvılcım, Kürdistan sorunu hakkında Türkiye Sosyalist Hareketinin bugün bile ulaşamadığı bir seviyede doğru ve açık bir yaklaşım geliştirdi; Kemalizm ve Kürdistan sorunu konusunda TKP yönetimini zorlamaya çalıştı. Ama Kuvılcım'ın nihaiyet Kuşveti-Sark Mesesi olarak bilinen bu çalışması (tezleri) TKP yönetimi tarafından hasıraltı edildi ve küflü çekmecelerde 'farelerin kemirici eleştirisine terk edildi.' Öyle ki, TKP'nin estirdiği sosyal-sövenizm dalgası karşısında, Hikmet Kuvılcım'ın kendisi bile sağlığında kitabına sahip çıkma cesaretini gösteremedi. Ancak yazarının ölümünden sonradır ki, böyleliyetten varlığı günışığına çıkarılabildi. Peki, bu durum TKP için bir onur vesilesi olabilir mi? Hiç de değil, proletaryayı temsil etmek iddiasında olan parti için, bundan daha da onur kırıcı bir durum düşünülemez. Altmış yıl boyunca Kemalizm karşılıksız destek vererek, Kemalizmin yurtdışı temsilciliğini yapmak, TKP'ye ne kazandırdı? Demokratik halk devrimi yolunda hangi mevzileri sağlamlaştırmasına yolaçtı? İşçi sınıfı ve halk hareketine ne verdi? Azgın bir anti-komünist, korkunç bir işçi-köylü düşmanı ve Kürt halkının kasabı olan bir diktatöre demokratiklik, diktatörlüğüne de demokrasi yaftasını yapıştırmak; bu yüzden de demokrasi sorunu ve ulusal sorunda halklarımızı devrimle kalmaktan alıkoymak; "kitlelerin sabırsızlığını burjuvaziye yardım amacı ile kontrol eden -proleter eylemlerin coşkunluğuna karşı bir çeşit otomatik her görevini yapan" bir "sosyalizm" türüne dört elle sarılmak - en acıması ve en adil yargı gücü olan halklarımızın devrim tarihi, işlediği bir affedilmez suçlardan ötürü TKP'yi mutlaka yargılayacaktır. Ve hiç bir kuvvet, tarihin verdiği bu hükmün icra edilmesinin önüne geçemeyecektir.

Evet, Türkiye'de demokrasi sorunu nasıl çözümlenebilir? Açıkır ki, Türkiye koşullarında demokrasi sorununun çözümü kavuşturulması, en başta Kürdistan sorununun çözümüne bağlıdır. Ama TKP, Kürdistan diye bir ülkenin, bu ülke üzerinde yaşayan halkın gerçekliğini kabul etmediği için, demokrasi sorununa tutarlı yaklaşımı da mümkün olamaz. Yoksa sınırlı da olsa ezilen milliyetlerin egemen sınıfların temsil edilebildiği birinci ve ikinci meşrutiyyət yönetimlerinden çok daha şoven bir konumda bulunan kemalist yönetim taktik "demokratik" olarak adlandırılabilir? İşte TKP taşıdığı komünist sınıfsızlık tam bir işkilişinin olmadığını en açık biçiminde tam da bu noktada ortaya koydu. 1970'li yıllara gelinceye kadar TKP'nin Kürdistan sorunu karşısında izlediği politika, kemalist sömürgecilik politikasıyla ilginç bir paralellik arzetti. Öyle ki, Kemalizm Kürdistan'da ulusal imha için harekete mi geçti? TKP alkış tuttu. Kemalizm, Kürdistan sorununun üzerine beton-layarak artık böyle bir gerçeklikten eser kalmadığını kantlamaya mı çalıştı? Muhalefet-teki gölgesi de iktidarda bulunan aslından aldığı sinyale uyarak, ulusal gerçekliğini bir kalem darbisiyle defterden sildi. Kısacası, TKP Kürdistan sorununa yaklaşımında esas olarak maymuncasına kemalizm soldan taklit etti. Proleter enternasyonalizme sadık kalmak, komünist olmak bir yana, demokrat olmanın ilk adınının gerçek sahibi olamamasıdır. TKP bu durumu izah etmeden değil komünist olmak, demokratiklikten bahsetme hakkını bile kazanamaz. TKP'nin tasfiyeciliği açığa çıkarılmadan Türkiye devrimine yol alınmaz.

TKP tasfiyeciliğini, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi açısından doğrudurğu diğer olumsuz bir sonuç da, SSCB'nin desteğini devrimci-demokratik hareketten kemalistlere kaymasıdır. Sağlanan her türlü desteğe ve yol gösterici eleştirilere rağmen, bu partinin tutarlı bir devrimci çizgiye gelememesi ve Kemalizme alternatif olabilecek bir devrimci-demokratik gelişme ortaya çıkaramaması üzerine, proletarya devriminin bu genç ülkesinde sosyalizmi inşa etme ve yaşıatmanın zorunlu bir dayatması olarak SSCB, kemalist yönetime destek verdi. TKP, başından itibaren Kemalizmin doğru bir tahlilden yola çıkarak, işçi sınıfı, köylülük ve devrimci aydınların bloku etrafında geniş bir ulusal demokratik cephe oluşturabilse ve Anadolu'da kendiliğinden gelişen anti-empyalist halk hareketinin başına geçileseydi, SSCB'nin desteğini daha da yoğunlaştıran bir biçimde bu cepheden yana kayacağı kesindi. Halk hareketi içinde sosyalizmin anavatana güçlü bir sempati de vardı. Bu sempatinin doğru bir önderlikle birleştirilerek maddi bir güce dönüştürülmesinin koşulları mevcuttu. Ama bu gerçekleştirilemedi. Bunun kaynağı da TKP tarafından doğru bir biçimde ortaya konulmak zorundadır. TKP, sosyalist ülkelere dayandığını söyleyerek, "benim suçum yok, ben yalnızca SSCB'nin politikasını hayata geçirdim" diyemez. "Komintern ve SBKP (B) böyle istedikleri için

devrim diye bir sorunun olmadığı, bunun için her zaman Kemalizm'in sol kanadı işlevini yerine getirmenin ötesine geçemediği" iddiasında bulunamaz. Hele kendi suçunu, verdiği yanlış bilgilere rağmen, yine de Kemalizm hakkında doğru tesbitlere ulaşan ve kendisini sınıfsal işbirlikçi savunmakla, Kemalizme kuyrukçuluk yapmakla, sosyal-sövenizm ve Struvecilikle "itham eden" Komintern'in üzerine yikamaz. Ortada bir suçlu varsa ve mutlaka hesap sorulması gerekiyorsa o da TKP'dir.

Yıllar yılı Kürdistan gerçekliğini inkar eden TKP, her ne hikmetse günümüzde Kürdistan'dan bahsedebiliyor. Kürdistan sorununun Türkiye devriminin en temel bir sorunu olduğunu söyleyebiliyor. O zaman sormak gerek: TKP böyle bir tesbite nasıl ulaştı? Yoksa Kürdistan'ı aradan altmış yıl geçtikten sonra mı keşfediyor? Eğer TKP yeni yaklaşımında samimiyse, eğer burada tarihsel bir suçluktan kurtulma çabası varsa, Kürdistan ve Türkiye proletaryası ve halklarına karşı duyması gereken sorumluluğun bir sonucu olarak, bunu dürüst ve samimi bir biçimde açıklaması gerekmiyor mu? Ülkesi ve halkıyla Kürdistan nasıl kurtulur? Kürdistan devriminin hedefleri ve görevleri ne olmalıdır? Esas sorumlusunun TKP olduğu proleter enternasyonalist dayanışmanın zehirlenmesi yerine, halklarımızın gerçek enternasyonalist dayanışması nasıl yaratılır? Halklarımızın özgürlük ve eşitlik temelinde kardeşçe birliği nasıl gerçekleştirilir? TKP bunu neler için yapıyor, hangi olumlu girişimlerde bulunmuş? Yaklaşımını eylemimize destekleyebilecek tek bir olumlu örnek sunabilir mi? Evet, TKP'yi dürüstlüğü davet ediyor ve sorularına cevap vermeye çağırıyor. Bu parti, şu ya da bu güce, şu ya da bu sosyalist ülkeye dayandığını söyleyerek halklarımızı hesap vermekten kaçamaz. Şu ya da bu sosyalist ülkeye ilişkisi, onun halklarımızı karşı işlediği ağır suçları perdeleyen, ayağını orten bir "asma yaprağı" olamaz. Kaldı ki, onun dayandığını iddia ettiği güçlerin de gerçeği daha yakından göreceklere zaman gelmiştir. Aradaki bu engel kalktığı zaman gerçekler daha açık olarak görülecektir.

Sordüğümüz bu sorulara doğru ve tutarlı cevapları içermeyişi için, TKP'nin Kürdistan sorununa yaklaşımında yeni bir şey yoktur. Gündemde olan, yine eski tezler ve politikalar. Tamamen faydacı bir anlayış temelinde geliştirilen bu yaklaşımla, artık bir ceset haline dönüşen bu tezler ve politikalar yeniden canlılık kazandırılmak istenmektedir.

Kürdistan'da proletarya önderlikli ulusal kurtuluş hareketi geliştirdiği zaman TKP ne yaptı? Açıkır ki, bu parti Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin kendi suçlarını ortaya dökmekmesi için, işbirlikçi Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğini, PKK'ye dayatarak onu engellemeye çalıştı. Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğinin ve ilkel milliyetçiliğinin, sömürgeci parlamentoda yer alan bazı ne idüğü belirsiz milletvekillerinin de katılımıyla 1979'da oluşturdukları "Ulusal Demokratik Güçbirliği"ni, ("UDG") PKK'ye karşı destekleyerek, sömürgecilğin azgın saldırılar altında şekillenen Kürdistan devrimciliğini bitirmek istedi. Her türlü düş güce en soysuz türünden işbirlikçilik yapma ruhunun illiklerine dek işlediği bir sınıfın temsilcilerini bazı sosyalist ülkelerin başkentlerinde dolayarak, sözümona bu güçlere meşruluk zeminini kazandırmaya çalışırken, Kürdistan'da ortaya çıkan en büyük özgürlük hareketine "provokasyon hareketi" diyebildi. Aynı anlayışını, 12 Eylül faşist-askeri darbesinin üzerinden uzun bir süre geçtikten sonra 1982'de yeniden tekrarladı.

Bugün de aynı TKP, Kürdistan'daki bir takım naylon örgütleri PKK'ye dayatmak istiyor; Kürdistan'da kendi iddüsülerini yatratmaya, Kürdistan patentli bazı işbirlikçi reformist grupları maaslı memur tutar gibi yanına alarak PKK'yi dizginlemeye çalışıyor. Uluslararası plandaki bazı ilişkilerine dayanarak, PKK'yi kendisine bağlamayı, tradesine egemen olmayı denemek istiyor. Bu tür ucuz yöntemlerle bazı Kürt küçük-burjuva reformist çevrelerini kendi kapıkuşları haline getirmeyi başarması, biraz olsun bu yönü umutlarını arttırıyor! Bu tür iğrenç umutların kaynağında "genelkesel olarak Kürtler işbirlikçiliğe yatkındır" anlayışının izlerini bulabilmek zor bir şey olmasa gerekir.

Kürt hakim sınıflarının bir tarihsel işbirlikçilik ve usaklık geleneklerinin olduğu, ulusal ve insani değerlerimizi beş metelik etmeyen soysuz çıkarları karşılığında işgalci güçlere peşkes çektileri doğrudur. Tarihleri boyunca, halkımızın engin direnişçiliğine karşılık, bu güçler sayısız efendi değiştirmişler; gelene ağam gidene paşam demişlerdir. Öyle ki, bu güçler hemen her zaman kendileri için yaşam kaynağını yabancı egemenlere sıkıca yamamakta ve hatta onların içinde erimekte bulmuşlardır. Kürt küçük-burjuvazisi de bu sınıflardan türemedir, aynı ruhun tapakçısıdır. Kürt küçük-burjuva reformistlerinin, TKP'nin "ilişki kurma" anlayışına kolayca yatmaları da, onların bu işbirlikçi karakterlerinden, ayakta durabilmek için her dönemde dayanabilecekleri kolukt değnekleri aramalarından, enternasyonalizm maskesi altında her türlü kozmopolit ve işbirlikçi anlayışa dört elle sarılmalarından kaynaklanmaktadır. Ama TKP, Kürt hakim sınıfları ve onların geleceğinin devam ettirici güçleri olan küçük-burjuva reformistleri ile Kürdistan proletaryasını birbirine karıştırırken

çok kötü yanılmaktadır. Kürdistan proletaryası her şeyden önce kendisinin ve halkımızın özgüncüye güveniri ve PKK de Kürdistan proletaryasının öncü müfessidi. TKP'nin amacı PKK ile ilişkili kurtmak ise, bunun yolu proletarya enternasyonalizminin ilkelerini tutarlı bir biçimde uygulamasından geçer. Devrimci direnişçi mücadelelerinin yükseltilmesinin önüne engeller dikmekten ve aynı amaçla didinip duran öteki güçlere her türlü desteği sağlamaktan değil. TKP'nin bu anlayışının proletarya enternasyonalizmi ile zerre kadar ilişkisi olamaz.

Burada reformist Kürt küçük-burjuva çevrelerine de bir kaç sözümüz var: Ulusal nihilizm üzerine kurulu ortaçağın kalma en kötü türünden gerici kokuşan ilişkiler tarzı ve anlayışlarla, kendi gerçek kimliğini herkeşe göstermekten başka bir yere varamayacağımız son derece açıktır. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine daha ağır zararlar vermek istemiyorsanız, ortaya çıkışınızdan beri sürekli bir alışkanlık haline getirmiş istediğiniz sakat ilişkiler üretme mantığını terketmelisiniz. Ayakta durabilmek için başkalarının size sunduğu çürük koltuk değneklerine dayanacağınızda, Kürdistan halkının özgüncüye güvenmelisiniz. Kendinize birazcık saygınız varsa kendi gücünüzü güven duymalısınız. Artık halkımızın kendi kurtuluşunu sağlamaya, bağımsızlığını ve özgürlüğünü kazanmaya yetecek gücünün olduğunu kabul etmek zorundasınız. PKK'nin önderlik ettiği geçmiş kısa süreli devrimci ulusal direniş mücadelesi, Kürdistan halkının gücünün nelele kadar olduğunu en dolaysız kanıttır. Yurtdışında oluşturulmuş çalıştığınız bütün tecrit cemherlerine rağmen, yeni dönemde üzerine büyük bir azim ve kararlılıkla yürüten PKK'nin Kürdistan dağlarında ilk direniş kuvvetlerini tutuşturması, düşmanın ve onun her renkten işbirlikçilerinin gelişmesinin önüne çıkardıkları hiç bir engel, halkın özgüncüye güven ilkesi temelinde yükselen devrimci kurtuluş mücadelelerini dizginlemeye yetmeyeceğini ortaya koymuştur. Siz Avrupa kapısını tutarak PKK'yi tam bir kuşatma içine aldığınız inanırken, halkımıza açılan Kürdistan kapısının açık olduğunu unuttunuz. Devrimciler bu kapının kapatılmasına asla izin vermediler, yığınlarla bağlarını koparmadılar. Onlar, "kendilerini doğuran, emziren ve yetiştiren analarıyla, yığınlarla bağlarını korudukları için gücündürler. Ve, analarıyla, halkla bağlarını korudukları sürece, yenilmez olarak kalmak için her olanağa sahiptirler"(4) Bunu hiç bir zaman aklınızdan çıkarmayın!

1960-1970 Dönemi: İcazetli Sol ve Tasfiyecilik!

1950'lerden başlayarak, emperyalizme bağışıklık içinde ekonomik ve siyasal alanlarda etkisini sınırsız bir biçimde geliştiren ticaret burjuvazisi ve toprak ağaları ittifakına karşı öteki burjuva kesimlerin bir tepkisi olarak ortaya çıkan 27 Mayıs Hareketinin sonuçlarındaki en çok işbirlikçi sanayi burjuvazisi yararlandı; ama aynı hareket, orta ve küçük-burjuvazinin de sınırlı bazı kazanımlar elde etmelerini sağladı. Kemalist diktatörlüğün faşist bir diktatörlük biçimine dönüşme süreci hızlanırsa ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidardaki etkinliği artınca, güçleri önemli ölçüde zayıflayan orta sınıflar da sol'a doğru kaymaya ve küçük-burjuva demokratlığı gelişmeye başladı. Özellikle 1965'ten sonra işbirlikçi-tekelci burjuvazinin gerici uygulamalarına karşı köylülük, işçi sınıfının ve aydın gençliğin muhalefetine bir yükselme görüldü. Bu toplumsal kesimlerin sınıfsal çıkarlarını dile getirmeye çalışan ideolojik-politik eğilimler oluştu ve bu eğilimlerin ağır baskı ortamına yönelik eleştirileri de yükselmeye başladı. Ama bu eleştiriler, işçi sınıfı ve köylülüğün öç mücadelelerinin eseri olmayan ve daha çok devlet içindeki bazı orta ve küçük-burjuva kesimlerin çıkarlarını korumaya yönelik çizil demokratik ilke ve kurumlara dayanarak geliştirilmekteydi. Böyle bir ortamda sosyalistler de bunları kendilerine dayanarak yaparak demokrasi savaşını yürütmek istiyorlardı. Başlangıçta legal olarak gerçekleştirilen bu çıkış, daha sonraları doğru devrimci temellere kavuşturulamadı. Mevcut rejime yöneltilen eleştiriler reformculuğu aşarak devrimciliğe ulaşamadı. Bilimsel sosyalizm küçük-burjuva sosyalizminin yerine geçirilemedi. Burjuva yasallığının dar çerçevesi içinde sıkışık kalmak, bu çerçevenin dışına çıkmamak adeta bir tabu olarak benimsendi. Reformist strateji ve taktikler yerine devrimci strateji ve taktikler gündeme getirilemedi. Kısacası, sosyalistler, kendilerine düşen görevleri yerine getirmenin bir hayli uzığında kaldılar.

1960'lı yılların ortalarından itibaren, sosyalizm adına hareket eden güçler de içinde olmak üzere, ağırlıklı olarak Türkiye İşçi Partisi (TİP) tarafından temsil edilen bu süreçte öne çıkanlar demokrasi hareketinin programı, tam anlamıyla reformist bir küçük-burjuva program oldu. Devrimci Marksizm-Leninizm teorisini, siyasal programı, stratejisi ve taktikleri ile demokrasi hareketi içinde etkinliğini hissettirmeyi başaramadı. "Burjuva demokratik hakların kullanma" ve "Türkiye'de burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletme" adı altında, yaşama gücünü 27 Mayıs Anayasasının tanıdığı geçici bir takım haklarda bulan icazetli sol,

böylelikle kendi kendisini bir kez daha tasfiye etti. Türkiye Solunun tarihten ders çıkarmama becerisini tekrarlayan icazetli sol, demokratik hareketin stratejik müfettihi olarak CHP'yi gördü. Geniş devrimci-demokratik muhalefet potansiyelini sosyal-demokrat olarak nitelendirdiği bu partinin potansiyeni eritti.

Halbuki, aynı dönemde Küba ve Vietnam gibi yeni-sömürge ülkelerde proletarya önderliğinde geliştirilen demokratik halk devrimleri zafere götürülmüş ve halk demokratik kurulumları. Bu devrimlerin sonucunda yeni-sömürge ülkelerdeki devrimlere ilişkin zengin bir mücadele deneyimi ortaya çıkmıştı. Ama icazetli sol, bu örneklerden olumlu dersler çıkarmayı ve onların çizdikleri yolu daha ilerlemeyi aklına getirmemi. Dünyanın bir çok ülkesinde yeni-sömürgecilik sistemine karşı başarılı halk savaşlarının yükselmekte olduğu böyle bir dönemde, Türkiye'de sözümona iktidarı fethetmenin temel aracı olarak parlamento, temel mücadele biçimi olarak da seçim kavgaları gösterildi.

Aynı dönemde Kürdistan sorununa yaklaşım biçiminde de TKP'nin bakış açısının üzerine çıkılamadı. T-KDP ve DDKO gibi Kürt feodal-kompradorların ve onlardan kaynaklanan gençliğin kuruluşlarının da etkisiyle, "Doğu'da jandarma baskısına son" çağlarını yapıldıysa da, bundan daha ileriye gidilemedi. Sosyal-sövenizmi aşarak Kürdistan sorununu ortaya çıkarmak ve Türkiye devrimci-demokratik hareketinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi gibi güçlü bir müfettihi görmek yerine, burjuvazinin sorunu bitirme ve külleme çabaları olduğu gibi kabul edildi. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi ile Kürdistan sorununa yaklaşım biçimine ilişkin ufak telek görüş ayrılıkları kabataslak şu şekilde dile getirilmekteydi: "Doğu'da geliştirdiğiniz kapitalizm, açtığınız kültür kurumları Kürtleri zaten Türkiye sürecine sokmuş. Siz istesiniz de istemezsiniz de sürecin bu yönde işleyeceği açıktır. Siz ise, jandarmacı düşüncüye başvurmakla, esas olarak kendiliğinden kaynaşma, bütünleşme yönünde işleyen süreci kesintiye uğratıyorsunuz. Biz de Kürtlerin Türkiye sürecinden yavaş yavaş, ama sizin uyguladığınız yöntemlerle değil, daha demokratik yöntemlerle" Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin Kürdistan sorunu konusundaki anlayışı da (!) tamatına böyleydi.

1970'lere doğru gelindiğinde işbirlikçi-tekelci burjuvazi sert bazı yönelimleri gündeme getirerek açık faşist diktatörlüğe yönelirken, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi içinde küçük-burjuva reformist eğilim ile devrimci sosyalist eğilim arasındaki ayrışma da hızlandı. Türkiye'de demokrasi savaşının ancak proletarya partisi önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde ve halk savaşы yöntemleriyle geliştirilebileceği kavranmaya başlandı. Buna paralel bir biçimde reformist küçük-burjuva eğilimin bütün engellemelerine rağmen, sürekli olgunlaşan objektif koşulların da bir dayatması olarak, yaygın kitle hareketleri, işçi sınıfının grev, işgal, yürüyüş vb. türünden eylemleri, köylü nitingleri ve devrimci gençliğin boykot, işgal, yürüyüş türünden eylemleriyle süren gençlik hareketi önemli boyutlar kazandı. Ama devrimci sosyalist eğilim, henüz yeterince maddi bir güce dönüştürmeden, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin tezgahladığı 12 Mart faşist-askeri darbisiyle ağır yaralar aldı. Devrimci eğilimin önderleri, 12 Mart faşist rejimi tarafından katledildi.

"1970'lerin başında Türkiye'de gelişen devrimci eğilim içinde THKP-C Hareketini ve Mahir Çayan'ın devrimci çalışmaları anmak gerekir. Mahir Çayan'ın teorik ve pratik çalışmalarında, doğru bir çağ anlayışını, Marksizm-Leninizmin ilkelerini sistematik bir kavrayışını, Türkiye'de proletaryanın öncü müfessidini yaratılmasını ve bunun önderliğinde demokratik halk devriminin gerçekleştirilmesinin samimi, sorumlu ve ilkel yaklaşımını bulmak mümkündür. Ancak Mahir Çayan da, TİP reformizmine ve MDD çizgisini savunan eğilimlerin oportünizmine karşı yürüttüğü mücadelede belli doğru yaklaşımlar ortaya çıkarmışsa da onların etkisinden tamamen kurtulamaz, yukarıda belirttiğimiz hata ve eksiklikleri aşamamış, yeterli bir anlayış ortaya çıkaramamış ve bunların sonucunda hareketi ezilmeden kurtarmamıştır. Yine bu dönemde devrimci bir gençlik grubu olarak ortaya çıkan THKO ile, devrimci bir köylü hareketi olarak ortaya çıkan TKP/ML de burjuvazinin faşist saldırılarına karşı direnmelerine rağmen, teorik ve pratik anlamda çeşitli hata ve eksiklikleri nedeniyle yenilmekten kurtulamazlardı. Ve böylece, 1971-72 yıllarında, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi devrimci ve reformist kanatlarıyla birlikte ezilmiştirler."(5)

Soylu bir biçimde direnmesinin rağmen, devrimci eğilimin yeniliye uğramasının bir çok nedeni vardı. Her şeyden önce, bu eğilim doğru bazı görüşler geliştirmesine karşılık, güçlü bir proletarya partisi yaratmadı. Bunun için yeterli bir teorik çerçeve çizemedi; bir siyasal program formüle edemedi. Yeterli bir stratejik anlayış geliştiremedi; doğruya epeyce yaklaşan anlayışını da yeterli ve doğru devrimci taktiklerle hayata geçiremedi. En önemlisi de Kemalizm doğru değerlendiremedi, Türkiye'de faşizmin geliş tarzı (Kemalizmin faşizme dönüşmesi) yeterince kavranmadı.

Baştarafı 10. sayfa

ULUSAL DİRENİŞ GECESİ MÜCADELENİN GÜCÜNÜ BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ

metçik" efsanesi yerle bir olmuştur. Cumhurbaşkanı'dan ordu komutanlarına, başbakan'dan bakanlara ve parti başkanlarına kadar sömürgeci burjuvazi ve ordunun tüm sözcüleri pespeş Kürdistan'a gelip açığa çıkan bu çürümüşlüklerini gizlemeye çalışmışlar, halka gözdağı vermek istemişler, çeteleri oluşturmakla kalmışlar, olmadık iddialar ileri sürmüşler ve hatta kendi kontr-gerilla gruplarına katliam yaptırıp devrimcilerin üzerine yüklemeye çalışmışlardır. Ama sonuç nedir? Tüm bu yaptıkları ve sözlerine artık kimler kulak kabartmaktadır. Tabii ki halk değil. Halk kitleleri dostu ve düşmanını artık çok iyi tanımaktadır. Bu nedenle dir ki hiçbir alçakça iddia ve karalama onları PKK etrafında daha fazla kenetlenmekten alıkoymamaktadır.

Öyleyse şu bizim zavallılara da ne oluyor? Küçük-burjuva reformistleri, PKK hakkında söyledikleri her söz ve yönelttikleri her saldırıya daha da sefilleşmiyorlar mı? Bir türlü inanmak istemedikleri gerçeği, biz kendilerine bir kez daha hatırlatalım. PKK kitleselleşmiş bir Harektir. PKK'nin ideolojik-politik çizgisi artık kitlelerin elinde bir savaş ve kurtuluş yoludur. Kendisini dayatan bu gerçek artık hiç kimse tarafından inkar edilemez. Ve bu, gerek Kürdistan ve gerekse Kürdistanlı emekçilerin bulunduğu alanlarda değişmez bir gerçektir. PKK'ye karşı ittifaklar halinde cihad açmış bulunan bir çok güç şimdi kendilerine sormalıdır! Provokasyonu meşru göstermek ve devrim çizgisinin tasfiyesi için ortak bir şekilde bu kadar yoğun bir faaliyet yürüttükleri ve Avrupalı bazı dostları da arkaalarında olduğu halde, nasıl olup da PKK tek başına en az onların toplamı kadar bir kitleyi 12 Eylül protestosunda miting

alanlarında yürütmüş, binlerce insan hep bir ağızdan direniş sloganları atmış, önderliğe ve şehitlere sahip çıkması ve nasıl olup da bu güçler, 15 Ağustos eylemlerine "provokasyon"dur diye gözden düşürmeye çalıştıkları halde 1 Aralık günü akın akın insan, **Ulusal Direniş Gecesi**ne koşmuş ve direniş sloganlarıyla PKK'ye ve eylemlere sahip çıkıp, teslimiyeti öneren her türlü yolu lanetlemiştir. Bunun bir izahı olsa gerek. Oysa PKK, halka hiç de güçlerle döşeli bir yol vaatmedi, direniş yolunun acı ve işkencelerle döşeli olduğunu açıkça söyledi. Halka kurtuluş için kendi gücüne dayanmasını, gerektiğinde boğazından keserek mücadeleye katkısı bulunmasını, buna mecbur olduğunu söyledi. Fedakarlık, fedakarlık daha çok fedakarlık çağrılarında başka, hiç de mutlu olma vaatmedi. Analar ve babalardan evlatlarını devrim için yetiştirmelerini, gençlerden hayatlarını en filiz çağında halkın çıkarları için gerekirse ölüme hazırlanmalarını istedi. Yaşlılardan çocuklara varıncaya kadar herkese devrim için, ulusal direniş için yaşama, bu uğurda her türlü acıya katlanma çağrısı yaptı. Ve PKK, kendi başlıksızlığı için savaşan bir halk konumuna ulaştığımız oranda yaşam hakkımızın olacağını, ancak böylesi bir yaşamın onurlu bir yaşam olduğunu söyledi. Köleliğin ve uşaklığın kabul edilmez bir onursuzluk ve namussuzluk olduğunu her fırsatta haykırdı. Ve halka onurlu bir yaşam için savaş çağrısı yaptı.

Şimdi, küçük-burjuvazinin satılmış ağızlarının iddiaları kaç para eder? Kitleler bu çağrıya gereken cevabı vermişlerdir. **Ulusal Direniş Gecesi**nde, "Yaşasın Ulusal Direniş Mücadelemiz", "Yaşasın PKK", "Biji Serok APO"

sloganlarını haykırarak, 15 Ağustos'un çağrısına cevap vermek üzere koşan yurtsever emekçilerdir. Ama bazıların iddialarına göre ise, ya birer "terörist" ya da hayattan umutlarını kesmiş birer "deli" veya "ruh hastası." Evet, halkımız kendisi için mücadele etmeye kalktığında işte böyle tanımlanmaktadır.

15 Ağustos devrimci atılımı ardından Avrupa'da gerçekleştirilen en büyük eylem olan **Ulusal Direniş Gecesi**, sadece PKK'nin kitleselleşmesinin ve sol adına hareket eden diğer güçlerin şahsında tasfiyeciliğin yenilgisinin kanıtlanması anlamında da değil, uluslararası planda da önemli bir zemin olmuştur. Her şeyden önce geceye farklı farklı amaçlarla da olsa gelen bir çok Alman demokrat ve ilerici, PKK hakkındaki iddiaları burada bir kez daha değerlendirme olanağı bulmuş ve gece sonrasında böylesine bir kitle temeli olan ve halkla kaynaşmış bir Hareketin, "terörist" gösterilme çabalarına karşı öfkelerini dile getirmekten kendilerini alamamışlardır. PKK'ye karşı saldırılar, bir halka karşı hakaret ve siyasal bir rezalet olarak değerlendirilmiş ve bir çoğu bundan böyle gereken tavırların alınmasını açıkta belirtme ihtiyacını duymuşlardır. Bu elbette ki sıradan bir olay değildir. 1 Aralık eyleminin beklenen doğal bir sonucudur.

1 Aralık **Ulusal Direniş Gecesi** eylemi, aynı zamanda uluslararası bir konferans niteliğini almıştır. Latin Amerika'dan, Ortadoğu'ya kadar sosyal ve ulusal devrim mücadelelerinin ortak sorunları dile getirilmiş ve halklarımız arasındaki dayanışma en güzel ifadesini bulmuştur. Sosyal-demokrasinin devrim hareketlerini tasfiye çabaları ve bu amaçla dayattığı çözüm önerileri nefretle anılmış ve halk-

larımıza dayanışma temelinde bu oyunların boşa çıkarılması çağrısı yapılmıştır. Ülkelerimizde devrimin boğazlanmasına ortak olmaya çalışan ve kendi varlıklarını böyle bir uşaklıkta gören küçük-burjuva reformizmi teşhir edilerek, emperyalizm, sömürgecilik ve siyonizmin azgın saldırıları ve ağır sömürdür kurtuluşun tek yolu olarak devrim çizgisi gösterilmiştir. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine açık desteğin ifade edildiği ve halkımızın da dünya halklarına kardeşlik duygularının yankılandığı gece, emperyalizme, sömürgecilğe, siyonizme ve faşizme karşı savaş kürsüsü haline gelmiştir. Şüphesiz ki bu, gerçek anlamı mutlaka verilmesi gereken ve ardından daha güçlü dayanışmayı zorlayan bir platformdur. Bunun salt Avrupa'da yaşanan bir olay olmayıp, devrim hareketlerimizin ulaştığı aşamanın bir dayatması ve ürünü olduğunu da hemen belirtelim.

Ama yine hemen hatırlatmak gerekir. Daha dün hallumuz "bizi kimse tanımıyor, adı-sanı bilinmeyen bir ülkenin mücadelesini kim destekler" diyenler, mücadeleye destek çağrılarının bizzat mücadelelin yükselmesi olduğunu, bir halkın kendi hakkına sahip çıktığı ve bunun uğruna savaştığı oranda dünya halkları ve ilerici güçlerden de gerekli desteği bulacağını artık anlamak, görmek zorundadır. Dünya gerçekleri de göstermektedir ki, halklar arasındaki dayanışma yalnızca mücadele içinde anlam bulabilir. Bunun dışında feryadlar kormamanın, sağa sola ağlayıp-yakarmanın uşaklık dışında hiç bir anlamı ve kazandıracağı hiç bir şey yoktur. Ortadoğu ve Latin Amerika'nın savaşan halkları arasında sağlanan bu dayanışma örnekleri, inanıyoruz ki Leninist enternasyo-

nalizmin canlı örneklerini militan dayanışma pratikleriyle gösterecek ve günümüz dünyasının en çok ihtiyaç duyduğu böyle bir dayanışmanın gerçekleşmesi bir çok sorunun çözümüne de beraberinde getirecektir.

PKK'nin uluslararası alanda tanıtılmasında ve en başta da Avrupa'daki emekçi kitlelerin kendi güçlerini kavramalarında önemli bir zemin olan 1 Aralık eylemi, gelişen mücadelenin güçlü siyasal etkilerini gösterirken, aynı zamanda bu alandaki emekçi kitlelerin mevcut ilgilerinin bile toparlanmasında ne kadar yetersiz kaldığımızı da ortaya koymuştur. Reformist küçük-burjuvarın ve bazı Türkiye "sol" güçlerin kitlelerin geceye katılımlı engellemek için yoğun bir biçimde sürdürdükleri "alay çıkacak, bomba patlayacak, ailelerini götürmeyin, geceye gitmeyin vb." biçimindeki çirkin propagandalarına rağmen gösterilen ilgi ve katılım, hiç bir aleyhte propagandanın bir sonuç yaratamayacağı gösteren ve bu propagandaların sahiplerine vurulan bir şamar olmuş, ama devrimciler de mevcut sempati ağını bile tanımda ne kadar yetersiz kaldıklarını da hatırlatmıştır. Bunun bütün açıklığıyla görülmesi ve gelişen mücadelenin siyasal etkilerinin toparlanıp-örgütlenirilmesi gerekmektedir. Bu görev de düşülecek en küçük bir ihmali ya da gevşeklik, başta halka ve aynı zamanda da Partiyeye karşı sorumlulukların yerine getirilmemesi anlamında ağır bir suç olacaktır. Sorumlu devrimcilerin ve yurtseverlerin bu gerçekten hareketle, Ulusal Direniş Mücadelemizin ihtiyaçlarına göre gereken çabayı göstermeleri ve her türlü saldırıyı örgüt gücüyle karşılamaya hazırlanmaları artık ertelenemez bir görevdir.

arasında mutlaka bir sınır çizgisi vardır ve günümüzde bu sınır çizgisi tarif edilemeyecek boyutlarda derinleşmiş ve kalınlaşmıştır. Kürt halkı açısından bu ayrılık bugün sömürgecilğe karşı muazzam bir savaşım ifadesini bulmaktadır.

Savaşım dedik. Kürdistan'da bugün verilen savaşım koşullarına öyle bir anda gelinmez. Eğer bugün PKK önderliğinde Kürdistan halkı, Türk sömürgeciliğine karşı destanlar yaratacak bir mücadele ve direniş geliştiriyorsa, bu, büyük bir yurtsever-devrimci bilincin yaratılması, güçlü bir örgütün -PKK'nin- inşası edilmesi, muazzam çaba, fedakarlık, cesaret ve direnişlerin gösterilmesi ve yüzlerce şehidin kanının dökülmesi ile mümkün olmuştur.

Bu kadar korkutulmuş ve pasifize edilmiş bir toplumda, nasıl oluyor da böyle güçlü bir hareket ve mücadele oluşabiliyor diye düşünülebilir. Biz de diyoruz ki, bu sorunun cevabı PKK ideolojisi ve direnişçi ruhunda aranmalıdır. Eğer, PKK'nin proleter bir ideolojisi ve direnişçi ruhu olmasaydı, gerçekten de Kürdistan koşullarında güçlü bir hareket ve mücadele bahsedilemezdi. Bunun örnekleri hepimize görüldü. Proleter bir ideolojisi sahip olmayan, devrimci bir politika izlemeyen ve devrimci-direnişçi ruhanı yoksun olan reformist-teslimiyetçi küçük-burjuva yapılanların devrimci mücadeleyi geliştirmedi. Onlar, aksine, kaçınıklıkları, korkaklıkları ve teslimiyetçilikleri ile ün saldılar. Devrimci hareketin gelişmesini engellemek için çaba yürüttüler. Ülke zemininde zorluklarla yüzyüze gelir gelmez de büyük bir keşmekeş ve moral bozukluğu içerisinde kendilerini zor bela Avrupa sosyal-demokrasisinin kucakına attılar.

Baştarafı 6. sayfa

DÜN BİZ KORKARDIK JANDARMADAN...

"Mezara gömülüp üzeri betonlanmış", pasifize edilmiş ve bilincsiz örgütsüz, öndersiz bir toplumu diriltmek, yeniden yaşama kavuşturmak, sanıldığından da zor ve riskli bir olaydır. İşte Kürdistan'da bu zor ve riskli, ama aynı zamanda da kutsal ve tarihi olayı gerçekleştiren PKK'dir.

PKK, yarattığı ideolojisi ve politikası ve verdiği direnişçi mücadelesiyle her türlü acımasız zorluğa göğüs gererek, yüzlerce eşsiz insanın şehit vererek, akılları durduracak oyunları, entrikaları ve provokasyonları boşa çıkararak Kürdistan toplumunu yeniden diriltmiştir. Ve artık açılan bu yolda zafere doğru emin adımlarla ve korkusuzca yürünmektedir.

Korkusuzca diyoruz; çünkü kurtuluş mücadelemizin geldiği bu seviyeden sonra korkmanın artık hiçbir anlamı yoktur. Devrimci ulusal kurtuluşçu ideoloji yaratılmadan, PKK gibi, çekilken ve barışmış bir örgüt oluşturulmadan ve Kürdistan dağlarında partizanların ellerindeki silah mekanizmaları zılgıtı çeker gibi şakırdamadan önce, toplumumuzun geleceğinden umutsuzluk duyması ve korkması bir ölçüde hoş görülebilir. Annelerimizin bizleri jandarma korkusuyla uyutmaları bir ölçüde doğal karşılanabilir. Ancak, yukarıda da değindiğimiz gibi, gelinen bu aşamadan sonra halkımız açısından korkmanın hiçbir anlamı kalmamıştır. Aksine, bundan sonra Kürdistan'da her kim ki korkuyorom derse, onun tavrından şüphe etmek gereklidir. Zaman zaman duyuyor ve karşılaşıyoruz ki hala bazı insanların kendilerini anlamsız bir korkunun esaretinden kurtaramamıştır. Bu ko-

nuya biraz değinmekte yarar var.

Biz sömürge bir halkız ve dışman -faşist Türk sömürgecileri- bizi halk ve ulus olarak imha etmek istiyor. Sınıfsal ve ulusal tüm haklarımız elimizden alınmıştır. Ülkemizde insanca yaşamın olanağı bırakılmamıştır. Yani, gerek halkımızın ve gerekse dünya halklarının üzerine titredigi, insanı insan yapan tüm değerler elimizden alınmıştır. İnsan namusluysen insandır; insan şerefliysen insandır; insan emeğine sahipken ve rahat bir yaşam sürdürürken insandır; insan duygu ve düşüncelerini özgür bir biçimde dile getiren insandır. Bunlarsız bir insana ancak, "insanlıktan çıkarılmıştır" denilebilir.

Şimdi bakalım faşist Türk sömürgecilerinin icraatlarına. Birincisi; insanın, başta vatani ve toprak olmak üzere, sahip olduğu her şey onun namusudur. Faşist Türk sömürgecileri bugün vatanımızı, toprağımızı ve sahip olduğumuz her şeyimizi elimizden almıştır. Tüm değerlerimiz adice el uzatmaktadır. Hatta, halkımızın üzerine titredigi, onun için gözüni kırıp kırmadan ölüme gittiği eşine de saygısızlık etmekten çekinmemektedir. Analarımızı, bacılarımızı, eşlerimizi tutuklamakta, işkence etmekte, onurlarıyla oynamaktadır. İkincisi; bir toplum veya bireylerinin halk olarak varlıkları, dilleri, kültürleri, ulusal ve sınıfsal değer yargıları, onların şerefleri, yani başlarını dik tutmalarını sağlayan onurlarıdır. Faşist Türk sömürgecileri, halk olarak, Kürt olarak varlığımızı inkar etmiş, dilimizle okuyup yazmayı, konuşmayı yasaklamış, kültürümüzü geliştirmeyi önlemiş, gelenek ve göreneklerimiz yasakla-

mış, çarpıtmış ve yozlaştırmıştır. Üçüncüsü; faşist Türk sömürgecileri ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını talan etmekte, bizi köle gibi çalıştırmakta ve bunlarla da yetinmeyerek, elimizde-avucumuzda ne varsa zamlarla, "vakıflara yardım" yoluyla, ruşvet, şantaj ve gaspla alıp götürmektedir. Bunun bir sonucu olarak, bizi açlık karşı karşıya getirmiş, bizi bir parça kurak ekmeğe muhtaç etmiştir. Dördüncüsü; bugün ülkemizde dürüst hiçbir insan duygu ve düşüncelerini serbestçe açıklama hakkına sahip değildir. Adeta ağızlarına kilit vurulmak istenmektedir.

Evet, o halde namusu, şerefi ve özgürce yaşama hakkı elinden alınmış ve insanlık-dışı kölece bir yaşama mahkum edilmiş bir halkın bireyleri için korksunlar, neyi kaybetmekten korksunlar? Korku, vatanımızı kurtarır mı? Korku, dilimizle serbestçe konuşmamızı, açıkça "Kürdüz, biz de bir halkız" dememizi sağlar mı? Korku, anamız, bacımız, eşimizi faşist Türk ordusunun elinden kurtarır mı? Korku, jandarmamızın köylerimiz basmasını, bizleri dayaktan geçirmesini, hayvanlarımızı katletmesini önler mi? Ve yine korku, bizi işkenceden, yoksulluktan, ezilmekten kurtarır mı? Hayır, hayır, korku bunların hiçbirisini sağlaya-

maz. O halde korkmak niye? Oysa, elimizden alınmış kutsal değerlerimize yeniden sahip olabilmek, halk olarak bize yapılan haksızlıkların hesabını sormak için mücadele ve kurtuluş yolumuzu aydınlatan bilinci yaratılmış, birlikte, örgütlü ve sağlam vurabilmek için önderimiz, Partimiz PKK oluşturulmuş, silahlı gücümüz HRK (HÊZÊN RÎZ-GARÎYA KURDÎSTAN) kurulmuştur. Bundan sonra her Kürdistanlıya düşen görev, yaratılan bilinci özümsemek, önderi PKK'yi izlemek, silahlı direniş gücü HRK'yi desteklemek ve ona katılmak. Ulusal Kurtuluş Cephesinin yaratılması, ulusal birliğimizin sağlanması için aktif olarak çalışmaktır. Halk olarak ve bu halkın bireyleri olarak, kurtuluşumuzun ve insanca yaşamamızın tek yolu budur. Kölelik zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur ama, bu mücadelenin sonunda kazanacağımız bir ülkemiz, namus ve şerefimiz ve insanca bir yaşamımız vardır.

Dün biz korkardık jandarmadan. Ama bugün faşist Türk ordusu partizanlarımızın, savaşçılarımızın önünden, farenin kedisinden kaçtığı gibi kaçmaktadır. Suçlu suçlusu yakalanmıştır. Onun için de dağlarımızdan, taşlanımızdan ve ağaçlarımızdan dahlı korkmaktadır. Faşist Türk sömürgecilerinin tüm benliğini korku sarmıştır. Bu korku onları ölüme götürürken, halkımız ise, mutlaka bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşacaktır.

***YAŞASIN HALKIMIZIN DİRENİŞ SAVAŞI!**

***KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİ!**

12.11.1984
M. GERNAS

S. GOŞE: "Doğru Enternasyonalist İlişkileri, Ortak Mücadelede Hayata Geçiren PKK'ye Bu Rolünden Ötürü Şükran Borçlarımızı Dile Getirmede Zorluk Çekiyoruz"

Sayın Filistin Halk Mücadele Cephesi Genel Sekreteri Semir GOŞE yoldaş, gazetemiz SERXWEBÜN üç yıllık yayın hayatı boyunca halkımızın adil davasının teorik, pratik sorunlarına ışık tutarak önemli oranda çözümler getirip propaganda ve ajitasyonunu yapmış ve böylece Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin sesi olmayı layıkıyla başardığı gibi, dünyanın çeşitli alanlarında halkların emperyalizme, askeri ve faşist diktatörlüklere ve gericiğe karşı yükselen mücadelelerini tanıtmış, birçok alanda emperyalizme karşı sıcak savaşına dönüşen halkların bu mücadelelerini başta okuyucularımız olmak üzere Kürdistan ve Türkiye devrimci demokrat kamuoyuna duyurmayı yayın hayatının vazgeçilmez bir ilkesi olarak benimsemiştir.

Gazetemiz, halkların hizmetine sunmada bir an bile tereddüt etmediği sayfalarını, onların meşru mücadelelerine açık tutmayı da yerine getirmesi gereken enternasyonalist dayanışma görevinin bir parçası olarak kabul eder.

Bölgemizde en güncel sorunların başlıcalarından olup, devrimimizi de yakından ilgilendiren Filistin devriminin bizzat taraflarının sözcükleriyle geçmişte soruna ışık tutan bir dizi görüşmelerde bulunup, okuyucularımıza ve kamuoyuna sunduk.

Özellikle 1982 yılının Haziranında İsrail'in devrimi tasfiye etmek için Lübnan'a yaptığı işgalden sonra Filistin devrimi yeni bir aşamaya girdi. Yukarıda işaret ettiğimiz yakın ilgilimiz ve verdiğimiz önemden ötürü, Filistin devriminin bölünme gibi tehlikeli bir bunalıma yaşadığı bu yeni döneme ilişkin somut durumu yine devrimimizin temel güçlerinden biri olarak sizlerin görüşlerinizi ve değerlendirmelerinizi aydınlatıp kamuoyumuza ulaştırmayı önemli ve değerli bir katkınız olarak görmekteyiz.

Gösterdiğiniz ilgi ve soracağımız sorulara vereceğiniz cevaplar ve dolayısıyla bu çerçevede sorunlara ışık tutmada yaptığınız önemli ve değerli katkıdan ötürü gazetemiz SERXWEBÜN içtenlikle teşekkür eder.

SERXWEBÜN

SERXWEBÜN- Bilindiği gibi Filistin devrimi bu aşamada FKÖ'nün parçalanmasını hedefleyen bir tasfiye tehlikesiyle karşı karşıyadır. Filistin devriminde tasfiyeciliğe oynayan akımın siyasi sosyal ve siyasal temeli nasıl belirlenebilir? Bu akımın yakın gelecekteki siyasal yönelimlerini nasıl değerlendirdiğiniz?

Semir GOŞE- Filistin devrimi kuşkusuz içinde Arafat'ın temsil ettiği, teslimiyetçi sapmadan kaynaklanan tehlikeli bir darboğaz ve zor durumlarla karşılaştı. İçteki bu tehlike, devrimi aşılması zor ve tehlikeli bir rampaya sürdükçe amaçla dışta emperyalizm, siyonizm ve gericiğin tehlikeli saldırılarıyla eşzamanlı ortaya çıktı. Arafat'ın önderlik ettiği bu teslimiyetçi sapma, siyasi, askeri ve örgütsel olarak bütün yönleriyle ölçülüp biçilmiş siyasi bir hattı dile getirmektedir. Bu çizgi esaslı olarak ve şimdiki aşamada, Arap sahasında benzeri olan asalak ve bürokratik burjuvazinin tutumuyla kaçışan bir tavır ortaya koyan Filistin'in işbirlikçi bir tabakası olan komprador burjuvaziye dayanmaktadır. Arafat işte bu sınıfsal gücü temsil etmektedir. Onun önderliğini yapmakta, yönelimlerini ve siyasasını temsil etmekte ve çizmektedir.

Şöyle basit bir örneği hemen vere-

bilirim. Arafat yüz dolayında Filistin milyonlarını bir araya getirip, toplamaya çalıştı. Bu grubu Beyrut çıkışından hemen hemen bir yıl önce Trablusşam'da topladı ve toplantıya Stratejik Komite adını verdi. Başka bir grup ise İsviçre'de toplandı. Burda Arafat'ın izlediği siyasetin izahını görüyoruz. Ve yine aynı şekilde Filistin asalak işbirlikçi burjuvazisinin kendi benzeri Araplara, onların aldıkları konumlara, onları temsil eden siyasi güçlerin Mısır ve Ürdün yönetimlerine yakınlaşmasının izahını görüyoruz.

Görüşümüze göre genelde Arap sahasındaki bu sınıf ve akımdan kaynaklanan ve uzantısı durumunda olan Filistin devrimindeki bu akımın yönelimleri, emperyalist, siyonist, teslimiyetçi siyaseti oturtma çabalarıyla, girdiği ilişki ve bağlandığı bağlarla, Arap gericiğinin çemberine girme doğrultusunda olup, bu yönde hızla ilerlemektedir.

Biz Filistin sahasındaki teslimiyetçi, sapma çizgisinin temsilciliğini yapan bu akımdan kaynaklanan iç tehlikenin devrimin sürdürülmesi ve FKÖ'nün varlığı üzerinde bir tehlike arz etmeye başladığını gördük. Ve bundan dolayıdır ki davamızı, ulusal mücadelemizin geleceğini garanti altına almak, bağımsız Filistin devletini kurmak, kaderini tayin etmek ve ülke topraklarına dönüşümde içinde olduğu halkımızın yüce ulusal hedeflerini korumak için tüm bunlara karşı koymamız kaçınılmazdır.

SERXWEBÜN- Eğer uzun yıllardan beri Filistin sağına besleyip güçlendiren konumunu gözönünde bulundurursak Arap gericiğinin devrimi tasfiye etmedeki rolünü nasıl belirlersiniz? Tasfiye olayının Arap alemindeki dayanakları nelerdir?

Semir GOŞE- Biz, Filistin sağına tutum ve uygulamaların, özellikle Filistin devrim güçlerinin Beyrut'tan çıkışından sonra pratik biçimini 1982 yılının Eylül ayında -yani Beyrut'tan ayrılmanın hemen akabinde- yapılan Fas zirvesinde bulan -ki bu toplantıda ABD'nin çözümüne yatan, askeri seçeneği bir kenara iten birdizi yönelim ve siyasetler saptanmış- yeni yönelimlerle yardım ve destek gördüğü inancındayız. Aynı şekilde kendisi de (Filistin sağı kastediliyor-ÇN) Arap gericiğine kamufle örtüsü vazifesi görmüştür.

Biz başta ABD olmak üzere emperyalizmle ilişki ve bağlar kuran namert Arap gericiğinin temel direğini oluşturduğu bir kampa karşı koyduğumuz tamamiyle bilincindeyiz. Ve söz konusu ettiğimiz bu Arap gericiği, Filistin devriminin gelişimini, silahlı mücadelenin sürdürülmesini sadece emperyalizm ve dostlarına karşı değil, aynı zamanda kendi yönelimleri üzerinde de büyük bir tehlike olarak bilmaktadırlar. Bu nedenledir ki, teslimiyetçi çözüm ve planlar hesabına Filistin devriminin tasfiyesi ve zayıflatılması doğrultusunda tüm araç ve yöntemlerini seferber ettiler.

İçinde bulunduğumuz bu aşamada, bu çabaların dayanak noktaları; yine, şu anda, genelde Arap gericiğine, onun fiili sözcükleri durumundaki Fas Kralı 2. Hasan ve Suudi Arabistan'ın gerici yönetimine doğrudan dayanan ve Ürdün Kralı Hüseyin -Mısır'da Mübarek- Arafat mihverinde temsil edilen bu noktaların dayanakları tüm açıklığıyla tartışma götürmez bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Gerici güçlerin gerçekleştirmek istediği hedef; Filistin devriminin tasfiyesi olduğu gibi, emperyalizmin tüm bölgeleri üzerindeki nüfuzunu arttırıp, egemenliğini kalcılaştırmak, halkların çıkarmaya ve en ufak bir değişiklikleğin gerçekleşmesini engellemek ve

sarsılan ve yıkılmaya yüz tutmuş yönetimlerini korumak için Arap sahasındaki tüm ilerici, yurtsever güçleri tasfiye etmek, darbe vurmaktır.

SERXWEBÜN- Bildiğiniz gibi FKÖ'yü bölme çabaları doğrultusunda, belirlenen yer ve zamanla Filistin Ulusal Meclisi'nin toplanması için tüm grupların protestosuyla karşılaşan Arafat tarafından tek yanlı toplanma çağrısı yapıldı? Bu çağrıyı nasıl değerlendirdiğiniz? Bu yeni gelişmelerin ışığında sahanadaki son durumu değerlendirir misiniz?

Semir GOŞE- 22 Kasım 1984 tarihinde Amman'da toplanması için, Filistin Ulusal Meclisi'nin 17. dönem toplantısının çağrısı, Arafat ve merkezinde teslimiyetçi sapma çizgisinin doğrultusunda yapıldı.

Bu çağrı, açıkça görüldüğü gibi, emperyalizm, siyonizm ve gericiğin teslimiyetçi çözüm ve planlarına katılmayı gerçekleştirmek yolunda pratik bir adım oluşturmaya çalışıyordu.

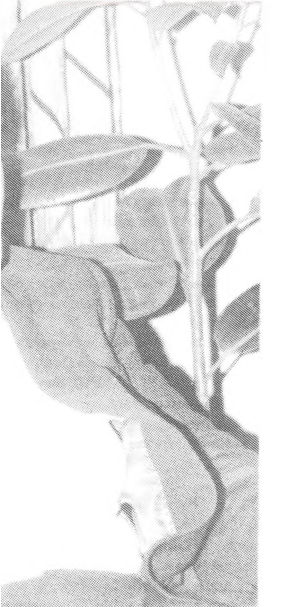
Biz, bu çağrının, Filistin sorununun tasfiyesi sonucunu doğuracak tehlikeli siyasi bir taviz oluşturduğuna dair uyarda bulunduk. Aynı şekilde bu çağrının bölücü ve uzun yıllar boyunca halkımızın fedakar mücadelesi sayesinde gerçekleşen, büyük bir ulusal kazanım olan FKÖ'yü tahrip edecek bir çağrı olduğuna dair de uyardık. Ama Filistin sağı Meclis'in Amman'da toplanmasını ısrar etti. Ve maalesef daha önce bulundumuz bu uyarı konularının gerekliliği tüm açıklığıyla ortaya çıktı.

Siyasi alandaysa en önemli husus, Arafat'ın meclisinde Kral Hüseyin'in okuduğu söylevde, özünde Filistin halkının mücadelesini gömmeyi hedefleyen, gerçek tehlikeyi gün yüzüne çıkaran BM'in 242 sayılı karar temelinde Filistin-Ürdün ortak önerisini oluşturma çağrısında bulunmasıydı. 242 sayılı karar bilindiği gibi sorunu tek yanlı, Araplar-la-İsraililer arasında bir hudut sorunu olarak ele alır. Filistin sorununu ise, bir halkın devletini kurma, kaderini kendisinin tayin etme hakkı dahil meşru hakları olan bir sorun olarak değil, bir göçmenler sorunu olarak görür.

Diğer önemli husus ise, Arafat'ın okuduğu söylevdi. Arafat'ın söylevi,

gerek Camp-Dawid yönetimi gerekse Ürdün yönetimiyle ilişkilerini güçlendirmek için sağına gelecekte izleyeceği, takınacağı tavrı ve konumun niteliğine işaret etmekteydi. Bu, genelde Arap özelde Filistin ulusal mücadelesini inkar eden, çiğneyen gerici bir mihverin oluşturulduğu anlamına gelir.

Ama mecliste meydana gelenler hususunda ise, tüm Arap ve Filistin halkına, dünya ilerici güçlerine, Arafat'ın meclisi hangi biçimde olursa olsun kanuni çoğunluğu kaybetmiş,

bölücü ve gayri meşru bir meclis olduğu açık bir şekilde görülmüştür.

Biz bu meclisi ve meclisten çıkacak kararları kesinlikle red ediyoruz. Arafat'ın Filistin devrimini tasfiyeye maruz bırakan, teslimiyetçi çözüm ve planlara katılıp, Filistin Ulusal Meclisi'ni zayıflatmayı amaçlayan, bu çağrısı Meclisi ve kendisinin başını çektiği Filistin sağına teslimiyetçi sapma çizgisini somutlaştırmıştır.

Bundan ötürüdür ki Filistin yurtsever, ilerici güç, şahsiyet ve örgütleri-nin Arafat'ın çağrı ve Meclisi'ni red etmesiyle verdiği cevap çok kat'ı idi. Aynı biçimde Arafat'ın Meclis'inde Hüseyin'in planını kınayıp reddettiler. Meclisi protesto edip gayri meşru saydılar. Bu meclisten çıkacak tüm kararları red edip bu girişimleri nedeniyle Filistin sahasını yeni durumlarla maruz bıraktığından girişim sahiplerini sorumlu tuttular. Öte yandan ulusal davaya, FKÖ'ye bağlı kalacaklarını, birliği sağlama yönünde bütün güçleriyle çalışacaklarını ilan ettiler.

SERXWEBÜN- Son iki yılda tasfiyecilerle Filistin devrimine olan sadıklar yoğunlaştı. Bu olay karşısındaki tavrınıza göre, örgüt, güç ve şahsiyetler düzeyinde Filistin sağına bloklaşma ve bölünmeye tamah oldu. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Semir GOŞE- Kuşkusuz Filistin sahasındaki yurtsever çizginin karşılaştığı zorluklardan biri, FKÖ'nün karşılaştığı büyük zorlukları ve aşamanın niteliğini idrak etmemize rağmen, yurtsever örgüt, güç ve şahsiyetler arasında bölünme ve parçalanmanın olmasıdır. Ve aralarında herhangi bir

birliğin varamamalarıdır. Bu nedenle yurtseverlerin saflaşması için mücadele ettik. Demokratik Birlik'le görüş-üşverişinde, görüşmelerde bulunmaya ve sürdürmeye çalıştık. Ki tüm Filistin'de yurtsever bir saflaşmayı sağlayalım.

Görüşümüze göre, Demokratik Birliğin tavrında bazı boşluklar vardır. Onun kaypak, sallantılı tavrı ve siyaseti bazı zamanlarda, Filistin sağına açıklarını kapattı ve aynı zamanda Filistin sağına, onun teslimiyetçi çizgisine karşı koymada ortalığı bulanıklaştırdı. Bundan ötürü uzun bir nefesle, Demokratik Birlik'le bazı noktalarda çelişmemize rağmen, en kısa zamanda görüşmelerde bulunmak için çaba sarfettik.

Ama gerçekten yurtseverlik görevimiz, bizden; Demokratik Birlik ve tüm diğer örgüt, güç ve şahsiyetlerle, sapsayma karşı koyacak, anti-emperyalist, siyonist ve gerici temele dayalı bir biçimde FKÖ'nün birliğini sağlayacak, sapsayma mücadelesine esasına dayalı bir birlik, ve yurtsever bir saflaşmayı sağlamak için, görüşmelere başlamak, ve bu amaçla daha fazla çaba sarfetmemizi talep etmek-tedir.

SERXWEBÜN- Filistin devriminin bunalından çıkışı Camp-Dawid ve Reagan Planı temelindeki çözümler değil, devrimci silahlı mücadeleyi sürdürmede görüp, ilerici, yurtsever yönetimlerin desteğini alan bloklardan birisi Yurtsever Birlik bloktur. Bu bloğun tasfiyeciliği boşla çıkarmada yeri ve rolü nedir? Önümüzdeki kısa dönemde bu amaçla yürüteceği pratik mücadelesi ve siyasi yönelimleri hakkında okuyucularımızı bilgilendirir misiniz?

Semir GOŞE- Kuşkusuz, Yurtsever Birlik, Filistin Ulusal Mücadelesinin karşılaştığı, gerek dışta emperyalizm, siyonizm ve gericiğin ve onların teslimiyetçi çözüm ve planları, gerekse içte Arafat'ın önderlik ettiği teslimiyetçi sapma gibi engelleri karşı tutarlı ve sabit bir tavır ortaya koydu. Yurtsever Birlik, Filistin halkının iradesi, doğru ulusal çizgi ve başında silahlı mücadelesinin bulundugu ileri mücadele yöntemlerine dayanarak gerek içte gerekse dış tehlikeye karşı koymada belirgin ve önemli bir rol oynadı. Biz, geçirdiğimiz aşamamın, gelecekteki mücadelemizin temelini oluşturduğu inancındayız. Kuşkusuz karşımızda Filistin, Arap ve uluslararası alanda üzerimize düşen birçok görev durmaktadır. Ve biz Yurtsever Birlik'in üç halkadan oluşan Filistin-Arap-Uluslararası güçlerle ortak mücadelesini güçlendirmek yürütmesi gerektiğini bilincindeyiz.

Filistin Ulusal Meclisi'nin birçok görevinin başında gelen görevimiz kuşkusuz anti-emperyalist, anti-siyonist, gericiğe karşı sabit yurtsever çizgiye dayanan FKÖ'nün birliğini korumaktır.

Böylece biz, Yurtsever Birlik'in yurtsever ve ilerici güçleriyle olan dayanışmasını, düşmana karşı ortak mücadele yürütmek için güçlendirmeye çalışacağı inancındayız. Aynı şekilde dünyadaki tüm ilerici ve kurtuluş güçleriyle dostluk ve dayanışma bağlarını güçlendirmeye çalışacağı inancındayız.

SERXWEBÜN- Emperyalizmin saldırılarının arttığı bir dönemde, Arap alemindeki ilerici, yurtsever yönetimleri Direnis ve Karşı Koyma Cephesi'ni oluşturanak karşı konuldu. Bildiğiniz gibi bu cephe uzun bir zaman-aktif konumunu yitirmiş bir durumdur. Şimdi benzeri saldırıların arttığı günümüzde bu cephe yeniden canlanabilir mi? Bu konuda görüşlerinizi alabilir miyiz?

Devamı 23. Sayfada

Impressum

V. I. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi:
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	50 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.